

ВИКИ ЛЮИС ТОМПСЪН ПОРИВ

Част 2 от „Изумрудите на Монклер“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2003

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

В ранната утрин увертюрата от „Вилхелм Тел“ се носеше гръмко от високоговорителите, монтирани в кокошарника, докато Ейприл размахваше четката. Дори не забеляза, че Айда Мей е застанала в основата на стълбата, докато най-сетне дългогодишната ѝ приятелка не извиси глас, същият глас, с който се провикваше на прасетата, за да може да надвика музиката.

— Светлолилаво? — изкрещя Айда Мей. — Боядисваш кокошарника в светлолилаво?

— Само от тази страна — провикна се в отговор Ейприл, без да прекъсва работата си. С Айда Мей се познаваха още от трети клас и не обръщаха особено внимание на официалностите. — Останалите стени ще са в светлозелено, жълто и светлосиньо, точно в тази последователност.

— Не съм много убедена, че Бунвил е готов за подобно нещо. — Айда Мей прескочи една внушителна капка боя, паднала на земята също като цветче от ирис. — Не можа ли поне да се спреш на един цвят.

— Ами, в железарията на Бендър имаше разпродажба — кресна в отговор Ейприл. — Освен това, на Айрини щеше да ѝ хареса как изглежда. — Тя продължи да размахва четката по дървените греди.

— Може и да си права, мир на праха ѝ — заключи Айда Мей, — но какво ще кажат вашите за подобно нещо?

— Те нали казаха, че ми дават всичко тук, стига да го поддържам със спечелените пари. — Ейприл слезе едно стъпало по-ниско и направи нов светлолилав замах по стената на кокошарника. Прясната боя ѝ миришеше също като ново начало, не като край на някакъв етап, затова на младата жена ѝ бе приятно. Айрини щеше да бъде доволна, ако тя гледаше напред, без да се обръща назад.

— Музиката е по-жива тази сутрин.

— Пилетата ме помолиха да я увелича. Днес са палави.

— Не искам и да мисля какви яйца ще снесат при цялата тази дандания. Слушай, вратът ми се схвана и ще преградна, ако продължаваме да си говорим така — оплака се Айда Мей. — Защо не слезеш?

— Добре. — Ейприл закачи кофата с боя на стълбата и нагласи четката отгоре. Слезе бавно и се изправи срещу Айда Мей. Приятелката ѝ си изглеждаше същата още от детските им години — дръзка и спретната, с къса руса коса, грижливо сресана, с карираната риза, натъпкана в дънките. — Къде остави децата?

— При майка ми. Реших, че днес сигурно ще ти е доста криво и не исках трите дребни изчадия да ти стоварят нови проблеми на главата.

— Но, Иди, трябваше да ги доведеш. Щеше да ми е приятно да останат тук сутринта. — Ейприл усети, че по очилата ѝ има капки бледолилава боя и ги вдигна над челото. По-добре пейзажът да изглежда малко размазан пред погледа ѝ, отколкото да е на лилави точки.

Айда Мей прецени вида на Ейприл без очилата.

— Изглеждаш ужасно.

— Това са ми работните дрехи.

— Нямам това предвид и ти много добре знаеш. Имам чувството, че си си връзвала косата на възел, а очите ти са като прогорени дупки на някое одеяло.

Ейприл сви рамене.

— И какво от това?

— Такова. Влизай вътре да ти направя чаша чай. — Айда Мей прегърна Ейприл през кръста и я поведе към бялата селска къща. — Май не съм си давала сметка колко много обичаше старицата. Приемаш го доста зле, нали?

— Добре съм. — Ейприл отново усети напиралите слъзи. Колко глупаво. Дори не бяха роднини с Айрини, въпреки че за малко не ѝ стана внучка снаха, ако изобщо съществуваше подобно нещо. — Мама беше тук целия ден вчера. Пристигна малко, след като се е разбрало. Искаше да остане да спи тук, но я накарах да си отиде. Вече съм голямо момиче.

— Кое е загубило близка приятелка — добави Айда Мей.

— Толкова ми липсва — призна Ейприл, докато с Айда Мей се изкачваха по дървените стълби към скърцащата врата против комари. — Според мен е знаела, че това ще се случи. Все правеше намеци, опитвала се е да ме подготви. Само че аз не обръщах внимание, поточно не исках да обръщам внимание.

— Знам, знам — успокояваше я приятелката ѝ.

— У нея имаше неугасващ пламък, така се радваше на живота. Щеше да се чувства у дома си навсякъде по света — и в Париж, и в Лондон, и в Ню Йорк...

— Но си живееше тук, в Бунвил. — Айда Мей се суетеше из кухнята, за да направи чай на старата емайлирана печка. — Би трябвало и ние да обичаме така родния си град.

— Да, това е едно от нещата, на които ме учеше — да уважавам и ценя града. — Ейприл се отпусна тежко на един стол и се остави на Айда Мей да се повърти около нея. Приятелката ѝ бе много грижовна и в този момент Ейприл бе доволна, че не е нужно да се преструва пред жената, с която ги свързваше осемнадесетгодишно приятелство.

Айда Мей постави чаши и салфетки пред двете.

— Та това е най-красивият град в централен Илинойс, ако питаш мен.

— Не знам дали е така, Иди. Но поне постигнахме някакъв напредък с площада.

— И още как. — Тя понечи да налее чай. — Днес забелязах, че сланата е попарила някои от хризантемите, но още ще цъфтят.

— Добре че боядисахме беседката, така е много по-добре. Помниш ли как Айрини излизаше и работеше заедно с другите, все едно че лятната жегата беше просто едно дребно неудобство? Всички ние бяхме плувнали в пот, а тя си подсвиркваше и не спираше да боядисва.

— След като ти видях кокошарника, направо не е за вярване, че беседката е в бяло.

— Двете с Айрини мислихме и за други цветове, но решихме, че скулптурата, когато най-сетне стигнем и до нея, ще промени нещата из основи. По дяволите! Искане ми се Айрини да беше с нас още малко, за да види осъществения проект със скулптурата. Направо не знам как ще успеем без нея. Все я питах откъде ще намерим пари, за да платим на

скулптора, а тя ми повтаряше да не се притеснявам. А какво ще правим сега?

Айда Мей наля чай и седна.

— Звучиш ми отчаяна.

— Може и да си права. Айрини ни заряза по средата.

— Да, но комитетът по облагородяване беше твоя идея, Ейприл. Можеш да продължиш и без Айрини.

— Нямам нейното влияние в Бунвил. Кой изобщо ще ми обърне внимание?

— Аз, разбира се, а също и останалите от комитета.

— Ние не сме целият град, Иди.

— Не сме, но не бива да забравяш, че Мейбъл е женена на президента на банката.

— Да бе. — В смеха на Ейприл нямаше веселост. — Ти как си представяш Хенри Гудпасчър да ни даде заем за скулптура? — Топлият чай успокои гърлото ѝ и разнесе буцата, която се трупаше още от вчера сутринта, когато научи за смъртта на Айрини. — Май скулптурата не е особено важна.

— Разбира се, че е важна! Престани да говориш така. Айрини никога нямаше да търпи подобно примиренческо отношение от теб, Ейприл Мари, затова веднага се стегни! Къде ти е четката за коса?

Ейприл изви едната си вежда.

— Да не би да си решила да ме понатупаш с нея, а, Иди?

— Това е добра идея, но точно сега искам да поукротя тази грива, дето я наричаш коса. — Тя стана и влезе в задната спалня. — Нищо. И сама ще си я намеря.

Ейприл остана да гледа след приятелката си, озадачена от предложението да ѝ среши косата. Чак толкова ли се бе поддала на отчаянието? Може и така да беше, ако се сравняваше с Айда Мей. Но пък Иди винаги изглеждаше свършена, дори когато хранеше прасетата или караше трактор.

— Готова съм. — Тя застана зад Ейприл и се зае със задачата си. — С какво си я усуквала тази коса! Прекрасна кестенява коса, а ти я мачкаш като стара царевична шума.

— Най-обикновена кафява коса, Иди. Героините в романите имат кестенява коса. Моята е кафява.

— Както кажеш. Само че не я връзвай на такива възли.

— Сутринта не успях да си намеря ластика.

— Боже, какъв ужас. — Айда Мей разплете кичурите и свали очилата от челото на Ейприл. — Я дръж.

Докато Айда Мей разресваше приятелката си и прокарваше четката чак до раменете, Ейприл започна да се отпуска.

— Иди, помниш ли как стояхме по цяла нощ да си правим косите и да клюкарстваме и обсъждаме момчетата?

— Само аз, никакво множествено число. Ти не забелязваше никой друг, освен Дан.

Ейприл се смълча за момент.

— Той вече дойде ли си?

— Да. Завещанието е прочетено тази сутрин, и въпреки че не знам какво има в него, дойдох да ти кажа най-интересното.

Ейприл се изправи на стола. Завещание. Много ѝ се искаше да го чуе, то бе последната воля на Айрини. Но тя не можеше да присъства, защото не бе част от семейството. За тази цел трябваше да се ожени за Дан.

— Какво става? — попита любопитно Ейприл.

Айда Мей обичаше да пази драматичните новини за последно.

— Няма да има погребение.

Ейприл се изви рязко, за да погледне Айда Мей.

— Как така няма да им погребение?

— Ще има траурна церемония в тесен семеен кръг, което означава, че ще присъстват само Дан и майка му.

— Само те? — Ейприл отново си каза, че ако се бе оженила за Дан, сега щеше да бъде в този тесен семеен кръг и можеше да застане на гроба до тях. Само че тя се бе оженила за Джими Фостър, за ужас на всички, а в последствие и за свой собствен.

— Както и да е, след церемонията целият град е поканен на почерпка с хотдог на площада. Всички разходи са покрити от Айрини. Това е било изрично упоменато в завещанието ѝ.

— Почерпка с хотдог ли? — Обърканото изражение по лицето на Ейприл бързо премина в смях. — Почерпка с хотдог, а?

Айда Мей кимна.

— Духовият оркестър на Бунвил ще свири и всички трябва да са облечени в униформи.

Ейприл плесна с длан гърба на стола, изпълнена със задоволство.

— Знаех си, че няма да си отиде като всички! Сигурна бях!

Дан Бътлър обикаляше от стая в стая из къщата на баба си и докосваше всички предмети, които тя бе обичала — полиците с книги по какви ли не въпроси, любимият ѝ люлеещ се стол, сандъчето с билка, поставено на перваза на кухненския прозорец, високото пиано. Двамата с майка си щяха да изберат нещата, които да вземат, а останалото се канеха да продадат с къщата. Нито апартаментът му в Чикаго, нито къщата на майка му в Индианаполис можеха да поберат мебелите от двуетажния дом на починалата му баба.

Постара се да не мисли, че тук ще живеят непознати. Защо трябваше хората да умират? Защо не можеха нещата да си останат такива, каквито са? Преди много години, когато бащата на Дан загина трагично, и Дан се бе преместил с майка си в тази къща, зададе съвсем същите въпроси. Днес го водеше логиката на възрастен човек, но бързо откри, че логиката не успява да притъпи болката от смъртта на човек, когото си обичал.

— Дан.

Вдигна поглед към майка си, застанала на най-горното стъпало на втория етаж от къщата.

— Мислех, че ще поспиш поне малко, мамо. Да не би аз да ти попречих като се разхождах напред-назад?

— Не. — Тя поклати глава и светлата ѝ руса коса трепна. — Лежах в старата ти стая и си мислех за теб.

— Защо за мен?

Майка му бавно заслиза. И двамата се движеха бавно през последните няколко дни, сякаш болката им бе физическа и бързината щеше да я изостри.

— Защото си сам — каза тя и положи длан на ръката му, щом слезе. — Не бива да оставаш така.

— Не съм сам. Имам приятели. Ходя на срещи. Миналата година за малко да се оженя.

— Именно. Винаги е за малко, докато накрая се отдръпнеш. Кой знае защо... магията я няма.

— Стига смешки, мамо. Магията е залъгалка за деца. Аз съм почти на тридесет.

Майка му отново поклати глава.

— Магията не е само за децата. Тя съществуваше между нас с баща ти.

Дан покри ръката на майка си със своята и усети на дланта си очертанието на наследствения пръстен, който баща му ѝ бе подарил, същият, който баба му бе получила от дядо му.

— Просто вие с татко сте имали късмет.

— Да, така е, независимо от това, което се случи. Знам, че сигурно ме мислиш за луда, но съм сигурна, че част от късмета ни зависеше от този пръстен. — Тя издърпа ръка изпод неговата и свали пръстена. — Вземи го.

— Чакай малко. — Дан отстъпи назад и поклати глава. — Няма начин да ме накараш да го взема от теб. Може и да сме говорили, че ще го дам на годеницата си, но сега нямам годеница. А дори и да имах, отдавна вече съм решил, че ти трябва да задържиш пръстена. На теб ти напомня за татко.

— Напоследък ми напомня, че още не си намерил своята любов. Може пък ако пръстенът е в теб, да се докоснеш и ти до магията.

— Това са глупости.

— Дан, Айрини искаше пръстенът да се предава. Сега вече я няма и се чувствам длъжна да изпълня желанието ѝ. Моля те, вземи го. Присмивай ми се, ако искаш. Поне като знам, че е в теб, ще мога да тая някаква надежда за бъдещето, особено покрай тази мъка сега.

Дан се поколеба за момент, преди да вземе от протегнатата длан на майка си наследствения пръстен със смарагди и диаманти.

— Според мен така не е правилно.

— Всичко ще си дойде на мястото, Дан, просто трябва да мине малко време.

В деня на погребението и почерпката с хотдог студът щипеше, но пък бе приятно. По улиците на Бунвил бяха паркирани автомобилите на всички като Ейприл, които живееха прекалено далеч от града, за да дойдат пеша. Младата жена се опита да паркира близо до площада, докато най-сетне откри място на две пресечки. Докато слизаше от пикапа с открит багажник, долови музиката на оркестъра. Усмихна се.

Айрини се бе оказала права. „Маршовата бойна песен на Бунвил“ бе далеч по-подходяща за Айрини, отколкото погребалния марш.

Листата на огромните дъбове, опасали градския площад, бяха с цвят на масло, а брястовете до беседката розовееха под първия студен допир на есента. В униформите на оркестъра имаше алено, както и по флагчетата, забодени по беседката като на ограда. Ейприл веднага си каза, че сцената много би допаднала на Айрини.

Ароматът на хотдог се разнасяше от огромното барбекю, пренесено от Баптистката църква, и Ейприл реши, че и методистите, и презвитерианците са извадили всичко от складовете си, за да осигурят достатъчно дълги маси и съгъваеми столове. Площадът гъмжеше от възрастни и деца и Ейприл се зачуди дали има някой от хиляда четиридесет и двамата жители на Бунвил, който да си е останал у дома.

Смяташе да поизчака, преди да се огледа, за да открие Дан, но погледът ѝ, зареял се сред множеството сякаш по своя собствена воля, попадна на него почти веднага. А и той се отличаваше, започна да се оправдава пред себе си тя. Тъмносиният му костюм, шит по последна мода, показваше, че се е превърнал в градско момче, въпреки селските корени. Тъмната коса бе подстригвана при стилист, не бе подлагана на неумелата любителска ръка на Джейк, местният бръснар. По лицето на Дан нямаше тен от последния сенокос или събирането на реколтата, както бе при старите му съученици, насъбрали се около него.

Ейприл с недоволствие си призна, че хем няма търпение да го види, хем изпитва истински ужас да не се окаже, че до него има жена, жена от Чикаго, която открито демонстрира, че вече е неин. След като Ейприл и баба му станаха приятелки, Айрини ѝ бе доверила, че той е имал две сериозни връзки, но нито едната, нито другата не бе стигнала до годеж. Последното, което Ейприл разбра бе, че майката на Дан все още носи наследствения пръстен, символ на годежа и женитбата в семейството им, който щеше да премине в ръцете на Дан, когато той си избере жена. Ейприл си бе мислила, че прелестният пръстен е за нея, но тези дни бяха безвъзвратно отминали.

В момента Дан бе заобиколен единствено от местни хора. Ако бе довел някоя жена от Чикаго, Ейприл щеше бързо да разбере. Всеки, дошъл от града, се отличаваше, също като него, а и повечето от

събрали се на площада щяха да обсъждат новата му приятелка минути след появяването ѝ.

Ейприл реши да се смеси с тълпата и по-късно да говори с Дан. Сега, след като Айрини бе починала, приличието изискваше да го намери и да изкаже съболезнованията си. Прииска ѝ се да не го бе избягвала чак толкова упорито през изминалите години. Ако бяха преодолели отчуждението си и го бяха превърнали в нещо като неангажиращо приятелство, днес щеше да ѝ е много по-лесно да поговори с него.

Ето че сега дланите ѝ лепнеха от пот, и то само след като го бе мярнала бегло. Ейприл се страхуваше, че все още храни чувства към Дан, но искрено се съмняваше, че и при него е така. Не би могло да бъде иначе след всичко, което му бе причинила.

Забеляза майка си и баща си на опашката за храна.

— Може ли да ви подосаждам? — пошегува се тя и се намести между тях.

— Боже, колко са нахални някои хора — отвърна майка ѝ с усмивка. — Изглеждаш много по-добре.

Баща ѝ стисна раменете ѝ.

— Съжалявам, миличка. Ти бе по-близка с Айрини от повечето хора.

— Много ми липсва, наистина.

— Поне не го показваш явно днес — отбеляза доволно майка ѝ. — Харесва ми новото ти палто. Мисля си, че златното определено е твоят цвят. Очите ти стават като кафяво кадифе. Особено пък когато си сложиш лещите и не си с очила.

— Стига, мамо.

— Не мога ли да се гордея с единственото си дете?

— Притесняваш ме. — Огледа се, за да забележи нещо, което да им откъсне вниманието от нея. — Виждам, че не всички са успели да се пречупят да не се облекат в черно.

— Не е лесно да загърбиш традициите, миличка. И аз цели три пъти посягах към черната си рокля за църква, докато най-сетне се спрях на тази оранжевата. Доста хора са шокирани от начина, по който Айрини е настояла да стане всичко днес. Очаквали са последно бдение в погребалния дом, но то не се състоя. Мисля си, обаче, че след малко

ще прочетем молитва, защото видях, че Хенри Гудпасчър нагласяваше микрофона на беседката. А, между другото, ти видя ли се вече с Дан?

— Почти.

— Тъкмо казвах на баща ти, че Дан е станал още по-хубав, нали така, Пийт?

Бащата на Ейприл изсумтя.

— Телма Джейн, ти чувала ли си някога за тактичност?

— Ейприл знае какво имам предвид.

— Да, мамо, страхувам се, че знам. Но съм сигурна, че Дан вече не се интересува от мен, а аз също не се интересувам от него, освен ако не се е променил коренно.

— Хората си прощават, Ейприл. Джими Фостър беше грешка на младостта ти. Дан е възрастен човек и ще го разбере.

— Мамо, много те моля, не се опитвай да се правиш на брачен посредник. Айрини също не спираше да прави намеци и това бе единственото в нея, което не понасях. Дан знае от две години, че двамата с Джими сме разведени, но не съм забелязала да има особено желание да дотича от Чикаго, за да ми се просне в краката. Не е ли така?

— Той определено има нужда от някакъв знак, за да разбере, че ти...

— Стига, мамо. Скъсах с Дан преди осем години и нямам никакви доказателства, че се е променил. Фактът, че не си е мръднал пръста, за да се свърже с мен, доказва, че не е... че си е все още предпазливия, практичен и неромантичен Дан. Наистина е много хубав, но отегчителен до смърт.

— Ейприл!

— Извинявай, но това е самата истина. — Е, почти, каза си Ейприл. Опияняващите сцени на задната седалка на шевролета на Дан все още я караха да потръпва, дори и след всичките тези години. Не бе забравила и абитуриентския си бал, когато Дан дойде от колежа „Блекбърн“, за да ѝ бъде кавалер.

Тогава се бе похвалила на всичките си приятелки, че тази нощ Дан сигурно ще ѝ предложи да се оженят и ще си сложи наследствения пръстен. Вместо това той ѝ ги наприказва едни, да били почакали, докато той завършел колежа и си намерел работа, а чак след това да „задълбочавали“ връзката си.

Ейприл добре разбираше, че той бе подходил разумно и обмислено. Точно това бе проблемът. На нея ѝ се искаше той да я обича до полуда, да я желае толкова, че нищо друго да няма значение, освен това да са заедно. Беше му казала — много грубо — че може и да не успее да го дочака. Месец по-късно се омъжи за Джими.

— Ейприл, миличка, задържаш опашката. — Лекото побутване на баща ѝ я върна към действителността.

Пред нея майка ѝ си пълнеше чинията и възкликваше при вида на разнообразните салати, отрупали масата.

Младата жена се постара да прояви интерес, въпреки че съвсем не ѝ беше до храна.

— Тази картофена салата много прилича на твоята, мамо — каза тя и си сипа една лъжица.

— Моята е.

— Аз пък мислех, че всичко ще бъде осигурено.

— Така е, но всички знаехме, че заведението на Джеси не може да изпълни такава огромна поръчка. А и на повечето от жените им се искаше да донесат по нещо. Винаги правим така, когато някой почине. А семейството може да занесе у тях каквото остане.

— Не ми е приятно да ти го кажа, но някак не мога да си представя Дан как товари храна в колата си, когато си тръгва към Чикаго, а пък майка му едва ли ще мъкне ядене в Индианаполис.

— Може да решат да останат някой и друг ден и ще трябва да се хранят, нали така?

Ейприл знаеше, че няма никакъв смисъл да спори с майка си по този въпрос. Всички бяха свикнали да носят храна на скърбящото семейство, макар и това невинаги да бе удобно. Ейприл се надяваше дошлите да изядат всичко, до последния залък, за да не се налага накрая Дан и майка му да се занимават с бобена салата, или със салатата от зеле, моркови и майонеза.

В другия край на площада Дан се възползва от момента, когато остана сам, за да се огледа за Ейприл. Най-сетне я забеляза на опашката, докато сипваше една-единствена лъжица в чинията. Сърцето му трепна. Не ѝ се ядеше. Може би тъкмо тя, повече от всеки друг, изпитваше същата самота, която бе усетил и той след смъртта на баба си.

Приближи се възрастна двойка, за да изкажат съболезнованията си и Дан прие съчувствените им думи с раздвоено внимание, докато се опитваше да проследи Ейприл в множеството. Златното ѝ палто го привличаше също като златно късче, проблясващо някъде от дъното на река, загнездило се сред обикновените камъни. Беше стегнала колана на палтото, за да подчертае слабата си талия, която му се искаше, дори сега, да обгърне с ръце.

Едва в този момент осъзна, че всички жени, с които бе излизал през изминалите осем години, много са приличали на нея — стройни, с дълги крака, кестеняви коси, блестящи като полирано дърво на слънцето. Беше спал с две от тях, а за третата за малко не се ожени, но всичко приключи, когато нарече годеницата си Ейприл в момент на страст. Сети за всички онези разговори след развода на Ейприл, когато баба му го подтикваше да се обади на бившата си любима, но гордостта и страхът, че ще бъде отблъснат, го възпираха.

Сега, след смъртта на баба си, беше открил как да се справи с притесненията, но все още не бе твърдо решил дали отново да се види с Ейприл. Според завещанието двамата се налагаше да работят заедно, освен ако тя не откажеше да работи в борда. Дан я познаваше добре и знаеше, че такава опасност няма. Устата му пресъхна само като си помисли, че ще говори с нея, а мъката точно сега го правеше уязвим. Имаше нужда от някого, на когото да се опре, но това почти сигурно не можеше да бъде Ейприл, поне не толкова скоро, а може би никога.

Кой знае защо се сети за пръстена, пъхнат във вътрешния джоб на сакото. Откакто майка му го даде, той все се притесняваше да не го загуби, затова вътрешният джоб му се стори най-сигурното място. До този момент не се бе сещал, че е там, поне докато не зърна Ейприл. За момент си спомни думите на майка си за магията на този пръстен и веднага отхвърли казаното като сантиментални небивалици. Да си помисли за Ейприл и за пръстена в един и същи момент бе просто съвпадение.

Джералд Слоун, адвокатът на баба му, застана до него, стиснал чиния, отрупана с храна.

— Редих се на огромна опашка, за да ти донеса това, затова яж — каза той.

Дан погледна огромната купчина разнообразни салати и поклати глава.

— Извинявай, Джери, яж ти.

— Ей, синко, баба ти не би искал да се стопиш. Би се радвала да се възползваш от почерпката.

— И това ли е включила в завещанието си? Че внукът ѝ се задължава да изяде толкова и толкова хотдога и еди-колко си картофена салата на шантавата почерпка?

— Може и така да е.

— Я стига, Джери. Престани.

— Добре. Ще те притесня ли, ако аз похапна?

— Да, можеш. Дали пък, ако устата ти е пълна, ще престанеш да ме тормозиш. Същият си като баба ми. Дрън-дрън-дрън.

— Ти затова я обичаше.

— Да, Джери, така е.

— Как е майка ти?

— Сравнително добре, струва ми се. Веднъж ми каза, че когато изгубила татко, се чувствала толкова ужасно, че всичко останало било като песен.

— Сигурно е точно така. Те бяха толкова влюбени, също като в книгите. Някои, разбира се, твърдят, че пръстенът бил виновен за привързаността им, но аз не вярвам на такива бабини деветини.

— Както баба ми твърдеше, връзката им се променила в деня, когато той ѝ подарил пръстена, но според мен това е малко вероятно. Да, доста скъпо бижу е, но и повечето годежни пръстени са скъпи.

Джери сви рамене.

— Кой може да каже? Но в този, специално, сигурно има нещо, защото е много стар. Сякаш носи някакво вечно послание.

— Настроен си философски, а? — Дан понечи да каже на адвоката, че пръстенът сега му е в джоба, но после се отказа. Джери ще се зачуди защо, а Дан ще трябва да признае, че майка му се опитва да го ожени.

— Ами, да... Май тези философски мисли се дължат на баба ти.

— Джери дояждаше камарата в чинията. — Като говорим за тази изключителна дама, мисля, че трябва да направим съобщението, преди хората да започнат да се разотиват. Не ми се иска някой да пропусне новината.

— Прав си. Струва ми се, че почти всички вече хапнаха.

— Тогава отивам на микрофона. Свещениците помолиха преди това да прочетат молитва. Като знам, че Айрини редуваше посещенията си при всеки от тях, за да не се обидят, сигурно всички ще искат да кажат по нещо.

Дан се усмихна.

— Само че никой от тях не може да предявява претенции. Тя ги побъркваше до един. Спомням си как ме влачеше за ръката. Честна дума, ако имаше будистки храм в Бунвил, и него щеше да посещава.

Джери се разсмя.

— Нищо чудно. Е, аз да тръгвам. Кога каза, че ще бъде първата сбирка на борда?

— Да кажем в десет следващата събота.

— Дадено. Горе главата.

— Опитвам се.

Ейприл бе на десетина крачки встрани, докато чакаше Дан да приключи разговора си с адвоката на Айрини. Не искаше първият ѝ разговор с Дан след цели осем години да бъде прекъснат от някого. Щом Джералд Слоун се упъти нанякъде, Ейприл пристъпи, за да може Дан да я види, че се приближава. Забеляза как очите му се разшириха; беше изненадан, напълно неподготвен за неочакваната ѝ поява.

Тя протегна ръка.

— Съжалявам за баба ти, Дан. — Гласът ѝ прозвуча значително по-спокойно, отколкото се чувстваше.

— И аз съжалявам, Ейприл. — Той пое ръката ѝ и я задържа за момент, докато се вглеждаше в очите ѝ. — Как са нещата при теб?

В същия момент младата жена съжали, че му е подала ръка. Топлината и силата ѝ бяха познати, дори и след всичките тези години, когато не бе докосвала кожата му.

— Добре — измънка тя, усетила всеки един от пръстите му, неравната му длан.

Искаше ѝ се да си изтегли ръката, сякаш бе попаднала в нажежена фурна, но това би я издало. Невероятно как едно докосване събуди копнежа и незадоволената страст от онези нощи, които бяха прекарали в колата, паркирана на някой самотен черен път. Никога не се бяха любили, така и не стигнаха докрай, а Ейприл не забрави, че той бе този, който настояваше да спрат. Практичният Дан. Тя издърпа ръката си, доколкото бе възможно по-внимателно.

За момент останаха смълчани, докато най-сетне той заговори.

— Аз.... Разбрах, че си се развела — каза най-сетне той.

— Да, ами... — Ейприл не смееше да остане загледана в сините очи, за да не забележи обвинителния му поглед. — Страхувам се, че Джими не бе човек, който да се грижи за птицеферма.

— Чух, обаче, че ти се справяш доста добре.

— Успявам да свържа двата края.

— Това значи много напоследък, като се има предвид, че фермерите всеки ден обявяват фалит. — Той поклати глава. — Не ми е ясно защо хората искат да се занимават с фермерска работа.

— Сигурно заради независимостта, която имат. — Ейприл си спомни този спор. Бяха го водили и преди. Подозираше, че непоносимостта на Дан към фермерството е свързано със смъртта на баща му. Дан си бе втълпил, че тази работа ще унищожи човека, когото обича. Трактор, който се изкачва по насип може да се преобърне и да смачка някого, дълги часове преди близките му да са усетили, че той закъснява. Подобна смърт би променила живота на едно момче.

— Да, имаш независимост — отвърна Дан. — Можеш да засадиш реколтата и да се молиш да падне толкова дъжд, колкото ти трябва и когато ти трябва. Ако извадиш късмет, ще събереш нещо от тази реколта, а ако си способен на чудеса, ще продадеш продукцията си на прилична цена. Страхотен начин на живот, ако питаш мен.

— На мен ми харесва.

— Ти винаги си си падала по рисковете.

Ейприл се опита да открие злоба в забележката му, но не успя.

— Благодаря — каза тя и реши да приеме думите му за комплимент.

— Освен това твоята ферма не разчита само на едно, имаш и кошери и различни насаждения, и всичко останало, което да ти помага, когато не ти достигат яйца за продан. — Той се усмихна. — Чух, че си кръстила фермата с ново име.

— Страхотно е, нали? Айда Мей го предложи на майтап, но аз реших, че така ще привлече повече клиенти.

— Това е абсолютно сигурно. Има ли такива, които пристигат, готови да им бъде изнесена лекция по секс? Ако аз видя име като „Птичките и пчеличките“, тъкмо това бих си помислил.

Ейприл се разсмя.

— Това е защото ти винаги мислиш за.... — Тя се спря и вдигна поглед към него. Старата искра все още съществуваше, както и сексуалното привличане. Сякаш не бяха минали осем години. Ейприл се уплаши, че привличането избуява прекалено бързо. Тя прочисти гърлото си. — Признавам, обаче, че фермерската работа е рискована, в сравнение с твоята. Харесва ли ти големият град? — попита тя вече по-официално.

Той отвърна също така официално.

— Езерото Мичиган е красиво. Работата върви добре.

— А харесва ли ти?

— Чикаго е много шумен, Ейприл. Сирените направо ме побъркват, но.... — Той въздъхна. — Да, мисля, че ми харесва.

— Да, но не ми звучиш...

Пропукване по високоговорителите прекъсна разговора им и Дан бързо постави ръка върху нейната.

— Слушай, Ейприл. Мисля, че трябва да те предупредя за нещо.

— Нека да се помолим — избумтя един глас.

Дан пусна ръката ѝ и двамата наведоха покорно глави. Молитвите бяха за жена, която и двамата обичаха, затова се съсредоточиха над думите, обзети от близост, която не бяха изпитвали години наред.

Когато Ейприл долови приглушен звук от Дан, тя разбра, че младият мъж се старае да не дава воля на чувствата си, затова протегна ръка и преплете пръсти с неговите. Той я стисна тъкмо преди последната тържествена молитва да приключи, а сетне въздъхна на пресекулки и я пусна. Тя не го погледна. Очите ѝ плуваха в сълзи, бе сигурна, че и той е готов да се разплаче. Не би искал тя да забележи.

Когато молитвите за Айрини свършиха, Джералд Слоун се приближи до микрофона и го нагласи за ниския си ръст. Извади някакъв свитък от джоба си, сякаш бе подготвил кратка реч.

Адвокатът прочисти гърлото си.

— Граждани на Бунвил, вашата покойна приятелка и съседка, Айрини Бътлър, ви приветства. Искрено се надява да сте прекарали добре този следобед, а тази почерпка да послужи за модел при променянето на подобни скръбни моменти.

Ейприл се наведе към Дан, за да му прошепне на ухото.

— Сигурна съм, че тя го е писала!

— Абсолютно.

Джералд Слоун продължи да чете.

„Повечето от вас ме познават като обикновена селска жена, каквато бях, но успях да направя инвестиции и да натрупам значително състояние. Затова дарявам приходите си от имението, които възлизат на приблизително двеста и петдесет хиляди на година, на град Бунвил.“

Ейприл възкликна.

„Разпределянето на парите ще бъде следено от внука ми, Даниел Бътлър, и борд на директорите, който съм избрала от жителите на града. Тези директори, ако искат да поемат подобна отговорност, са Хенри Гудпасчър, Джералд Слоун, Ем Джи Тъкър, Бил Лоудърмилк и Ейприл Фостър.“

Ейприл остана с отворена уста, загледана изумено в Дан. Айрини я бе включила в този борд заедно с мъжете? И с Дан?

Той отговори на неизречения ѝ въпрос с усмивка.

— Знаеш ли, Ейприл, тя винаги искаше нещата да са особено интересни.

ВТОРА ГЛАВА

Ейприл слушаше, обзета от удивление, докато Джери Слоун привършваше речта си с думите, че първото събрание на борда ще се проведе идващата събота, а всеки, който няма да има възможност да присъства, да му съобщи незабавно.

— Ще участваш ли? — попита внимателно Дан.

— Аз... ами не знам. Май да. Тя е искала така. — Ейприл постепенно си възвръщаше спокойствието. — Ти откога знаеш?

— Откакто отворихме и прочетохме завещанието й. Нямах никаква представа, че е имала толкова много пари. Никой не е знаел.

— Но вие можехте да сте богати — каза Ейприл, защото това бе първото, което й мина през ума. След това се изчерви, защото бе изрекла истина, която да притесни Дан.

Дан, обаче, не бе никак притеснен.

— Тя не би сложила два милиона на масата, за да каже „Заповядай, Дан“. Не й беше в стила. Искала е сам да си изкарвам парите, както тя е изкарала своите. Би трябвало да го знаеш, след като сте били толкова близки.

— Очевидно не чак толкова близки, след като е имала два милиона, а аз така и не съм разбрала.

— Но, Ейприл, никой не знаеше, не и докато Джералд Слоун не отвори сейфа и не намери нотариалните актове и акциите.

— Още не мога да повярвам. Ако е била милионерка, защо тогава караше този стар плимут? Защо купуваше хартиени салфетки от разпродажби също като нас? Можела е да си позволи ленени, при това да изхвърля използваните след всяко ядене!

— И какво, ако го бе направила? Щяха ли отношенията ви да са същите?

Ейприл замълча, за да осмисли въпроса. Доста интересна мисъл. Понечи да отговори, но в този момент гимназиалният оркестър засвири жива версия на „Звездите и райетата завинаги“.

Дан се приближи до нея.

— Може ли да отидем някъде и да поговорим?

— Мисля, че не — отвърна Ейприл и погледна зад него. — Ето го Хенри Гудпасчър. Повел е половината град със себе си, за да ти изкаже благодарността си, без съмнение.

— По дяволите, има неща, които с теб...

— По-късно — прошепна Ейприл, когато Хенри приближи и постави бащински ръка на рамото на Дан. Зад него пристъпваха някои от гражданите, включително цялото семейство Лоудърмилк, сред тях и Айда Мей.

— Поразен съм — каза Хенри. — Поразен съм от цялата тази работа, Даниел.

— И аз самият бях малко изненадан, господин Гудпасчър, когато прочетохме завещанието в сряда.

— Наричай ме Хенри, синко. — Банкерът приглади мустаците си. — Нали ще работим заедно по разпределянето на щедрото дарение на баба ти. Още сега виждам... — Той протегна ръка към хоризонта, за да демонстрира размаха на мечтите си.

Ейприл извърна поглед, тъй като не можеше да понася грандоманските жестове на Хенри. Този човек бе прекалено надут за вкуса ѝ.

— Първо ще павираме отново някои от улиците — заяви царствено Хенри, сякаш всички трябваше да се съобразяват с вижданията му по даден проект. — След това ще оправим покрива на администрацията, а защо да не си направим *нова* административна сграда. Да не забравяме, че уличното осветление е жалка работа. Ще ни трябват нови лампи по улица Терел. Не трябва да се пропуска гробището. Оградата му се е почти разпаднала заради термитите.

Айда Мей докосна лакътя на Ейприл.

— Я ела за малко — прошепна тя на ухото ѝ.

Ейприл с удоволствие загърби разпалените обяснения на Хенри и последва Айда Мей далече от групичката, насъбрала се около Дан.

— Можеш ли да повярваш? — възкликна тя.

— Направо невероятно. — Ейприл поклати глава. — Два милиона в зелено. Иха!

— И през всичкото време беше рамо до рамо с нас, когато организирахме разпродажба на печени тестени изделия и базари за

комитета по облагородяване, а само с един замах на химикалката е могла да сложи край на мъките ни. Защо, Ейприл?

— И аз попитах Дан същото, а той пък поиска да му отговоря дали сме щели да се отнасяме към нея по същия начин, ако сме знаели.

— Може би щяхме да се отнасяме с нея „по-добре“.

— Иди, според мен той тъкмо това имаше предвид. Тя нямаше да е една от нас. Богатството ѝ щеше да я откъсне от простичките удоволствия, на които всички ние в Бунвил се радваме.

— Имаш предвид простичките удоволствия като това да ни се свива сърцето цяла зима, защото цената на свинското отново е паднала ли? Или пък да поправяш трактора толкова пъти, че да ти се струва, че по-лесно би било да си направиш нов? И да си мисля, че ме е разбирала, когато ѝ се оплаквах за какво ли не!

— Но тя ни разбираше, Иди. Не я обвинявай! Започвам да разбирам защо е криела за инвестициите, въпреки че съм готова да си призная, че бях направо шокирана, когато разбрах.

— Защо тогава го е направила, ако не е имала намерение да казва на никого, нито пък да похарчи тези пари?

За момент Ейприл остана замислена.

— Може би просто заради предизвикателството. Толкова обичаше интересните предизвикателства.

— Това е така. Може и да си права. Е, поне сега ще можеш да получиш своята скулптура.

— Моята скулптура ли? — Ейприл я погледна, без да разбира. — Защо реши така?

— Ти си включена в борда, който ще определя за какво да се похарчат парите, затова можеш да заделиш част от тях за скулптурата, която искаш. И да се погрижиш да е нещо скъпо.

— Съмнявам се, че някой ще одобри подобна идея. — Ейприл огледа групата, заобиколила Дан, все още заслушани в прекрасните проекти, които Хенри Гудпасчър бе намислил. — Ти не чу ли за какво говореше Хенри? Той ще иска да се оправят пътищата, покривите, уличното осветление, все практични неща. Аз няма да имам подкрепа в борда, при това съм единствената жена. Какви ли шансове имам да ги убедя да отделят пари за една скулптура? Хенри вече поема ръководната роля, всъщност, както обикновено.

— Шансовете ти са много добри. Ще накарам Бил да гласува за предложението ти, а бас държа, че Ем Джи също може да бъде убеден. Айрини винаги го е харесвала. Не забравяй и Дан.

— Да, не бива да забравям и Дан. — Тя погледна към мъжествения му профил, докато любезно изчакваше Хенри да приключи.

— След всичко, което сте преживели вие двамата, не мога да повярвам, че няма да подкрепи идеята ти за скулптурата.

— Напротив, Иди, може. — Ейприл се сети за нощта на абитуриентския си бал, когато очакваше гръмки обещания под лунното небе, думи за вечна любов. Вместо това ѝ бе изнесена лекция, подкрепена дори със статистически данни за това колко малко от женените двойки успяват да завършат колеж. — Според мен Дан ще реши, че нещо като скулптура ще бъде пълно разхищение на парите на баба му.

— Но ти поне ще опиташ, нали? Надявам се ще участваш в борда.

— Да, ще участвам. Това е най-малкото, което мога да направя за Айрини.

— Знаеш защо те е избрала, Ейприл. Предполагала е, че мъжете няма да проявят въображение и да отделят пари за едно произведение на изкуството и други, така наречени „безполезни“ проекти. Разчитала е на теб да се бориш за красотата, съчетана с практичното.

— Може и така да е. — Ейприл погледна Дан. В думите на Айда Мей имаше смисъл, но младата жена не можеше да се отърси от мисълта, че Айрини е замисляла нещо значително по-лично, когато е включила младата си приятелка в борда, редом с Дан. Зачуди се дали и Дан подозира същото. — Виж, Иди, трябва да отида и да изкажа съболезнованията си на майката на Дан, въпреки че изпитвам истински ужас да се изправя пред нея. Едва ли съм ѝ най-любимият човек.

— Ама това е стара работа. Не се притеснявай. Сигурно все още е приятелка с вашите. Видях ги да си приказват до барбекюто.

— Едва ли вини тях за постъпките на дъщеря им. Но с мен е различно.

Айда Мей погледна приятелката си.

— Какво изпитваш, след като говори с него?

— Ами, не знам. — Ейприл не се нуждаеше от уточнение, за да разбере кой е този „него“. — Трудно е да определиш само за няколко минути, след като не сте се виждали цели осем години. — Ейприл все още не бе готова да признае, че я бе заляла смущаващо гореща вълна, когато ръката на Дан докосна нейната. — Доколкото разбрах, Дан си е все същият.

— Сега и двамата сте в борда и скоро ще можеш да прецениш. Само в едно съм сигурна — не е погрознял през годините.

— Не — съгласи се Ейприл, — наистина не е. — Погледна към него още веднъж и забеляза, че той я наблюдава. Младата жена бързо извърна глава. — Къде каза, че майка му?

— До барбекюто — отвърна търпеливо Айда Мей.

— Айда Мей, веднага махни тази усмивчица от лицето си. Нямам никакво намерение да започвам каквото и да е с Дан. Прекалено много вода е изтекла.

— Разбира се. Просто се възхищавах в каква добра форма се поддържа.

— Да бе. Да не си въобразяваш, че ще ти повярвам, Иди?

— Да не си въобразяваш, че и аз ще ти повярвам, Ейприл?

— Ще ти се обадя следващата седмица.

— Добре.

Докато се отдалечаваше от Айда Мей, Ейприл въздъхна. Един от проблемите, или може би предимствата да познаваш някого цял живот, бе, че си напълно прозрачен. Нямаше начин да убеди приятелката си, че Дан ѝ е станал безразличен.

В интерес на истината, винаги бе таяла чувства към него. Но това, че имаш чувства към някого, съвсем не означава, че нещата между вас са каквито трябва да бъдат, каза си мрачно Ейприл. Зачуди се дали е възможно Дан да е станал по-импулсивен и изобретателен в отношението си към живота. Или може би все още беше онова момче, което разби всичките ѝ мечти. Реакцията му към идеята ѝ за скулптура щеше да разкрие много. Ейприл отново се зачуди дали Айрини не бе предвидила тази малка драма, когато е писала завещанието си.

Младата жена забеляза родителите си и майката на Дан, точно където ѝ бе казала Айда Мей. Направо не бе за вярване, че Дан и тази жена са роднини. Дан бе едър, атлетичен, с черна коса, вероятно

наследени от покойния му баща, в никакъв случай от дребничката руса госпожа, която го бе родила.

Майката ѝ помахаша, за да я извика.

— Ето я и нея. Тъкмо обсъждахме колко добре се справят децата ни, нали така, Джийн.

— Точно така. Как си, Ейприл?

— Добре, като се имат предвид обстоятелствата. — Щом я погледна, младата жена веднага се спомни, че майка и син имаха една обща черта — дълбоките сини очи. Разликата бе, че очите на Джийн бяха с руси мигли, а на Дан — с тъмни. Госпожа Бътлър не използваше спирала и това ѝ придаваше уязвим вид, сякаш сянката на загубената любов все още тегнеше над нея. Днес тези уязвими очи, помътнели от плач, показаха на Ейприл колко много другата жена скърби за загубата на човек, когото бе обичала истински.

— Разбрах, че фермата върви много успешно — продължи блондинката.

Ейприл подозираше, че майката на Дан не е забравила, че тъкмо тя бе разбила сърцето на сина ѝ, но предвид обстоятелствата, се опитваше да се държи любезно. Младата жена се възхити на старанието ѝ.

— А казаха ли ти за новото име и как е боядисан кокошарника?

Майката на Дан се усмихна.

— Чух, още щом пристигнах. Всички са доста стреснати от нововъведенията ти. Казах на родителите ти, че ми напомняш на Айрини, защото и тя би постъпила така.

На Ейприл ѝ стана приятно.

— Според нея името „Птичките и пчеличките“ беше страхотно, а и тя поддържаше идеята за цветовете. От месеци се канех да боядисам.

— Как изобщо ти дойде такава идея наум?

— Не съм я измислила аз. Когато бях в Канада с... — Тя се спря, преди да каже „с Джими“. — Когато пътувах по канадското крайбрежие, забелязах ферми, боядисани в най-причудливи крещящи цветове, макар и невинаги да бяха съчетани няколко на една постройка. Хрумна ми, когато видях, че в магазина на Бендър има разпродажба на боя. На Айрини ѝ допадна идеята да пренесе частица от Канада тук. Така ми се иска да види кокошарника сега.

— И на мен. — Сините очи на Джийн станаха по-приветливи. — Много съм ѝ задължена. Знаеш ли, че тя плати курса за секретарки, на който се записах?

Ейприл поклати глава.

— По-късно се опитах да ѝ върна парите, но тя и дума не даде да се каже.

Джийн жестикулираше, докато говореше и Ейприл не откъсваше очи от нея. Имаше нещо различно в нея, каза си Ейприл. Нещо не бе наред. Какво бе то?

— След като ми предложиха тази страхотна работа в Индианаполис — продължаваше да разказва майката на Дан, — тогава Дан бе на петнадесет и бе решил да не прекъсва обучението си тук, в гимназията на Бунвил... — Тя замълча и погледна многозначително Ейприл. Всички много добре знаеха, че Ейприл бе една от основните причини Дан да настоява да не се мести в Индианаполис.

Ейприл се усмихна притеснено. Тя бе едва на тринадесет, когато Дан се разбунтува. Каква глупачка, да очаква все още да постъпва така драматично заради нея. Едва по-късно бе осъзнала, че като замина от Бунвил за първата година в колежа, бе поел огромен риск, много по-голям, отколкото отсъствието на майка му. Но дори и да не бе интересът му към Ейприл, той пак нямаше да иска да замине.

— Както и да е, Айрини настоя да постъпя на работа, а Дан да остане при нея, докато завърши гимназия. Бе разбрала, че имам нужда от тази работа и от нов шанс в живота, а Дан вече бе надраснал зависимостта си от мен. Винаги е бил безкрайно отговорен.

Родителите на Ейприл измърмориха нещо в знак на съгласие, но без да поглеждат към дъщеря си. Тримата бяха обсъждали този въпрос безброй пъти, докато се опитваха да разберат защо чувството на отговорност у Дан бе отблъснало дъщеря им и я бе тласнало в ръцете на дивак като Джими Фостър. Ейприл се страхуваше, че те обвиняваха нея, предполагайки, че като единствено дете е прекалено своенравна. Тя обаче подозираше, че причините не са чак толкова прости.

Джийн въздъхна.

— Айрини много ще ми липсва. — Тя огледа насъбралото се множество. — Колко типично за нея, да превърне едно погребение в празник. И да даде парите си на града, който обичаше толкова много.

— Много необичайно — отбеляза бащата на Ейприл и погледна с неудобство Джийн.

— Аз, разбира се, не бих приела тези пари — отвърна тя на неизречения му въпрос. — Харесвам живота си такъв, какъвто е. А и не съм убедена, че искам Дан най-неочаквано да се окаже с два милиона долара. Сега е отговорен човек, но как ли ще му се отрази такова богатство?

— Това богатство не развали Айрини. — На Ейприл не ѝ хареса отношението на Джийн. Предполагаше, че Дан ще се отнася консервативно към огромни суми пари. Едва ли би се замислил за околосветско пътешествие, или пък за копринен костюм, шит по поръчка.

— Айрини бе невероятен човек — отвърна Джийн. — Още дълго ще се усеща влиянието ѝ.

— Това е напълно сигурно — съгласи се Ейприл, привлечена от движението на ръцете на жената. В този момент разбра какво не беше наред у госпожа Бътлър и изстина. Наследственият пръстен със смарагди и диаманти, безценното бижу, което красеше ръката на блондинката още откакто Ейприл се помнеше, го нямаше.

Следващата седмица се стори безкрайно дълга на Ейприл. Не можеше да изхвърли от мислите си Дан и наследствения пръстен. Не ѝ стигна смелост да попита Джийн за украшението, за да не чуе нещо обезсърчително. Ако Дан го бе дал на някоя, ако бе открил любовта на живота си, на Ейприл никак не ѝ се искаше да го разбира от майка му, защото тя нямаше да ѝ спести болката и щеше веднага да ѝ каже.

В събота щеше да се проведе първото заседание на борда и мисълта, че отново ще се срещне с Дан, я изпълваше с ужас. Между тях продължаваше да съществува сексуално привличане, а Дан вече обмисляше планове си за сватба с някоя друга.

Решението да се ожени бе взето наскоро, защото иначе Айрини би ѝ казала. Може да е решил само преди седмица. Сигурно мъката го бе накарала да се обърне към някого за утеха. Един от стълбовете в живота му си бе отишъл и той, вероятно, искаше да създаде нова стабилна връзка. Ейприл се зарече в събота да си изясни как стоят

нещата между двама им с Дан, дори и ако се налагаше да прекарат известно време заедно.

Айрини ѝ липсваше повече, отколкото бе предполагала. Не си бе давала сметка колко често ѝ бе звъняла по телефона, за да обсъждат най-различни идеи, или просто за да си побъбрят. Два пъти през тази седмица, Ейприл бе набрала номера ѝ и чак след това се сети, че няма кой да отговори.

Започваше да се чуди дали не е досаждала на възрастната жена. Тя не се бе чувствала добре през последните две седмици преди смъртта си, но въпреки това с нищо не бе показала, че няма сили за честите оживени разговори с младата си приятелка. Айрини бе нейното вдъхновение чак до самия край.

Ейприл често отскачаше до града и по навик поглеждаше, за да види плимута на алеята пред къщата на улица „Ървинг“. Само че колата вече бе продадена на някой от Декатур, а къщата бе обявена за продажба. Тези приходи също щяха да бъдат добавени към наследството и да осигурят още пари за град Бунвил.

Ейприл имаше много работа. Трябваше да уплътни кошерите, за да ги защити от настъпващите студове и да обърне градината с малкия трактор. Късно следобед наглеждаше групата гимназисти, които беряха ябълки в малката ѝ овощна градина и ги опаковаха за продажба.

След като боядиса кокошарника, продажбите на яйца се увеличиха. Хората се стичаха главно, за да видят „шаренията“ и си купуваха по десетина яйца, след като „така и така бяха били целия този път“. Мнозина отнасяха по някое и друго бурканче мед, а трети — тикви. Ейприл очакваше големите продажби на тикви да започнат, защото празникът на Все светии наближаваше.

Всяка вечер, след като приключеше с дребните работи из къщи и похапнеше, тя сядаше на масата в кухнята, за да запише някоя нова идея за проекта със скулптурата. Искаше ѝ се да е готова за срещата на борда в събота сутринта. В подобни моменти остроумието и мъдрите съвети на Айрини ѝ липсваха още по-осезаемо. На младата жена ѝ се искаше предложението ѝ пред борда да звучи убедително, а приятелката ѝ щеше да знае какво трябва да се каже. Най-важното бе, че тя щеше да я посъветва какво да *не* казва.

След безгрижните бездейни дни с Джими, когато пропътуваха почти цяла Северна Америка и цяла Европа, тя имаше обща представа

каква трябва да бъде скулптурата на площада. Много ѝ харесваха разкрепостените творби на хора на изкуството като Пикасо, които загатваха, а не определяха идеите си.

Знаеше със сигурност, че на жителите на Бунвил ще им трябва известно време, за да привикнат с подобна идея и да я приемат. Айрини бе единственият член на комитета по облагородяване, която знаеше каква точно скулптура има наум Ейприл. Възрастната жена бе убедена, че контрастът между старо и ново, между викторианската беседка и ултрамодерната творба, ще се получи. Тя бе казала, че трябва да е нещо, където децата ще могат да си играят, както сега играят около беседката. За Ейприл идеята бе приемлива. Ала как да се изправи пред консервативни хора като Хенри Гудпасчър и Дан Бътлър?

В събота сутринта, докато пътуваше в пикапа към банката, където щеше да се проведе събранието, пръснала купчина бележки на седалката, Ейприл усети, че е като кълбо от нерви. Беше си сложила очилата, вместо лещите, за да създаде впечатление на сериозен човек, освен това за втори път този месец се обличаше хубаво — а това бе ненадминат рекорд.

Щом се спря на рокля, вместо обичайните дънки, прецени, че трябва да отиде докрай и обу тънък чорапогащник и най-хубавите си кафяви обувки с висок ток. В кутийката за бижута изборът бе ограничен, но тя откри златни халки и златно колие, които отиваха на зелената рокля. Добре че си купи новото палто, помисли си тя, докато паркираше пикапа пред банката. Иначе щеше да се наложи да си облече парката, която бе видяла цяла Европа, а Хенри Гудпасчър щеше да яzakлейми за хипи още щом се появише на вратата.

Тя огледа колите, подредени една зад друга. Знаеше всяка една на кого е, с изключение на червената Хонда Сивик CRX. Това сигурно бе колата на Дан, реши тя и се опита да го прецени по избора му. В цвета нямаше нищо консервативно. Не беше ли ѝ казал веднъж, че водачите на червени коли ги глобяват по-често, отколкото шофьорите на коли с други цветове? Освен това Ейприл знаеше, че хондите са известни като икономични, а това бе типично в стила на онзи Дан, когото добре познаваше. Може пък годеницата му да е избрала този цвят.

— Здравсти, Ейприл, готова ли си за първото събрание?

Щом чу гласа на Бил Лоудърмилк, тя се обърна с облекчена усмивка. Бил бе рус, също като жена си, но за разлика от нея, винаги

изглеждаше малко неподдържан. Лицето му бе със слънчев загар, а косата му оредяваше. Ейприл го погледна с обич. Той бе единственият ѝ сигурен приятел в борда.

— Не знам, Бил. Вече съм силно притеснена.

Бил я прегърна през раменете и двамата заедно влязоха в банката.

— Не се притеснявай. Днес на закуска Иди ме накара да обеща, че ще те поддържам, какъвто и смахнат проект да предложиш.

Ейприл се разсмя. Можеше да си представи как Айда Мей размахва шпатулата под носа на Бил и изтръгва от него желаното обещание, но преди да му е сервирала наденичките и яйцата.

— Много ти благодаря за подкрепата, Бил. Но не ти трябва да ядосваш Хенри. Все пак полицата за фермата ви е в негови ръце.

— Хенри вече не е в състояние да ме уплаши — отвърна бавно Бил, имитирайки говора на провинциалистите, с който успяваше да разсмее всички.

— Да, но *мен* определено ме плаши — призна Ейприл. — Тихо, Бил, преди и двамата да са ни нарочили. Май срещата ще се проведе отзад.

— Никой няма във фойето. По всичко личи, че си права. Готова ли си?

— Чувствах се значително по-готова, отколкото преди да се появиш. Да вървим.

Прекосяха фойето, минаха през врата от тъмно дърво, на която пишеше „Вход забранен“ и сърцето на Ейприл започна да блъска оглушително. Дан бе от другата страна на тази врата и само като си го помисли, настръхна. Освен това ясно съзнаваше, че да разкрие чувствата си на този етап, би било катастрофа, особено ако се оказаше, че Дан е сгоден. Щом Бил се пресегна, за да ѝ отвори вратата, тя се стегна и наложи на лицето си безизразна маска.

Конферентната зала на банката бе оставена без прозорци, а дългата масивна маса, заобиколена от столове от същото дърво с кожени седалки, я изпълваше почти цялата. Щом Ейприл пристъпи в стаята, четиримата мъже, настанили се в единия край на масата, се изправиха. Ейприл се подсмихна на тази проява на добро възпитание. Нямахше да ѝ е никак лесно като единствената жена сред тази група.

— Моля, седнете — каза тя и без да съзнава, извърна поглед към Дан за помощ. Днес бе в спортен панталон и поло в същия цвят като очите му. Изглеждаше толкова добре, че тя се усъмни дали ще успее да седи по време на събранието, без да се взира непрекъснато в него. — При създалите се обстоятелства, мисля, че трябва да се отнасяте към мен като към всеки друг член на борда.

Дан улови умолителния ѝ поглед.

— Всички тук сме равни. Това е било намерението на баба ми. Сами ще го разберете след малко. — Той се усмихна приятелски на Ейприл и Бил. — Радвам се, че и двамата сте тук. Още няма десет, но можем да започваме. Предполагам, изгаряте от нетърпение да уточним как ще похарчим парите.

— Парите са моя работа — каза Хенри и се отпусна назад на стола, пригладвайки мустаците си.

Ейприл предположи, че тези думи имат за цел да подчертаят положението на Хенри в групата. Той нямаше никакво намерение да бъде „равен“ с останалите, както се бе изразил Дан, но младата жена разбираше защо Айрини го е избрала за борда. Ако беше пренебрегнат, би могъл да създаде какви ли не проблеми, за да отмъсти за наранената си гордост. Двете приятелки се бяха натъкнали на подобен проблем, когато създаваха Комитета по облагородяване и се наложи да включат съпругата на Хенри, Мейбъл, за да не си създадат влиятелен враг.

Изборът на останалите членове на борда не бе изненадващ. След като Айрини бе поверила на Джералд Слоун правните си дела, значи можеше да разчита на него и на този борд. Бил Лоудърмилк се бе утвърдил като водеща фигура сред по-младите фермери, затова изборът му бе логичен, а пък Ем Джи Тъкър бе един от най-милите хора, които Ейприл познаваше. Винаги се бе чудила дали интересът му към Айрини е нещо повече от съседска услужливост, но възрастната жена не го бе окуражила по никакъв начин, откакто остана вдовица.

— Преди да започнем с обсъждането на предложенията за проекти, бих искал да обясня защо баба ми е настояла да се сформира този борд — каза Дан, отвори папката пред себе си и раздаде на всички по едно копие. — Преснимал съм условията, за да можете всички да ги прочетете, но въпреки това искам да обясня структурата на групата, за да не възникнат недоразумения.

Ейприл усети прилив на увереност, когато чу решителния глас на Дан. От една страна, той бе успял да превъзмогне мъката, за да води събранието авторитетно, а от друга, бе решен да не предава ръководството в ръцете на Хенри Гудпасчър.

— Както сами ще видите от копията пред вас — продължи Дан, — баба ми умишлено е упоменала шестима. Въпреки че аз ще ръководя сбирките ни и ще подписвам чековете, гласът на всеки един от нас има еднаква тежест, когато се стигне до гласуване за даден проект. Това означава, че когато гласуваме, може да се стигне до равен резултат. Така баба ми е искала да провери умението ни да работим в екип. Ако членовете на борда бяха петима, решенията щяха да се постигат прекалено лесно.

— Типично за Айрини — каза Ем Джи и нагласи очилата на носа си. — Тя обича да разбунва духовете...

Хенри поклати глава.

— Почти всички правителствени бордове са съставени от нечетен брой членове. Така може и да не успеем да стигнем до решение. Какво ще правим, ако има такъв случай.

— Упоменато е в последния параграф — каза Дан. — Ако при някое гласуване се стигне до равен резултат, имаме десет дена, за да премислим. Ако и след това не съумеем да стигнем до съгласие, парите се прехвърлят в хазната на щата. И, между другото, ако се окаже, че не успяваме да се сработим, ще се случи същото.

— Това е пълен абсурд! — Хенри се приведе над обидния параграф.

Ем Джи се разсмя на глас.

— Типично за Айрини. За да запазим парите за Бунвил, се налага да работим в екип. Според мен, планът ѝ е великолепен. Аз съм съгласен.

— И аз — обади се Бил и остави копието с условията на дарението на масата.

Дан огледа групата.

— Джери?

— Гласувам за.

Хенри остана злобно загледан в листа още няколко секунди.

— Както изглежда и аз ще гласувам за — измърмори той, — въпреки че не мога да разбера защо не е назначила пет или седем

човека.

Най-сетне Дан погледна Ейприл, която седеше притихнала в края на масата.

— Ами ти, Ейприл? Съгласна ли си?

Тя го погледна все още замислена над условията, поставени от Айрини. Най-сетне нещата ѝ се изясниха. Сети се, че с Бил и Ем Джи ще представляват либералното влияние в борда. Хенри Гудпасчър и Джералд Слоун бяха консерватори. Ако Дан се съюзеше с тях, щяха да се получат равни резултати по някои въпроси, като например идеята ѝ за скулптура. Айрини бе замислила стратегията си изключително прецизно.

Ейприл осъзна, че задачата ѝ е да работи съвместно с Дан и да се опита да го спечели на своя страна за творческите проекти. Може би Айрини се бе надявала, че в процеса на работа Ейприл и Дан ще преоткрият старата любов. Само че приятелката ѝ не се бе сетила, че Дан може да се сгоди в периода между написването на завещанието и първата сбирка на борда.

— Ейприл? — повика я отново Дан.

Тя усети болка, когато си помисли как ли биха стояли нещата, ако планът на Айрини се бе осъществил. Вместо това, възрастната жена бе възложила на Ейприл притеснителната задача да работи съвместно с Дан, докато той прави планове за предстоящата си женитба с друга. Но какъв ли избор ѝ оставаше?

— И аз съм за — отвърна тя.

ТРЕТА ГЛАВА

В очите на Дан проблесна топлота.

— Добре.

Ейприл се зачуди доколко той е прозрял стратегията на Айрини. Не може да не се е сетил, че тя се опитва да ги събере, но дали за него имаше значение? Тя бе наясно, че дарението имаше много по-важни цели, отколкото възраждането на връзката им.

За да можеше градът да получи цялото си наследство, налагаше се шестимата да работят заедно и в съгласие. Какво предизвикателство им бе отправила Айрини с това свое намерение! Не само че Ейприл и Дан трябваше да се сработят, но Хенри Гудпасчър и Ем Джи да намерят общ език, което според младата жена щеше да се окаже доста съмнителна задача.

Погледна другите двама мъже, седнали на масата. Джералд Слоун бе приятен човек, който се разбираше с всички, но пък бе доста консервативен, докато Бил Лоудърмилк бе носител на либералните идеи сред младите фермери в областта. Дала си сметка за истинския облик на групата, тя осъзна, че да задържат парите в полза на Бунвил ще се окаже едно малко чудо, но пък Айрини обичаше да твори чудеса.

Също и аз, помисли си Ейприл и погледна Дан. Хайде, време е да се действа.

Сякаш в отговор на неизречените ѝ мисли, Дан отвори бележник и стисна между пръстите си черна химикалка.

— Предлагам първо да направим списък на проектите. Очаквам предложенията ви и приблизителна преценка кое колко би струвало. След това ще гласуваме, за да решим кои да осъществим тази година.

Ейприл се сви. Една хубава скулптура би струвала хиляди долари. Какви ли шансове имаше, след като тези мъже си бяха наумили да използват същите тези хиляди за много по-практични задачи. Реши да изчака, преди да каже предложението си.

Хенри веднага се приведе напред.

— Уличното осветление — каза той. — Престъпността по цял свят бяга от доброто осветление, което, за съжаление, тук в Бунвил, не е на ниво. Това трябва да е първата ни задача.

— Престъпност ли? — Ем Джи се забавляваше. — Каква престъпност, Хенри?

— Миналата седмица на Хейзъл Фицсимънс ѝ откраднаха пая с ябълки от задната веранда и то десет минути след като го е оставила да изстива.

Ем Джи намигна на Ейприл.

— Боже, та това е много сериозна работа. И уличното осветление е щяло да предотврати кражбата, така ли мислиш? Защо ми се струва, че то се монтира по улиците, което няма да се отрази кой знае колко на задната веранда на когото и да е.

— Не е там работата. — Хенри почервения като рак. — Всъщност, паят бе откраднат следобед. Искам да кажа, че паят от тази седмица ще се превърне в телевизор на следващата или пък в буркана, където си държиш парите, Ем Джи.

— Я стига, Хенри. Кисел си, защото не съм си сложил и последната стотинка в банката ти, за да ми правиш каквито номера си наумиш.

Дан си прочисти гърлото.

— Господа, нека продължим по същество. Колко ще струва уличното осветление, Хенри?

Хенри даде приблизителна цифра и Дан я записа. Бил взе думата след него и подчерта, че както Хенри бе споменал миналата седмица, на административната сграда ѝ трябва нов покрив и пребоядисване. Джералд Слоун докладва, че баскетболното игрище е в трагичен вид, а пък Ем Джи повдигна въпроса за униформите на гимназиалния оркестър. Хенри го прекъсна, за да изтъкне, че миналата събота са му се видели в съвсем приличен вид, а Дан ги спря навреме, преди да са започнали нов спор.

Докато записваше в бележника си, Дан се чудеше дали баба му не му е била сърдита за нещо, за да пожелае той да ръководи кашата, която тя напълно умишлено бе сътворила. Тези хора никога нямаше да успеят да се сработят, ако съдеше по тази първа среща. Разбира се, ако не успееха да намерят общ език, парите щяха да влязат в хазната на

щата и работата му приключваше. Погледна към Ейприл и усети, че не може да допусне това да се случи.

Част от проблема се дължеше на мястото на срещата, защото Хенри се чувстваше удобно на своя територия в банката и свободно раздаваше заповеди. Дан разбра, че миналата седмица бе приел предложението на Хенри, защото бе смазан от скръб и не бе помислил, че тук банкерът се чувства в правото си да упражнява и без това значителното си влияние. Следващия път щяха да се разберат на друго място, някое по-неутрално. Това щеше да стане, ако се стигнеше до втора сбирка.

Дан записа още едно предложение от Бил Лоудърмилк, още две от Хенри, като през всичкото време наблюдаваше Ейприл, защото тя не бе казала и дума. Още с влизането ѝ бе забелязал очилата. Отново се опитваше да се скрие зад женския вариант на Кларк Кент.

И в гимназията носеше очила, с големи кръгли стъкла, много подобни на сегашните. Слагаше ги винаги, когато искаше да впечатли някого и да си придаде ученолюбив вид. Щом кацнеха на носа ѝ, изведнъж създаваше впечатление на тиха и кротка, но Дан знаеше какво се крие зад тази измамна външност. Когато очилата ги нямаше, Ейприл се превръщаше в съвършено различна жена.

Усети далечно присвиване, породено от надигащо се желание, щом си спомни нощта, когато тя си изгуби контактната леща, докато се прегръщаха на задната седалка на шевролета му. И двамата бяха силно възбудени и разсъблечени, но той реши да запали лампата над волана, за да потърсят изчезналата проклетия, която освен всичко друго бе и скъпа. След това тя каза, че вече не било същото и го накара да я закара у тях. Тогава му бе признала, че предпочитала да не е намирала лещата. Дан си спомни, че онази нощ тя за малко не загуби нещо друго.

Младият мъж прочисти гърлото си.

— Ами ти, Ейприл? Някакви идеи как да похарчим парите?

Лека руменина плъзна по бузите ѝ. Притеснението ѝ, в съчетание с очилата, които я нагугушваха като бухал, ѝ придаваха младежки вид и тя съвсем не приличаше на двадесет и седем годишна жена.

— Имам една идея. — Придърпа листата пред себе си, огледа ги, след това ги сгъна и ги помести настрани. — Мисля, че ни трябва една скулптура на площада — заяви тя.

Хенри зяпна.

— Защо ми се струва, че и преди съм чувал нещо такова? Май подобни глупости дрънкаше и Мейбъл, били сте го обсъждали в онзи ваш Комитет по облагородяване.

— Да, обсъждахме подобна възможност, но не знаехме как ще успеем да платим. — Ейприл отвърна на тежкия поглед на Хенри. — Айрини Бътлър също бе в комитета ни.

— Добре — намеси се Дан и се наведе към бележника. — Ще включим и скулптурата в списъка. Колко?

— Я чакай малко, бе — възрази Хенри. — То една статуя е хубаво нещо, но какво ще допринесе за града? Ако питате мен, това е начин да осигурим обществена тоалетна на гълъбите. — Той се отпусна назад на стола, доволен от собствения си хумор.

Ейприл забеляза, че Хенри използва думата „статуя“, а не „скулптура“, но не си направи труда да го поправи. Ако си бе въобразил, че става въпрос за някой конник, възседнал кон, така бе по-добре, отколкото ако му станеше ясно какви точно са й намеренията.

— Много добре разбирам, че всички останали предложения са важни — каза Ейприл, — но красотата също е важна. Хората трябва да имат пред погледа си нещо, което да им е приятно, което да ги интригува, което да повдига духа им.

Джералд Слоун я погледна търпеливо.

— Не мислиш ли, че протеклите покриви и дупките по пътищата трябва да останат на първо място, Ейприл? Доста трудничко е да си с висок дух, ако ти тече на главата.

— Не, няма да се оставя да падна в капана ти — отвърна Ейприл. — Ако се заемем първо с практичните задачи, никога няма да ни останат пари за нещо, на което единственото предимство е, че е красиво. Според мен, трябва да се отделят пари и проектът да се осъществи тази година, дори и ако се налага някои от другите неща да почакаат.

Ем Джи се опита да я успокои.

— Разбирам ентусиазма ти, Ейприл, но хората тук изживяват доста труден период. Може да не им стане приятно, че се харчат пари за нещо, от което няма видим резултат.

Ейприл изпъна гръб.

— Не съм съгласна. Едно впечатляващо произведение на изкуството на площада е тъкмо това, от което се нуждае Бунвил, при това значително повече от всички други подобрения, и то тъкмо защото времената са трудни. На хората трябва да им се напомни, че животът не бива да се свежда единствено до парични печалби и загуби. Всички ние все още сме мечтатели, нали така?

Поне за теб е сигурно, помисли си Дан. Скъпа госпожо, изобщо не си се променила.

— Кажете ми цифра, Ейприл.

Тя затвори очи и едва след това изрече една значителна сума. Чу как всички на масата си поеха рязко дъх. Всички, включително и Бил, въпреки че преценката ѝ бе доста по-раздута.

— Мисля, че е време да гласуваме — каза Дан. — Не забравяйте, имаме приблизително двеста и петдесет хиляди за харчене. Бих ви посъветвал да се спрете на няколко предложения и да ги запишете, преди да гласуваме. Очевидно е, че няма да успеем да осъществим всичко тази година.

Ейприл въздъхна. Щом Ем Джи нямаше да я подкрепи, шансовете ѝ намаляваха, освен ако Дан... обаче не, тя не очакваше подобно нещо. По мърморенето около масата, докато се готвеха за гласуването, тя предположи, че проектът ѝ за скулптура няма да успее да се пребори за пари тази година, може би дори и в бъдеще. Сигурно всеки път щяха да го пренебрегват заради по-стойностни и значими идеи.

Дан ръководеше гласуването демократично, не можеше да не му го признае, като подреждаше проектите на базата на това колко от присъстващите ги смятаха за важни. Голямата сума пари бе бързо разпределена и останаха само няколко хиляди. Изобщо не бяха достатъчни за скулптура, прецени Ейприл.

— Ами проектът на Ейприл? — попита Ем Джи. — Аз съм го включил в моя списък. Друг някой?

— Аз също — обади се Бил.

Ейприл му се усмихна с благодарност. На всяка цена трябваше да каже на Айда Мей. Бил се оказа истински приятел.

— Аз също, разбира се — каза тя.

— И аз — добави Дан.

Ейприл се опита да прикрие изненадата си, но очевидно не се справи особено успешно.

— Виждам, че Ейприл е изненадана, че някои от нас смятат изкуството за нещо важно — каза Дан с крива усмивка.

— Не е така. — Ейприл наведе глава и се загледа в листа пред себе си. — Както и да е, виждам, че не остават достатъчно пари за скулптурата.

— Тогава трябва да се справиш с по-малко — предложи Ем Джи.

— По-малко ли? — Тя погледна Ем Джи. Той се опитваше да ѝ подсказже, че това е единственият ѝ шанс. Или да се примири с по-малко сега или да остане с нищо, дори в бъдеще. Ейприл реши, че той е преценил ситуацията доста разумно.

— Добре. — Тя извърна очи към Дан. — Нека да гласуваме за тази сума и да я отделим за скулптура.

Дан огледа групата.

— Някакви възражения?

— Да. — Хенри постави ръка на масата. — Всеки един от вас трябва да си даде сметка, че ако гласува да се отделят пари за някаква си статуя, така и няма да има с какво да поправим оградата около гробището. Нещата са съвсем прости. Всеки от нас е погребал там хора, които е обичал и няма да се откажем от една прилична ограда.

Ем Джи издаде приглушен звук. След това прочисти гърлото си.

— Хенри, те няма да избягат.

— Предлагам да гласуваме — каза бързо Дан и прехапа долната си устна.

— Бил?

— Гласувам за скулптурата — каза Бил.

Ейприл не се изненада, че Ем Джи също гласува за предложението ѝ, както и че Хенри и Джералд гласуваха против. Когато и Дан обяви, че е за проекта ѝ и по този начин парите бяха осигурени, тя едва успя да удържи прилива си на възторг. Ако той бе гласувал против, щеше да се получи равен резултат. Ако не смогнеха да преодолеят различията си, тогава днешната им работа щеше да се окаже напразна. Дан бе гласувал напълно практично.

— Е, постигна своето — каза Ем Джи, след като гласуването приключи.

— Предполагам, че единственото, което трябва да направим, е да си намерим добър скулптор — отвърна Ейприл.

— И къде ще го намериш?

— Смятам да пообиколя галериите в Чикаго и да открия някого там.

Хенри се отпусна на стола си и се опита да преглътне първото поражение.

— Чикаго, значи? Там има бая странни работи. Като оня Пикасо, например. Ти виждал ли си го, Джери? — Той се обърна към единствения човек, който го бе подкрепил и също бе против проекта.

— Той е друга работа — отвърна адвокатът. — Какво мислиш да правиш, Ейприл?

— Ами аз...

— Да ви кажа ли какво би ме зарадвало в цялата тази работа — прекъсна я безцеремонно Хенри. — Дан живее в Чикаго. Какво ще кажете ако той придружи Ейприл из галериите, просто за да наглежда избора ѝ?

Младата жена настръхна.

— Да наглежда избора ми ли?

— Идеята е добра — обади се Джери. — Не бива само един член на борда да избира скулптор.

— Така е, Ейприл — подкрепи ги Бил. Чувстваше се все по-неуверен, откакто Хенри бе споменал Пикасо. — Защо Дан да не те придружи? Той има добър вкус.

— За мен ще бъде удоволствие — съгласи се веднага Дан и се направи, че не забелязва предизвикателно вирнатата брадичка на Ейприл. — Съгласни ли сте всички?

Очите на Ем Джи проблеснаха.

— Абсолютно.

Ейприл сви юмруци, за да не издаде разочарованието си.

— Само че аз нямам нужда да...

— Така всички ще бъдем по-спокойни, Ейприл — прекъсна я отново Хенри и приглади мустаците си.

На младата жена ѝ се прииска да оскубе тези мустаци косъм по косъм.

— Щом е така, аз разбира се, съм съгласна — каза тя с любезна усмивка.

— След като така и така ще се сдобием със статуя — продължи Хенри, — ще ви кажа какво ще изглежда както трябва. Нямам нищо против стария Ю Ес Грант в парадна униформа, яхнал коня си, готов да влезе в битка срещу бунтовниците. Ще се гордеем с него.

Ейприл изви очи към тавана, за да сдържи смеха си. Беше предполагала, че Хенри ще ѝ предложи нещо такова. Само не беше сигурна дали ще бъде Грант или Ейбрахам Линкълн.

— Грант е добре — съгласи се Джери. — Или пък Линкълн. Честният Ейб държи реч. Ще изглежда внушителен от бронз. Нали така, Ейприл?

— Ами всъщност, според мен, и с Линкълн и с Грант са попрекалили в цял Илинойс — започна тя предпазливо.

— Поне хората ги знаят кои са — обади се Хенри. — Нали нямаш намерение да сложиш статуя на човек, за когото никой не е чувал.

Тя не можа да се сдържи.

— А кой е казал, че трябва да е мъж?

Присъстващите утихнаха на часа.

— Я чакай малко сега — надигна най-сетне глас Джери. — Не ни е притрябвало нещо от рода на *Венера Милоска* в центъра на площада. Че там играят деца, а и всичко... — По лицето му плъзна гъста червенина.

Ейприл покри устата си с длан и наведе глава. Мили боже, та тези мъже смятаха, че една скулптура може да изобрази или мъже, извършили благородни дела, или голи жени. Бунвил наистина се нуждаеше от тъкмо такова произведение на изкуството, което нямаше да се вмести в представите им, стига тя да успее да си постигне своето.

— Сигурен съм, че Ейприл няма подобно нещо наум — защити я Дан, без да е особено убеден в думите си.

Тя го погледна. В погледа му се четеше предупреждение и на нея ѝ се прииска да ги ужаси до дъното на душите им като предложи скулптурата да изобрази голи мъж и жена. Но така само щеше да изложи и малкото постигнато на риск.

— Наистина нямам — потвърди тя и забеляза, че всички се отпуснаха с облекчение.

— Разбира се, че нямаш — каза Хенри. — А и Дан не би одобрил подобни глупости. Той е разумен млад човек и съм сигурен, че можем да му се доверим за този проект. Кога смяташ да заминеш за Чикаго?

Ейприл веднага направи сметка.

— Скоро. Веднага след празника на Все светии, стига родителите ми да се съгласят да наглеждат фермата за няколко дни. — Макар и късно, тя се сети, че не бива да забравя Дан, защото той също бе част от проекта. — Аз, разбира се ще се съобразя с плановете ти, Дан, така че да е удобно и за теб — добави тя, макар и малко изкуствено. Ами годеницата му, ако имаше такава? Сигурно щеше да му е доста притеснено, докато тя е в Чикаго. Така му се пада.

— Първата седмица на ноември ми е много удобно. — Дан подпря брадичка на ръцете си и я загледа умислено. — Наистина чудесно.

Ейприл не можа да разбере какво означава този поглед. Сякаш той я преценяваше по свой начин, при което кожата ѝ настръхна. Сгоден ли беше, или не? Колкото и грубо да бе, смяташе да го попита. Имаше право да знае, преди да отскочи до Чикаго, където можеше да се натъкне на някоя жена.

Сбирката приключи, когато Дан помоли останалите присъстващи да поемат отговорността по различните проекти. Ейприл се възхити на финия тактичен начин, по който той разпредели задачите на тримата мъже, достатъчно възрастни, за да му бъдат бащи, и на Бил, с когото навремето бе играл футбол. Никога преди не бе забелязвала, че той притежава качества на водач и тя веднага забеляза пръста на Айрини във внимателния начин, по който Дан успя да мотивира присъстващите за съвместната им работа. Сякаш баба му е знаела какво ги чака, когато е решила да му възложи тази задача.

Най-сетне всички оттласнаха столовете назад и събраха бележките си. Мъжете се прехвърлиха от разговора за дарението към мача, проведен предишната вечер в гимназията. Ейприл се приближи до Дан и го докосна по ръката.

— Може ли да те видя за малко, преди да си тръгнеш за Чикаго?

В погледа му се четеше веселост.

— Разбира се. Но аз не тръгвам веднага. Хенри и Мейбъл ме поканиха на обяд.

Ясно, помисли си Ейприл.

— Много мило — каза тя на глас. — Защо тогава не наминеш към фермата, като тръгнеш. Ще ти дам една тиква да си занесеш у вас.

Той се усмихна.

— В моя блок няма много ентузиастичности за празника.

— Не исках да кажа... ами, добре. Идеята беше глупава.

— Не, само се пошегувах. С удоволствие ще взема една тиква. Сигурно ще намина към два, става ли?

Тя го погледна в очите.

— Добре. — Дали и той си спомняше онзи празник на Все светии преди толкова много години, когато двамата с баба си дойдоха във фермата, за да си изберат тиква? Той трябва да е бил на колко, петнадесет, а тя — на тринадесет. Поставиха на двамата задача да изберат и направят най-хубавата тиква за фенер, който Айрини да окачи на верандата. Момчето и момичето, още много млади, се смяха дълго и се шегуваха един с друг през всичкото време, докато изрязваха лице на тиквата.

Но настъпи и моментът, когато смехът им замря и двамата усетиха смътните тръпки от превръщането им в мъж и жена, първите мигове на нетърпеливо очакване. Докато го наблюдаваше сега, Ейприл знаеше, че копнежът ѝ по него определено не бе изчезнал. И сигурно никога нямаше да угасне.

Ейприл знаеше, че трябва да продаде цялата си реколта, но точно този следобед ѝ се искаше да не идва никой. За съжаление, съботата преди празника на Все светии, бе най-удобното време за семействата да отскочат в провинцията за най-хубавата тиква, която да превърнат по-късно във фенер, а също и за ябълки, които да опекаат, залети с карамел.

Ейприл бе наясно, че ще ѝ се наложи да работи целия следобед, затова свали роклята и се преоблече в дънки и червен памучен пуловер. Нямаше как да остане с контактните лещи, въпреки че много ѝ се искаше да изглежда по-сексапилна, когато Дан дойде. Само че, когато бе с очила, можеше да вижда клиентите по-добре, а цифрите на кантара бяха по-ясни, щом ги свалеше, когато мереше тиквите. Лещите не бяха много удобни, когато ѝ се налагаше да гледа наблизко. Нямаше

начин да изглежда както ѝ се искаше. Като че ли имаше значение. Дан бе сгоден.

Когато той пристигна малко след два, пред Ейприл имаше опашка. Тя бе в двора пред къщата, застанала зад дървена маса за пикник и се опитваше да се справи и с кантара, и с връщането на ресто. Имаше толкова много хора, че тя кимна разсеяно на Дан, когато той паркира червената хонда и се приближи към нея.

— Май ти трябва помощник — каза той и огледа опашката пред кантара. — Искаш ли аз да ги претеглям, а ти ще събираш парите.

— Не ставай глупав, Дан. — Ейприл повдигна тиква с размерите на баскетболна топка от едно момиченце и я постави на кантара. — Иди в кухнята и си сипи горещо ябълково вино — предложи му тя и спусна очилата ниско на носа си, за да види по-ясно какви цифри са се изписали. — Подаде тиквата на детето, върна очилата на мястото им и върна рестото до двадесет долара на бащата. — Напливът ще свърши след малко.

— На мен не ми се вярва. Още две коли спират на алеята. Освен това, ако аз се заема с кантара, няма да ти се налага да губиш време с очилата. Дай — без да се колебае, той пое огромна тиква от ръцете ѝ и я постави внимателно, за да я претегли.

— Ама аз не те поканих, за да работиш.

Той ѝ се усмихна.

— За едно градско момче това не е никаква работа. Я сега да видим. Тази е четиринайсет килограма и половина. Сега можеш да замълчиш и да вземеш парите, които любезната госпожа ти подава.

— Добър съвет — намеси се жената и подаде сумата, която Ейприл поиска. — Трябва да сте доволна, че ви помага. Някои от мъжете, които познавам никога няма да си направят труд да предложат помощ, особено, ако следобедът е хубав и могат да отидат за риба.

Ейприл се разсмя.

— Така е. — Веднага се сети за нейния развейпрах Джими, който изчезваше безследно всеки път, когато изникнеше някоя работа. А пък животът във фермата бе непрестанен низ от работа и задачи. И беше все така, докато един ден той не изчезна завинаги. Точка по въпроса.

През следващия час двамата с Дан работиха заедно без минута прекъсване. Тя се чудеше дали на него изобщо му въздействат случайните им докосвания, докато обслужваха върволицата от

клиенти. Всеки път, когато това станеше, тя трепваше и сърцето ѝ започваше да бие по-силно през следващите няколко секунди.

Успокой се, предупреждаваше се тя. *Той е сгоден*. Зачуди се дали не е от онези перверзни жени, които пожелават някого единствено, когато разберат, че някоя друга проявява интерес. Не, не беше така, тя истински желаше Дан, докато ходеха на училище. Просто той не ѝ бе отвърнал със същото. Ако бе по-различен, сега двамата щяха да се женени.

Омъжена за Дан. Ейприл знаеше, че нещата щяха да се подредят коренно различно от живота ѝ с Джими. През шестте години брак тя бе признала пред себе си, че съпругът ѝ не ѝ въздейства сексуално. Вината не беше негова, освен ако не броеше безотговорността му към всичко и всички. Беше се опитала да откликва с повече страст и желание, но просто не се получи.

Тайничко си казваше, че ако се бе постарала да му бъде по-добра любовница, Джими може би нямаше да я напусне. Затова не го обвиняваше за развода, въпреки че за повечето хора в Бунвил той сам си бе виновен. Тук в града репутацията му бе съсипана, нищо чудно, че се премести в Орегон.

И ето че днес, цялата страст, с която не бе съумяла да дари горкия Джими, се възроди при едно незначително докосване на ръката на Дан или случайно побутване с крак. Нямаше справедливост на този свят.

— Ейприл? Седем килограма и двеста, малката.

Тя се изчерви и се извърна. Колко пъти му се наложи на Дан да повтаря, докато тя рееше поглед някъде в пространството.

— Точно така. Седем и двеста.

Дан наклони глава към нея.

— Къде беше?

Мислех за теб. За секс.

— Бях се замечтала. Извинявай.

— Няма нищо. Недей да вдигаш поглед, но през последните пет минути не е спряла нито една кола. Може пък хората да намалеят за малко. — Той претегли нова тиква. — Девет килограма и половина.

— Радвам се. Наистина се изкарват добри пари, но пък и ми се искаше да поговоря с теб.

— Чудесно. И на мен ми се искаше да поговоря с теб.

Тя го погледна. Дали щеше да ѝ каже за годежа си, за да са наясно в отношенията си? Или пък бе забелязал нещо, ако тя се бе издала неволно и не искаше да ѝ позволи да се засрами. Господи, колко потискаща мисъл.

Ейприл изчака и последния клиент да плати тиквата си, а Дан отиде да донесе два дървени стола от предната веранда и ги постави един срещу друг зад масата за пикник.

Щом седнаха, Ейприл я обзе паника. Сега сигурно ще ѝ каже, а тя не искаше да знае. Махна с ръка към намалялата купчина тикви.

— Исках да ти дам една — каза тя бързо, само и само да отложи с малко признанието му. — Само че най-хубавите може вече да са взети.

— Значи ще си избира някоя с характер, както казваше баба ми.

— Точно така. Никога не харесваше съвършено кръгли тикви, нали? — Ейприл се усмихна на Дан при спомена за жената, която и двамата бяха обичали, и която щеше да им липсва още дълго. Когато Дан отвори уста, за да заговори отново, тя скочи. — Я си избери една, докато аз отида да наляя горещото ябълково вино, което ти обещах одева.

— Донеси нож, лъжица и един вестник. Дойде ми музата да изрежа лице на тиквата.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Не бива да забравям как става, нали?

Ейприл го погледна през рамо.

— Защо да не бива?

— За да мога някой ден да науча децата си.

Думите му ѝ подеждяха като юмрук в корема. Нямаше да ѝ е никак леко да приеме истината за годежа му.

— Да, разбира се — измърмори тя, обърна се и забърза към къщата. Сигурно щеше да подари вече готовата тиква на годеницата си, а тя щеше да остане очарована от този весел селски подарък, символ на странните традиции в провинцията. Тъпа работа.

Когато се върна с чашите, пълни с ябълково вино, стиснала вестника под мишница, Дан вече си бе избрал една тясна дълга тиква и я бе оставил на масата, за да нарисува лице.

— Взех ти молива от кутията с парите. Какво ще кажеш?

— Прилича ми на Ем Джи Тъкър.

Ейприл вече се бе порицала в кухнята и се бе заклела пред себе си да се държи приятно, без да показва огорчението си. Нямаше никакво право да се меси в любовния му живот, а за привличането, което изпитваше към него, просто нямаше място.

— Точно така, особено път ако извия малко тел, за да прилича на очила. Винаги ми се е струвало, че е много мил с баба. Ще ми дадеш ли ножа?

Ейприл бръкна в задния джоб на дънките и извади нож, а след това му подаде и лъжица.

— Страхотна тиква.

— Страхотна терапия. — Дан заби ножа в оранжевата кора и изряза кръг. — Не съм изрязвал тиква от... — Той погледна Ейприл и след това се върна към задачата си. — От години — довърши той, махна капачето и започна да изстъргва лъскавите семки и сърцевината.

— Ние изрязвахме всяка година. — Ейприл седна и взе чашата с ябълково вино. — Освен, когато бяхме извън страната.

Известно време единственият звук беше стърженето на лъжицата.

— Не ти ли липсва? — попита най-сетне Дан, без да спира да изстъргва. — Пътуванията имам предвид?

— Всъщност, не.

— Значи да се затвориш в едно малко градче ти харесва?

— О, да. Най-сетне приех, че в душата си съм момиче от малко градче. Някой ден пак ще попътувам, но няма да е толкова продължително. Харесвам и Бунвил, и живота си тук.

Дан продължаваше да стърже, въпреки че вече не бяха останали нито семки, нито сърцевина.

— Не се ли чувстваш самотна?

Ейприл се притесни от този толкова интимен въпрос. Та какво право имаше той да пита?

— Не особено — излъга тя. Одеве ѝ се искаше той да не повдига въпроса за годежа си. Сега вече съжаляваше, че не са приключили. — Слушай, Дан, мислех си за обикалянето по галериите в Чикаго. При създадите се обстоятелства, няма ли да е по-добре да отида сама? Ще ти се обадя, преди да взема окончателно решение, за да изберем скулптура и двамата, но не е нужно да се занимаваш с мен, докато аз проучвам пазара.

Дан спря да стърже и я погледна.

— За какви обстоятелства говориш? Защо си мислиш, че няма да ми е приятно да се занимавам с теб?

— Сигурна съм, че имаш много по-важни ангажменти, отколкото да обикаляш с мен напред-назад. Ходиш на работа, имаш си приятели. Не искам да се натрапвам. — *Кажи го, моля те. Не ме принуждавай сама да изкопчвам новината от теб!*

В смеха му прозвуча изненада.

— Разбира се, че няма да ми се натрапваш. Какво има, Ейприл?

— Дан, забелязах, че майка ти вече не носи пръстена, затова можеш да бъдеш напълно откровен с мен.

— Че кога ли Дан не е бил откровен?

— Не си прави глупави шеги в такъв момент. Предполагам, че ще се жениш и аз... ами не искам да те притеснявам, докато си в подготовка за сватба. Сега вече ясно ли се изразих?

— Да, ама не.

— Какво?

— Истината е, че пръстенът е у мен, но няма да се женя. Майка ми даде пръстена, за да...

— Защо? — Сърцето на Ейприл започна да бие по-бързо.

Той се усмихна загадъчно.

— Няма значение. Просто ми го даде. Съвсем свободен съм да „обикалям“ с теб, както сама каза. Искаш ли да отседнеш в „Палмър Хаус“? Ще ти издействам отстъпка, защото компанията, за която работя, имат сметка там.

— Аз... аз не знам какво да кажа.

— Това значи е първото.

— Дан, престани, изпитах истински шок, защото си мислех, че си сгоден, а ти ми се правиш на умник.

— Така ли?

Ейприл забеляза по изражението му, че той я преценява, и че се бе издала. Каквото и да кажеше, нямаше да успее да скрие думите, изречени прибързано и неразумно, а по всичко личеше, че той няма намерение да замълчи.

Той остави лъжицата и се приведе напред, сините му очи впита в нея толкова напрегнато, че тя потръпна от желание. Никога преди не го бе желала повече и се страхуваше, че той усеща чувствата ѝ.

Гласът му прозвуча тих и властен.
— Какво искаш от мен, Ейприл?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ейприл преглътна.

— Не разбирам за какво намекваш.

— Друг път не разбираш.

— Много... — Гласните ѝ струни отказваха да работят. Опита отново. — Между нас се случиха много неща, Дан.

— И много не се случиха.

Пулсът ѝ отекуваше в ушите. Беше очевидно какво иска да каже.

— Аз не съм същото момиче, с което излизаше в гимназията.

— Искрено се надявам да не си. Аз също не съм мъжът, когото познаваше.

— И... ами аз си помислих, че ще се жениш.

— Грешка.

— Да. — Тя не сваляше поглед от лицето му, толкова познато, а в същото време като лице на непознат. Опитът от осемте години на раздяла бе скрит зад тези сини очи. Сигурно е имало жени. Познаваше Дан, затова си представи, че връзката им е била сериозна, страстна и... консумирана.

Колко добре помнеше той нощите след танците в гимназията, когато паркираха на някой черен път и се изкушаваха един друг, за да се отдръпнат в последния момент. Сега вече бяха възрастни зрели хора. Нямахме скрити неща.

Знаеше накъде се стрелкат мислите ѝ и затова не се учуди, когато той се протегна към нея и я потегли да стане от стола, така че двамата се изправиха един срещу друг.

Той внимателно свали очилата ѝ и ги остави на дървената маса за пикник. След това обрамчи лицето ѝ с ръце.

— Кажете ми какво искате.

— Може би просто не знам — прошепна тя, неспособна да сдържи тръпките.

— Може би просто трябва да открием.

Той наведе глава към нея и Ейприл затвори очи. Щом меките му устни парнаха нейните, тя се озова назад във времето, когато обичаше Дан, когато се наслаждаваше на мириса му, на настоящите ласки на устните му, на шепота на дъха му до бузата си.

Първото докосване ѝ бе до болка познато и ѝ се стори, че е отново на петнадесет, че двамата се целуват за пръв път, че изричат първите си думи на всепоглъщаща любов. Само че прегръдката му скоро стана по-дръзка, езикът настояваше за повече. Когато я завладя ново усещане, Ейприл осъзна, че младежката непоквареност си е отишла безвъзвратно и у двамата. Невинните им дни на влюбени гимназисти бяха отлетели, знаеха го и двамата.

Трябваше ѝ силна воля, за да се отдръпне.

— Дан, намираме се в средата на двора пред къщата ми посред бял ден.

— Тогава нека да влезем вътре. — Той дишаше тежко.

Ейприл поклати глава.

— Всичко става прекалено бързо.

— Прекалено бързо ли? — Той я погледна стреснато, а след това се разсмя. — Май е точно така. Познавам те само от около тринадесет години.

— Бяхме разделени, Дан. Трябва да наваксаме.

— Не можеш да ме заблудиш. Мисля, че току-що наваксахме.

— Дан, не искам да направя... нова грешка.

Изражението му стана по-предпазливо.

— След като сама го каза, аз също.

— Може би пътуването ми до Чикаго ще ни предостави шанса да се опознаем отново.

Той кимна.

— Може и да си права.

— Дан, не мога да овладеея начина, по който откликвам на докосванията ти. Винаги съм... — Тя махна с ръка във въздуха, защото не искаше или просто не можеше да обсъжда повече въпроса. — Само че има и други важни неща, не е ли така?

— Мен ли питаш? Май нещо репликите ни от онзи разговор преди няколко години, са разменени. Да, така е, по дяволите. Само че, както самата ти изтъкна, някои неща са се променили. По онова време

много добре умеех да се въздържам. Сега, обаче, не мога да гарантирам същия контрол.

Ейприл усети как я проряза желание като нажежена до бяло светкавица. Нима не беше тъкмо това, което искаше преди осем години, мъж, обезумял от страст дотолкова, че да не може дори да мисли. Искаше да има не само страстта му, но и любовта му. Точно така. Просто не бе имала представа колко важна е любовта в отношенията им. А трябваше да разбере.

— Мисля, че идването ми в Чикаго ще ни даде възможност да открием много за себе си, Дан.

— Струва ми се, че си права. Истина е, че през последните години изобщо не сме били заедно. — Той я погледна умислено. — Ами хотелът? Не е нужно да ходиш на хотел, Ейприл.

Тя потръпна, щом си представи как в Чикаго се хвърля в прегръдките му, а след това двамата се озовават в леглото.

— Напротив.

Той кимна.

— Тогава ще направя резервация. Една седмица, като се започне от понеделник, така ли искаш?

Тя се усмихна. Това, което искаше, бе да се озове в ръцете му на минутата.

— Чудесно!

Той я погледна, без да каже и дума. След това си пое дълбоко дъх.

— Най-добре да тръгвам — каза той и си взе тиквения фенер.

— Добре — отвърна тя и го погледна с обич. — Наистина така е най-добре. — Остана загледана след него и си каза, че е пълна глупачка. Само ако го бе поканила, той щеше да остане през уикенда. Щяха да станат любовници. Само че преди осем години бе направила ужасна грешка. Ако се оставеше сега в ръцете на Дан, щеше да е все едно, че някой шофьор, забелязал опасността, извива волана, за да се забие в ново изникнало препятствие. Колкото и да не ѝ се искаше да признае, Ейприл се учеше на предпазливост.

Сбирките на Комитета по облагородяване в Бунвил обикновено се провеждаха всяка сряда следобед в библиотеката, въпреки че след

смъртта на Айрини бяха изоставили работата си. Ейприл, обаче, прецени, че трябва да се съберат, преди да замине за Чикаго. Искаше да е сигурна, че комитетът ще застане зад нея.

Позвъни първо на Айда Мей, която се съгласи, че жените трябва да се съберат в сряда следобед, както обикновено. Айрини би искала да продължат работата си без излишна сантименталност, каза Иди. Обеща да съобщи на Бес Изли, ако Ейприл поемеше ангажимент да се свърже с Мейбъл Гудпасчър.

В сряда се разрази буря и докато се изливаше проливният дъжд, многоцветните листа на дърветата окапаха. Ейприл паркира пикапа пред библиотеката и прескочи канала, запушен от прогизналия кафяв листак, придавал до скоро истинско великолепие на есента. Тя никак не обичаше тази студена и влажна прелюдия към зимата и често си пожелаваше сезонът да преминава от пъстра есенна премяна към белоснежна красота.

Заобиколи локвите по тротоара и се забърза към входа на библиотеката, за да не я навали. Сигурно снегът щеше да завали след месец, каза си тя и лошото време можеше да провали планове за скулптурата, ако творецът искаше да свърши подготвителната си работа на определеното място. Може би щеше да се наложи да изчака до пролетта, за да види осъществяването на мечтата си.

Мейбъл Гудпасчър, поддържана жена, приближаваща петдесетте, вече бе вътре и оставяше чадъра си да се изцеди от дъжда.

— Здравсти, Ейприл. Обзалагам се, че знам за какво ще говорим днес. Хенри спомена нещо за пари за статуя и аз веднага се сетих кой стои зад предложението.

— Според мен, Айрини би искала да продължим програмата за разкрасяване на площада, нали така, Мейбъл?

— Точно така. Въпреки че Хенри не е очарован от проекта за статуята, това от мен да го знаеш.

— Знам, разбира се.

— Но това не бива да те притеснява — успокой я Мейбъл през рамо и я поведе към отдела с вестници, където обикновено провеждаха сбирките. — Ще го убедя.

— Щом казваш. — Ейприл бе силно впечатлена от промяната в Мейбъл за двете години от съществуването на Комитета по облагородяване. Веднага личеше влиянието на Айрини. Преди Мейбъл

никога не се противопоставяше на съпруга си за каквото и да е, но дните на Хенри като главнокомандващ бяха преброени. Носеха се слухове, че двамата се карали как да променят обзавеждането в къщата, след като най-голямото им дете заминеше да учи в колеж. Дали пък скулптурата нямаше да се превърне в следващата ябълка на раздора.

Когато Ейприл и Мейбъл приближиха читалнята, ги посрещна звъntenето на капки в кофите, оставени на няколко места по земята и на двете канапета.

Майра Гибънс, библиотекарката на Бунвил забърза близо до тях с тенджерата в ръка.

— О, дами, покривът от тази страна най-сетне се предаде. Ще трябва да се преместите в детското отделение за сбирката.

Мейбъл огледа кофите.

— Защо ли не се учудвам. Този покрив е поне на четиридесет години.

— Трябва да се подмени — каза Майра и постави тенджерата под капките. — Помолих Ем Джи Тъкър да ни включи в проекта с парите на Бътлър, но доколкото разбрах, тази година няма да имаме покрив. Имало прекалено много други проекти, каза Ем Джи.

Ейприл за пръв път усети как я прободее чувство за вина заради скулптурата. Спомни си смътно, че Ем Джи беше споменал нещо за покрива на библиотеката, но стана въпрос едва когато средствата бяха разпределени, а и той гласува скулптурата да получи последната сума. Тогава, разбира се, не валеше и покривът още не бе започнал да тече.

Когато Айда Мей пристигна, зад нея ситнеше дребничката, подобна на птиче Бес. Ейприл вече бе обзета от нерешителност. Тя огледа и трите, настанили се на детските столчета, коленете им почти допрели брадичките. Протеклият покрив бе много по-важен от изкуството, нали така?

Айда Мей приключи разговора си с Бес за двете им момчета, които бяха в един клас в училище. Обърна се към Ейприл.

— Готови ли сме да започваме?

— Да, разбира се. — Ейприл усети, че изчаква, защото Айрини винаги бе откривала сбирките им. Сега останалите три дами от комитета бяха обърнали погледите си към нея.

— Разкажи на Бес за статуята — подтикна я Мейбъл. — Бил сигурно вече е разказал на Айда Мей.

— Ами... — Ейприл сви ръце. — Ако си спомняш, с Айрини говорехме за скулптура на площада, в североизточния ъгъл, така че да има хармония с беседката в югозападния ъгъл. Преди нямахме пари, но бордът в събота гласува и отпусна сума за този проект.

— Страхотно! — Бес плесна с ръце.

— Сега, обаче, се чудя дали да започваме — продължи Ейприл. — Нали видяхте кофите, когато влязохте? Нов покрив за библиотеката не бе одобрен за тази година, но за скулптурата бяха отпуснати пари.

Мейбъл се изправи на малкия си стол.

— Статуя трябва да има. Нека някой от проектите на Хенри да почака, щом библиотеката се нуждае от нов покрив.

Ейприл едва не се изсмя, но знаеше, че няма да посмее. Мейбъл приемаше бунта си толкова сериозно. Ако Хенри кажеше, че небето е синьо, тя щеше да заяви, че е пурпурно, при това, без да се шегува.

— Хрумна ми нещо — каза Айда Мей. — Бил ми разказа кои проекти сте одобрили и според мен всяка една от сумите, включително и тази за скулптурата, могат да бъдат занижени с, да кажем, десет процента, за да се включи и покривът на библиотеката.

— Точно така, звучи ми особено разумно. Ти какво ще кажеш, Ейприл?

— Според мен ще бъде много трудно да се намери добър скулптор с парите, които има, а за по-малка сума и дума не може да става.

— В цяло Чикаго ли? — недоумяваше Айда Мей. — Я, стига! Знам, че вие двамата с Дан ще намерите някого, дори и за по-малко пари.

Бес изглеждаше объркана.

— Какво ще правят Ейприл и Дан в Чикаго?

Какво ли, наистина, помисли си Ейприл, но бързо се стегна и обясни на Бес за плана да изберат скулптор, защото тя бе единствената, която нямаше връзки в борда.

— Искан да се съберем — добави Ейприл, — за да съм сигурна, че комитетът ще се довери на избора ми.

— Разбира се, че ти се доверяваме — каза Бес. — Та ти си обиколила цяла Европа, което е много повече, отколкото останалите

можем да се похвалим.

— Аз заминавам догодина — заяви Мейбъл и изпъна рамене. — Реших да отрежа лова край Мичиган. Хенри, ако желае, може да дойде с мен в Европа, ако ли не, да заминава сам за Мичиган и да стреля по каквото му попадне.

Бес загледа невярващо Мейбъл.

— Ще тръгнеш за Европа съвсем сама?

— Ако се налага.

— Мили боже! — Бес изглеждаше така, сякаш не можеше да си представи подобна независимост. Според Ейприл, Бес бе мила, но не особено умна. Дори и малка част от живеца на Айрини не успя да се влее в Бес.

— Все още се чудя дали да не предоставим цялата сума на библиотеката — каза Ейприл и подпря брадичка на дланите си. — Според вас какво би искала Айрини?

— Всичко — заяви Айда Мей. — Абсолютно всичко.

— Сигурно — съгласи се Ейприл. — Добре, ще предложи на членовете на борда намаляване на разходите за всички проекти с десет процента. Някой трябва да позвъни на Дан.

— И ти можеш да го направиш — отсече Айда Мей и махна с ръка.

Ейприл изви едната вежда и погледна приятелката си. Не ѝ бе отнело много време да се сети да предложи Ейприл за посредник.

— Има ли още нещо, което трябва да обсъдим? — попита тя, за да смени темата.

— Май до пролетта нямам да има какво да правим, нали така, Ейприл? — попита Мейбъл. — Освен да покрием лехите със слама, преди да е паднал първият сняг и да викнем няколко деца да изгребат листата, единствената ни задача през зимата остава само статуята. През пролетта можем да започнем кампания да се разреши на хора с различен бизнес да се настанят на площада. Вече казах на Хенри, че банката има нужда от нова тента, стига да не е в онова ужасно потискащо зелено.

— Ще продължим ли да се събираме всяка седмица? — Ейприл огледа малката група.

— Разбира се — отвърна Мейбъл. — Дори и да няма как да свършим нещо, можем да заплануваме нещата за по-топлото време.

Освен това, на мен сбирките ни са ми много приятни.

— И на мен — добави Бес. — Приятно ми е да знам, че върша нещо за Бунвил. Нека продължим да се събираме.

— Аз съм съгласна — каза Ейприл. — Следващата седмица ще бъда в Чикаго, но по-следващата ще ви разкажа всичко за пътуването.

— И ние няма да имаме търпение да разберем — каза Бес с усмивка. — Звучи толкова вълнуващо.

Тръпката, обзела Ейприл ѝ подсказа, че в Чикаго наистина ще бъде вълнуващо. Освен това искрено се съмняваше, че ще разкаже пред комитета по облагородяване всичко, което се случеше там.

Хладната есен сякаш бе изострила чертите на пейзажа, забеляза Ейприл, докато се вливаше със стария си пикап в потока коли, отпавили се по петдесет и седма междуцатска магистрала към Чикаго. След като бе карала единствено по селските пътища и в Бунвил през последните две години, на Ейприл ѝ се стори трудна задача да маневрира по широките платна, пълни с автомобили, но бе твърдо решила да мине по околоръстното, за да види водата. Според Ейприл езерото Мичиган бе най-хубавото нещо в този град.

Не смееше да се заглежда за дълго, защото трябваше да се съобразява с потока на движението и само от време на време хвърляше бегъл поглед към сините води от дясната страна. Вятърът, довяващ хлад от езерото, който сякаш разсейваше сивия смог над града, характерен за почти всички големи градове, които бе посетила.

От лявата ѝ страна се извисяваха сивите чикагски небостъргачи, създадените от човека гиганти, където финансовите богове бдяха над териториите си. На Ейприл винаги ѝ се завиваше свят, когато минаваше по Мичиган Авеню и поглеждаше нагоре към високите сгради. Някаква оптическа илюзия създаваше впечатлението, че са надвиснали над улицата и всеки момент могат да се катурнат.

Тя разбираше, че същата тази илюзия кара правите редици царевица да изглеждат раздалечени близо до теб, а в самия край сякаш се събираха ветрилообразно. Това се наричаше перспектива. Ейприл определено предпочиташе перспективата на царевичните поля. Единствено просторното езеро Мичиган ѝ създаваше същото спокойствие, на което се наслаждаваше, когато зарееше поглед към

акрите обработена земя, само на места прорязана от телефонни стълбове, короните на пръснати дървета и някой самотен хамбар.

Ейприл внимателно следеше пътя, за да не пропусне първия ляв завой, който щеше да я отведе на „Уобаш Авеню“ и в „Палмър Хаус“. Беше преценила времето си така, че още с пристигането да се настани и веднага след това да се обади на Дан. Ръцете ѝ трепереха, докато включваше на по-ниска скорост, за да завие. Някъде тук в Чикаго се намираше Дан Бътлър, беше си у дома и никак не се впечатляваше от големия град, не и като Ейприл, въпреки че бе пътувала много в чужбина. Мисълта, че той е някъде наблизо, я притесняваше и успокояваше. Колко ли щеше да е променен животът ѝ, когато се връщаше след пет дни? Едва ли щеше да е същото.

Пиколото на входа пое ключовете от очукания пикап, без да се подсмива, а друг се появи незабавно, за да вземе куфара, белязан от неспокойното време, прекарано с Джими. В един кратък момент на Ейприл ѝ домъчня за кроткия живот в Бунвил, където нямаше никакво значение с какво е облечена и колко пари има.

Щом влезе във фоайето, веднага се зарадва, че си бе направила труда да напазарува в Спрингфийлд. Чувстваше се добре с вълнената пола, дълга до прасеца, модните боти и пухкавия ангорски пуловер. Другите дрехи, които си бе купила, бяха прибрани в стария куфар, който пиколото отнасяше към рецепцията. Ейприл бе решена да не показва, че е смотана провинциалистка пред скулпторите, с които смяташе да проведе срещи, а още по-малко пред Дан. Беше си прибрала очилата и сега бе с контактни лещи.

Стаята ѝ бе на петия етаж и гледаше към улицата, предимство, което не убягна на Ейприл. Много добре знаеше, че повечето от прозорците гледаха към съседните сгради. Дан се бе погрижил да получи нещо по-приятно. Едва сега усети, че са ѝ липсвали проявите на загриженост, и бе забравила колко е приятно някой да ти обръща внимание.

Стаята ѝ бе ненатрапчиво елегантна, в пастелни цветове, мебелите от тъмно лъскаво дърво, полирано грижливо през годините. Тежките завеси и дебелият килим приглушаваха звуците дотолкова, че тя можеше да затвори очи и почти да забрави, че се намира в центъра на града.

Само че стаята имаше градски мирис, който нямаше нищо общо с ароматите във фермата. Дори тук, пет етажа над улицата, се усещаха изгорелите газове от колите. Нямаше го удоволствието да помирише влажната разорана земя, ароматът на сено в края на лятото и дима от зимните огньове. Никога нямаше да може да остане да живее тук. Как ли се справяше Дан?

— Това ли е всичко? — попита пиколото и остави внимателно куфара ѝ на пода, сякаш се страхуваше да не се разпадне.

— Да, благодаря. — Ейприл бе горда от начина, по който му подаде бакшиша, който вече стискаше в ръка, въпреки, че ѝ бе изключително неприятно да подава пари на хората. Ето, това бе още един минус на живота в града. Тук всеки очакваше да получи някакъв бакшиш. Само че тя бе дошла само за пет дни и не бе проблем да се включи в играта за това кратко време.

Когато пиколото излезе, тя отвори чантата, за да намери номера на Дан в службата и вдигна слушалката на телефона, оставен на нощното шкафче. Тази седмица щяха да говорят за трети път. Миналата сряда вечер му звънна, за да предложи от всеки проект да бъдат изтеглени по десет процента. След като бе поговорил и с останалите членове на борда, той ѝ се обади, за да потвърди, че всички са съгласни.

Разговорите им бяха кратки и показваха, че никой от тях не желае да излиза от темата за работата, за да навлезе в мътните води на личните отношения. Имаха да си казват толкова много, а по телефона съвсем не бе най-уместно.

Рецепционистката от спортни стоки „Адонис“ я прехвърли в офиса на Дан. Ейприл се опита да си го представи в кабинет, седнал зад бюро, надвесен над данните за продажбите. Нейният Дан. *Нейният Дан* ли? Това пък как можа да го измисли?

— Дан Бътлър слуша.

— Аз съм, Дан. Пристигнах.

Тонът му веднага се смени от любезно професионален в наистина изпълнен с удоволствие.

— Помислих си, че може да си ти. Все поглеждах часовника. Добре ли пътува?

След разговора им миналата седмица, тя не бе очаквало толкова радушно посрещане.

— Чудесно — отвърна колебливо тя. — Не, изобщо не беше чудесно. Тук е такава лудница. Трябваше да дойда с трактора, за да сплаша поне някои от лудите камикадзета по околоръстното.

Дан се разсмя.

— Паркира ли пикапа?

— Ще си остане на паркинг през следващите пет дни. Няма начин да го мръдна. Оставих ключовете на пиколото. Едва ли някога се е качвал на толкова стар модел, докато е работил в „Палмър Хаус“.

— По всяка вероятност не е.

— За мен обаче остават обувките и такситата.

— Или пък моята хонда. Всъщност, надявах се да пообиколим някоя и друга галерия днес следобед, но шефът ни вика на съвещание.

— Няма проблем. Аз ще огледам тези, близо до хотела. Наистина няма проблем. — Надяваше се разочарованието да не е проличало в гласа ѝ. Той, разбира се, си имаше работа, а тя не биваше да очаква, че той ще хукне в мига, когато му позвъни.

— Тогава ще вечеряме заедно. Искаш ли да те заведе някъде?

— Би било чудесно, но не е нужно, след като ти...

— Нали щяхме да наваксваме, докато си тук?

— Ами да, май така решихме.

— Да не би да си измислила нещо друго?

— Не, аз... С удоволствие ще вечерям с теб.

— Ще те взема в седем.

— Става. — Тя затвори телефона и веднага се втурна към куфара. Точно това бе най-подходящият случай за черната предизвикателна рокля, която съзря в последната минута на обиколките си из търговския център на Спрингфийлд. Беше показала на майка си всички покупки, с изключение на тази рокля. Само един поглед щеше да ѝ е достатъчен, за да се зачуди какво ли е намислила щерка ѝ за престоя си в Чикаго. Докато тя самата не си изяснеше отношението към Дан, не искаше да подвежда майка си.

Огледа черната рокля, за да се увери, че не се е смачкала и чак след това я закачи на дървена закачалка в гардероба. Тук нямаше телени закачалки. Погледна часовника и си каза, че има още няколко часа преди седем. Можеше поне да свърши онова, което каза на Дан — да обиколи близките галерии. Грабна чантата и ключовете, и тръгна.

Три часа по-късно куцукаше под сенките на Мичиган Авеню и се проклинаше, че е тръгнала да обикаля пеша с неразтъпкани боти. Когато усети какво я грози, вече бе станало прекалено късно. Зачуди се дали да не вземе такси за останалите шест пресечки, но ѝ се стори неразумно да харчи толкова много пари.

Щом се върна в стаята, тя свали ботушите от изранените си крака, свали и чорапогащника и чак тогава си каза, че е трябвало все пак да се качи на такси. Тогава мехурите нямаше да са се пукнали.

Когато влезе във ваната, от топлата вода започна да я щипе, но тя все още се надяваше, че положението някак ще се оправи, за да може да си сложи високите черни обувки, които отиваха на роклята. Освежена от банята, почувствала се малко по-добре, тя си обу черни бикини и черен сутиен, а след това се зае с грима си. Най-сетне за последна проверка, преди да си облече роклята, тя набра левия крачол на черните фигурални чорапогащи и се опита да го нахлузи на крака си.

Ейприл не бе почитателка на физическата болка. С писък смъкна обекта, извор на истинско мъчение от стъпалото си. След като не можеше да изтърпи чорапите, какво оставаше за обувките с висок ток? Нямаше начин да ги сложи. Тази вечер не можеше да отиде на вечеря, освен ако Дан не бе избрал място, където допускаха да се вечеря с боси крака. А тя бе твърдо решила да не показва, че е селянче, попаднало в големия град. В същото време можеше да се закълне, че нито една жена от Чикаго не би извървяла двадесет и пет пресечки, обути в чисто нови боти.

Опита се да се свърже с Дан в апартамента му, но очевидно той вече бе излязъл. Не оставаше друго, освен да го разочарова, когато пристигнеше. Дали да признае истината, или да се извини, че има главоболие? Тъкмо се чудеше, когато телефонът звънна.

— Ейприл?

— Здравсти, Дан. Тъкмо се опитвах да ти звънна.

— Във фойето съм. Да се кача ли, или да те изчакам долу?

Беше решила да му откаже, като се извини с главоболието, но гласът му веднага събуди копнежа у нея. По дяволите, така ѝ се искаше да е с него, независимо от проклетите мехури по краката.

— Честно казано... — Тя се поколеба и се зачуди как да реши дилемата. В този момент погледът ѝ попадна на менюто, поставено в кожена подвързия върху писалището от орех. — Честно казано, Дан — каза тя, най-сетне решила какво да прави, — мисля, че ще бъде по-приятно, ако използваме обслужването по стаите тази вечер, какво ще кажеш?

ПЕТА ГЛАВА

Дан се поколеба само за частица от секундата.

— Дадено, защо не. Ще откажа резервацията, като се кача в стаята ти.

Именно тази частица от секундата бе достатъчна на Ейприл, за да осъзнае как той е разбрал предложението ѝ. Беше го поканила да прекара вечерта в стаята ѝ. Стаята, в която имаше и легло.

А тя искаше ли да се люби с него тази вечер? Ако беше така, то какво ставаше с приказки като например „да се опознаем“, преди да предприемем следващата крачка?

Ейприл призна пред себе си, че няма никаква представа какви ги върши. Може би идеята за обслужване по стаите бе изникнала като естествен подтик да скрие глупостта, накарала я да obuе чисто новите боти и да отиде на разходка. Но пък от друга страна, подсъзнателното ѝ желание да се люби с Дан я бе заставило да направи предложението за вечеря в стаята като начин да спаси гордостта си.

Ами сега какво? Дан вече се качваше, а тя още бе по бельо. Ако не си сложиеше никакви дрехи, мъжът, който всеки момент щеше да слезе от асансьора, би си помислил какво ли не.

Докато сама не разбереше какво точно иска, трябваше да забрави за предизвикателната черна рокля. Тя бе прекрасна за пълния ресторант, но не бе никак подходяща при възникналите обстоятелства. Поколеба се за кратко, защото очакваше почукването по вратата.

След като огледа ограничения избор в гардероба, най-сетне грабна кафявия вълнен панталон и вталена блуза в прасковен цвят, отлична имитация на коприна. Бързо нахлузи дрехите върху черното бельо. Сигурно асансьорът е прекалено натоварен, каза си тя, защото Дан все още го нямаше. Дори остана време да се срещне и да си провери грима.

За изтерзаните си крака извади пухкави чехли. Дан все още го нямаше, затова тя се реши на нова промяна. Изтича в банята, махна си

лещите и ги замени с очилата. Така. Изглеждаше небрежно консервативна, симпатична, вместо сексапилна.

Най-сетне той почука на вратата и тя си пое неспокойно дъх. Какво да каже на мъж, който очаква, че жената сама му се предлага? Ейприл реши да не казва нищо, че е по-добре видът ѝ да си каже думата.

От шокираното му изражение, когато отвори вратата, младата жена разбра, че видът ѝ е достатъчно красноречив. Едва не се разсмя, когато той се втренчи невярващо в панталоните, блузата и пухкавите чехли. Зачуди се дали не си е представял оскъдна дантелена нощница, сексапилно бельо или нищо на нея, освен една усмивка.

Той, обаче, бе с облекло, което съвършено би подхождало на черната ѝ рокля. Палтото му бе праметнато през едната ръка и Ейприл забеляза, че е във фрак и така изглежда дори по-добре, отколкото онзи единствен път на абитуриентския ѝ бал, когато скъсаха.

— Отбих се в бара, за да поръчам да ни изпратят бутилка вино — започна колебливо той. — Да откажа ли поръчката?

— Защо?

— Ами, аз... — Той замълча, очевидно не му достигнаха сили да признае, че виното е щяло да бъде част от прелъстяването, в което той изобщо не се бе съмнявал.

Притеснението му я разтревожи. Той, все пак, ѝ бе стар приятел и заслужаваше да му каже защо е предложила вечеря в стаята си.

— Дан, влизай и сядай. Ще ти обясня всичко. Дай си палтото. Всъщност, дай и сакото. Напразно си се обличал, аз съм виновна, защото съм много глупава.

— Защо да си глупава? — Той ѝ подаде сакото от фрака и палтото.

— Ще ти разкажа, щом седнем.

Тя се зачуди защо колосаната риза и сатененият пояс я впечатляват толкова много. Може би не бе виждала достатъчно мъже в подобни дрехи и тази официалност я привличаше. Ако не искаше да не се покаже като провинциалистка, трябваше да престане да го зяпа така. Приблужи се до гардероба и закачи палтото и сакото.

— Да махна ли и връзката?

Ейприл се обърна.

— Това да не е от тези, които трябва всеки път сам да връзваш?
— попита тя и се намръщи. — Сигурно са ти трябвали поне десет минути, за да я нагласиш.

— Дванайсет.

— Чувствам се ужасно.

— Недей. — Дан подръпна връзката и двата края провиснаха покрай седефените копчета. След това разкопча най-горното. — Защо не ми кажеш какво става? Случило ли се е нещо?

Нищо, каза си Ейприл, докато го наблюдаваше как си маха копчетата за ръкавели и навива ръкавите на мускулестите ръце. Дан наистина изглеждаше страхотно сексапилен във фрак, но дори когато свалеше част от него, отново бе не устоим. Не беше съвсем сигурна какво прави, но ѝ бе приятно как се развиват нещата.

— Направих нещо много глупаво — започна Ейприл и пристъпи към малката маса с двата стола, разположени до прозореца. — Ще ти покажа. — Тя седна и събу единия пантоф. — Погледни.

Дан отиде до стола и погледна стъпалото ѝ.

— Божичко! — Коленичи пред нея и пое изранения крак с две ръце. — Така няма да успееш да отидеш на бала, Пепеляшке.

Тя потисна тръпката на удоволствие, когато усети топлината на дланта му, докато оглеждаше петата и малкия ѝ пръст.

— Знаех си, че трябва да превърна една от онези тикви в карета, преди да си тръгна.

Вдига поглед.

— Нови обувки ли имаш?

Ейприл кимна.

— Боти. Постъпих като неразумно дете на първия учебен ден. Помниш ли колко страдахме, след като по цяло лято ходехме боси? Първия ден ни обуваха новите обувки, а след това дни наред ходехме с лепенки и куцукахме.

Той нежно погали вътрешната извивка на стъпалото с палец.

— Дано поне си открила нещо в галериите, след като си пожертвала краката си.

— Абсолютно нищо. — Тя се опита да говори небрежно, въпреки че никак не ѝ беше лесно, докато той я галеше по крака. — Разбрах, че да се открие скулптор, който да се съгласи да работи за сумата, която предлагаме, няма да е никак лесна работа.

— На никакви ли имена не се спря?

— Не.

— Горката Ейприл. — Без предупреждение той се наведе и притисна устни към изпъкналата вена на свода на стъпалото.

— Дан! — Този неочакван допир на устните му на толкова необичайно място предизвикаха прилив на желание, което я обърка. — Не ставай глупав — изрече тя доста неубедително и отдръпна крака си.

Той постави длани на коленете ѝ и я погледна, без да трепва, в очите му бе стаен огън.

— Страхуваш ли се от мен, Ейприл?

— Как ти хрумна тази глупост? — Тя приглади пуха на пантофите с ръка, за да не забележи той треперенето ѝ. — Познаваме се от цяла вечност.

— Не каза такова нещо, когато те видях последния път, след онази забележителна разпродажба на тикви. Каза, че е минало толкова много време, че вече не се познаваме достатъчно добре. И тогава ми се стори уплашена.

— Не съм била уплашена, а предпазлива.

Той изви черните си вежди.

— Ти? Предпазлива?

— Да, понякога съм такава. Казах ти, че не съм същата като преди осем години.

— Затова ли тази вечер си се облякла като учителка?

Ейприл изпъна гръб.

— Съжалявам, че си разочарован. Не съм донесла много дрехи, а това са...

— Най-незабележимите, които успя да избереш. Радвам се, че нямаше повече време, преди да се появя. Сигурно щеше да се наплескаш с нощен крем и да си навиеш косата на ролки.

— Преувеличаваш.

— Ами очилата, Ейприл? Очилата са много издайнически знак. Може и да сме били разделени цели осем години, но има неща, които много добре си спомням. Едното е, че се криеш зад тези очила, винаги когато не искаш да те възприемат като сексапилна жена. Може и да работя за масовия потребител, но...

Прекъсна го почукване на вратата.

— Виното. Какъв момент само избрах. — Дан въздъхна и се изправи. — Може би моментът не е чак толкова лош. Просто ситуацията е такава.

— Каква ситуация?

Дан се извърна от вратата.

— Започвам да ви опознавам, госпожо Фостър.

Госпожа Фостър. Всъщност, тя се казваше точно така, но щом го чу от устата на Дан, изречено с този тон, цялата се сви. Прииска й се да бе настояла съдията да й върне моминското име, но по време на развода не бе имала време да премисли трезво.

Когато Дан отвори вратата, Ейприл сведе поглед към краката си, единият бос, а другият напъхан в пухкавия пантоф. Свали и втория. Защо изведнъж всичко стана толкова сложно, само заради мехурите по краката й и това, че не можеха да излязат? Но истината бе, че нещата действително бяха сложни, тя се чувстваше обърквана, отчасти защото нямаше ясна представа как да постъпи.

Келнерът влезе с бутилка вино и две чаши на поднос, на нивото на очите му. Постави ловко подноса на масата до Ейприл. Тя се почувства неловко с непознатия в стаята й. Дали мъжът се чудеше какво става тук, след като стаята бе на нейно име, а се оказваше, че някой й прави компания. Сигурно не. На него му се плащаше да сервира, не да се чуди. Това бе големият град, не е Бунвил, напомни си тя. Личният живот на хората си беше техен.

Въпреки това стана и отиде до бюрото, където бе менюто.

— Какво ще кажеш да поръчаме още сега? — попита тя Дан с тон, който показваше, че са приятели, а не любовници.

— Ако искаш — отвърна той, без да я изпуска от очи.

Ейприл погледна келнера.

— Ще ни вземете ли поръчката за вечеря?

— Разбира се, госпожо.

— Значи за мен това. — Тя разсеяно посочи нещо от ордъврите и подаде менюто на Дан.

— За мен същото — каза той, затвори кожената книга и подхвърли менюто обратно на бюрото. — Нека тя да опита — обади се Дан. — Ходила е в Европа и разбира много повече от мен.

Ейприл го погледна. Едно нещо й стана ясно. Трябваше да поговорят за брака й с Джими. Тя махна с ръка.

— Сигурна съм, че е отлично.

— Добре. — Келнерът наля и остави бутилката в подноса. Когато се отправи към вратата, Дан го последва и докато му подаваше бакшиша, измърмори нещо, което Ейприл не успя да чуе.

След като затвори вратата, Дан се върна на масата и взе чашата в ръка.

— За старото приятелство.

Ейприл докосна чашата му със своята.

— За новите открития.

— Че как ще правиш открития, ако се страхуваш — напомни й меко той.

— Ако съм предпазлива.

— Точно така. Предпазлива. — Той отпи от виното.

— Аз... Бих искала да ти разкажа за него, Дан. За Джими.

Той извърна поглед.

— Не съм сигурен, че ми се слуша.

— Напротив, слуша ти се. Някои неща трябва да бъдат казани, иначе винаги ще тегнат помежду ни. Не може ли просто да седнем и да си разкажем това, което ни се е случило през годините, все едно че сме приятели, които отдавна не са се виждали?

— Ние приятели ли сме? Странно, аз пък си мислех, че едно време означавахме много повече един за друг. Говоря за времето преди полунощ, преди кочияшите да се превърнат в плъхове.

Ейприл забеляза болката, стаена в отговора му. Осем години след като го бе изоставила и предала, този факт все още го пробуждаше болезнено. А ако не беше така, дали все още имаха шанс да изградят връзка. Болката и гневът бяха по-добри от безразличието, нали така?

Тя положи длан на ръката му и усети напрежението.

— Бяхме много повече от приятели — отвърна тихо тя. — Затова трябва да поговорим за всичко, което се случи, ако имам намерение да бъдем отново повече от приятели.

— Добре. — Дан въздъхна, седна и отпусна гръб на твърдата облегалка на стола. — Разкажи ми за Джими Фостър. Дай ми някаква причина, за да не го мразя до мозъка на костите.

— Ако трябва да мразиш някого, то това съм аз — каза Ейприл, стана и започна да крачи пред него. — Аз бях тази, която давах аванси на Джими.

Въпросът, който сигурно го бе изгарял през всичките години, отново се възпламени също като гръм.

— Защо, по дяволите?

— Защото си мислех, че ти не ме искаш.

— Боже господи!

— Или поне, че не ме искаше достатъчно — поправи се тя. — Достатъчно, за да ми предложиш да се оженим още тогава, така че да бъдем заедно. О, Дан, толкова много те бях чакала, желях те и не можех да те имам.

— Да не би да си си мислела, че с мен не е така? Да не би да си си въобразявала, че си единствената, на която й се налага да си озаптява хормоните, докато се намирахме на задната седалка на шевролета? Като си помисля за всички онези случаи, когато за малко не...

— Но не направи нищо, защото успяваше да запазиш контрол. Възхищавах ти се, но в същото време те ненавиждах заради това.

— И при мен беше така. Особено пък след като бях чакал толкова дълго и Джими Фостър се намеси.

Ето, всичко бе казано. Дан имаше право да бъде огорчен, особено пък след като бе проявил толкова воля да се въздържа, Джими да стане първият й любовник. Тя си наля нова чаша вино, докато се колебаеше дали да му каже най-важното част от признанието си.

— За теб ще бъде ли от значение ако разбереш, че връзката ми с него не беше особено удовлетворяваща.

Студеният му поглед я вледени.

— Не. — Тишина. — Да, по дяволите, сигурно. Ако бях някой по-благороден човек, бих съжалил, че не ти е било добре с него, но у мен няма чак такова благородство. Радвам се, че Джими Фостър не е бил това, което си очаквала, когато си се качила на онзи абсурден трактор, опакован с панделки.

— И за това ли си чул?

— Човек научава всичко, което става в Бунвил. Като изключим това, което току-що ми каза за личния си живот. Сигурно съм първият, с когото споделяш, иначе със сигурност щях да съм чул.

— Да, така е. Малко се срамувам... Не, много се срамувам... Не бях добра съпруга на Джими. Той имаше причина да ме напусне, Дан.

Той поклати глава.

— Не мога да си представя как може да те напусне, след като вече си била негова. Просто не мога да си представя подобен глупак.

— Това е, защото не знаеш каква бях. След година, година и нещо, когато увлечението помежду ни се стопи, не можех да го понасям да ме докосва. Родителите ми все се чудеха защо нямаме деца. Те нямаха представа, че ние рядко правехме секс, а когато това все пак се случваше, настоявах да вземем предпазни мерки. Просто не исках неговите деца. Непрекъснато си повтарях, че нещата ще се подобрят, но това така и не се случи. Най-сетне той ме напусна.

Дан затвори очи, за да скрие болката и съчувствието, които нямахше желание да изпитва към другия мъж.

— Нещастникът — каза най-сетне той.

— Точно така. — Ейприл се отпусна на стола срещу него. — Няма какво друго да ти разкажа за себе си. Все си мислех, че твоят живот е бил по-весел от моя, въпреки че ти беше този, който поема смазващия удар преди осем години.

— Може и да си права. — Дан се загледа в чашата с вино и няколко минути остана смълчан. — Но не съм имал твоите проблеми. Поне два пъти прекривах границата на увлечението, но... — Той допи виното си и я погледна.

— Какво?

— Нищо. — Остави чашата на масата. — Значи женитбата ти с Джими е била просто маневра, начин да ми го върнеш, защото не съм те желал достатъчно, поне така си била убедена. Ако те бях разтърсил емоционално, ако поне веднъж бях загубил контрол на задната седалка на шевито...

— Всичко щеше да е свършено различно — отвърна тихо Ейприл.

— Да не би да твърдиш, че загрижеността и чувството ми за отговорност по отношение на бъдещето, ни докараха тази каша?

— Когато бях на осемнадесет, Дан, исках да изпитам необуздана страст. — Тя се усмихна тъжно и извърна поглед. — Може би все още е така, до известна степен, въпреки че съм на двадесет и седем.

Дан стана от стола.

— Добре, по дяволите, мога да съм също толкова... — Ново почукване на вратата накара Дан да замълчи.

— Вечерята ни пристига.

— Да, май да.

— Трябва да отворим на човека.

— Да, трябва. — Ейприл не можеше да откъсне поглед от отдалечаващата му се фигура, въпреки че я завладя разочарование. Нима бе очаквала да отпрати сервитьора обратно в кухнята и да я тръшне на леглото в отговор на признанието ѝ? Може би. Той не го стори, въпреки че за момент тя си помисли, че ще го направи.

Келнерът бързо създаде романтична обстановка като изгаси настолната лампа и запали свещи на масата, с която бе донесъл вечерята. Щом си тръгна, Ейприл погледна Дан, изпълнена с очакване.

— Прекрасно е. Никога преди не съм вечеряла в хотелската си стая на свещи. Ти си се уговорил с него предварително, нали?

— Да, но ми се стори, макар и да ти прозвучи странно, че ти искаше да направя друго преди малко.

— Глупости. Така е чудесно.

Дан задържа стола ѝ.

— Май е по-впечатляващо от кафенето на Джеси.

— Много малко.

За момент, докато Дан все още колебливо стискаше облегалката на стола ѝ, Ейприл се зачуди дали той не обмисля как да пропуснат вечерята. В следващия момент той отдръпна ръце и седна на своето място.

Разочарованата ѝ въздишка бе толкова тиха, че той едва ли я бе чул, въпреки това Дан я прониза с поглед и разстла ленената салфетка. Тя направи същото и приглади мекия плат на скута си, а след това взе вилницата. В следващия миг се разсмя.

— Какво смешно има?

— Току-що видях, че съм си поръчала пиле.

— Ти не знаеше ли какво ще ядем?

— Не обърнах особено внимание. Просто затворих очи и посочих наслуки. Очевидно съм избрала пиле, представяш ли си, въпреки че това е най-екзотичното на вид пиле, което съм виждала.

— Надявам се да е така, като се имат предвид цените.

— Не се притеснявай. Аз плащам, влиза ми в сметката.

Той я погледна.

— Че кой е казал, че ти ще плащаш за стаята?

— Чакай малко, Дан.

— Не, ти чакай малко. Тези пет дни са за моя сметка.

— Това изобщо не ми харесва. Ще се чувствам като държанка, ако приема щедростта ти.

— Как ще се чувстваш, си е твой проблем.

— Нима?

— Да. Това си е твоята стая, не моята. Аз, тъй, мисля, че ти дължа няколко дни в „Палмър Хаус“.

— Да ми дължиш? Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Не си ли спомняш — попита нежно той.

Тя се намръщи, докато се опитваше да разгадае значението на този нежен поглед. В следващия миг се сети.

— Боже! Но разбира се.

Преди много години, докато все още бяха в училище, двамата влюбени бяха обсъждали все още далечния си меден месец и се бяха спрели на най-елегантното място, за което бяха чували — хотел „Палмър Хаус“ в Чикаго. През следващите бурни години Ейприл бе забравила за този меден месец, особено след като Дан не ѝ предложи да се оженят в нощта на абитуриентския бал.

Тя погледна мъжа от другата страна на масата. След година щеше да навърши трийсет. Вече се виждаха ситни бръчици около очите, а тези около устата се бяха задълбочили.

— Бяхме толкова млади, Дан.

— Така беше. — Той остави вилцата си и сгъна салфетката. — Обичах те повече от живота си.

Думите му я поразиха. Обичал я е повече от живота си, а тя бе отхвърлила любовта му, за да се ожени за друг. Апетитът ѝ се изпари, както и неговият. Тя изрече следващите думи шепнешком:

— Май за такова нещо няма прошка, нали?

— Не, няма. — Той оттласна стола и се изправи. — Мисля, че достатъчно се тормозихме заради миналото.

Тя не бе сигурна какво да очаква, докато той не ѝ обърна гръб и не се отправи към гардероба. Разбра, че той си отива. Отиваше си! Тя седна, обзета от нерешителност. Нима не искаше малко време, за да проведат тъкмо този разговор, за да се разберат, преди да преценят дали да станат по-близки от приятели.

— Ще ти се обадя утре. Може да успее да се освободя следобеда и ще обиколим галериите заедно. Ако излизаш, хвани такси. Краката

ти са в ужасен вид.

След тези думи той си тръгна. Тя остана загледана в затворената врата, изумена, че той тръгва толкова бързо, сякаш завинаги. Свещите трепкаха на масата. Повече от половината им вечеря бе останала недоядена в чиниите. Постепенно я обзе чувство на загуба и разбра, че е била взела решение за това как да приключи тази вечер, а нещо се бе объркало.

Тя хвърли салфетката на масата, скочи и хукна по килима към вратата. Отвори я със замах и се втурна по коридора към асансьора и натисна едно копче. Възможно ли бе да го настигне?

Вратата на асансьора се отвори, но стрелката сочеше, че се качва, а не слиза. Тя нервно се извърна към другия.

— Хайде, по дяволите — измърмори тя.

— Тръгнала ли си някъде, любима?

Тя се обърна, щом чу гласа му.

— Дан?

— Луда, босонога жена.

Хвърли се към него и той я прегърна с всички сили.

ШЕСТА ГЛАВА

Притиснаха се един към друг, смееха се, целуваха се и се опитваха да преодолеят основното препятствие — очилата на Ейприл, докато най-сетне Дан ги свали с нещо като раздразнено ръмжене.

— Не е нужно да ги слагаш, когато си с мен, Ейприл — каза той и ги пъхна в джоба на палтото, а сетне отново я притисна. — На мен не ми действат.

— Какво? Мога да виждам прекрасно с...

— Знаеш какво има предвид — каза той и я целуна зад ухото.

— Да. — Ласките му я оставяха без дъх. — Не съм и искала да ти въздействат. Само дето не го знаех, докато не си тръгна.

— Сама забелязваш, че не съм си тръгнал. Просто не можах. — Дан погледна зачервените ѝ бузи. — А трябваше. Би трябвало още в този миг да си отида. О, Ейприл...

— Хайде да се върнем в стаята. — Тя го хвана за ръката и го подръпна. — Вечерята ти изстива.

— По дяволите да върви вечерята ми. — Той плъзна ръка около кръста ѝ и я задържа до себе си, докато вървяха по коридора.

— Точно това исках да ми кажеш първия път.

— Знам. Да не би да си мислиш, че не знаех? — Той наклони глава на една страна. — Бътлър, няма ли да се научиш?

— Ти се върна, Дан. Това означава много.

— Надявам се. Трябва да натрупам възможно повече точки.

Ейприл бе оставила вратата отворена, когато се затича към асансьора. Погледна го глупаво.

— Нито затворих, нито заключих. Колко съм безотговорна, нали? Дан затвори с крак и приближи лицето ѝ до своето.

— Да не би да очакваш да се оплача, че си ме желала толкова много, че си изтичала навън, без дори да заключиш?

— Наистина много те желаех — призна тя, загубила фалшивата гордост, в мига, в който забеляза нескритото желание в очите му.

Той докосна бузата ѝ с отворената си длан и тя усети, че мъжът трепери.

— Трябва да знаеш, въпреки че невинаги се сещам да ти го кажа. Аз те желая не по-малко, Ейприл. Не по-малко. — Пое си дълбоко дъх. — Хайде да заключим тази врата. — Пусна я, колкото да закачи отвън табелката „Не безпокойте“. След това затвори и заключи.

Свали си палтото, а след това и самото и ги прехвърли на облегалката на един стол.

— Да започнем отначало.

Тя го погледна въпросително.

— Говоря за тази вечер — каза с усмивка той. — Не искам да се връщаме осем години назад. Едва ли ще успеем.

— Сигурно няма. Но понякога...

— Да, и аз. — Той проследи веждата ѝ. — Боже, колко си хубава.

— Май... никога не си ми го казвал.

— Не съм ли?

Ейприл поклати глава.

Устните му покриха нейните и тя усети дъха му.

— Тогава извини ме, че бях такъв глупак. Един много млад глупак.

— Може би и двамата трябва да си простим, Дан.

Той наведе глава.

— Не бих могъл да измисля по-добър начин за начало от това.

Тя посрещна гладните му устни със своите. Вкусваха се ненаситно, езиците им се докосваха по един безкрайно познат начин, но вече с усещане за нетърпение, придобило ново значение. Този път поне, нямаше да се спрат.

Ейприл разпери пръсти на колосаната бяла риза на Дан и погали мускулестите му гърди. Той простена и посегна към блузата, за да я извади от панталоните. Щом пъкна ръце отдолу и обгърна кръста ѝ, той я привлече към себе си, а тя възкликна, усетила прилив на желание, който бе забравила, че съществува.

Както бе притисната до него, усети възбудата му. Преди години тази пулсираща твърдост под панталоните я плашеше малко, но сега нямаше търпение да стигне до край.

— Всички онези нощи в шевролета — прошепна Дан и се зае с копчетата на блузата. — Помниш ли? Живеехме за тези моменти,

когато можех да докосвам гърдите ти и да те любя, макар и не напълно. Въпреки че бях наясно какво мъчение представлява за мен да се въздържа, не можех без тези фантастични мигове.

— Нито пък аз. Ти също ме подлудяваше. Толкова обичах докосването на ръцете ти.

— Значи си спомняш? — Той бавно смъкна блузата от раменете ѝ, свали я и разкопча сутиена ѝ.

— Никога не ги забравих. О, Дан... — Тя изстена, когато Дан покри едната ѝ гърда с длан и погали зърното с палец.

Целуна устните ѝ, а сетне попи соления вкус на сълзите ѝ.

— Не плачи — прошепна той.

— Аз... ти... толкова ми липсваше.

— Надявам се да е било така.

— Толкова много пропилили години...

— Не бива да мислиш за тях сега. Не бива да мислиш за нищо. — Той разкопча панталоните ѝ и те се смъкнаха на пода. Тя ги прекрачи и ритна настрани. След това сви рамене и пусна и сутиена при останалите дрехи.

Той отстъпи крачка назад, защото имаше нужда да я види за пръв път на светло. Пое си рязко дъх. Заради жени като Ейприл, помисли си той, художниците рисуваха голи тела. Навремето, в тъмния шевролет само бе предполагал, че закръглените ѝ гърди са толкова съвършени. Тя бе прелестна, с тънка талия и приятно заоблени бедра.

Той сведе поглед към триъгълната черна дантела, прикрила последната неизследвана територия, мястото, до което не бе посмял да се докосне през всички онези разгорещени нощи, когато прозорците на колата се запотяха от младежката им страст. Черна дантела. Какво ли си е мислила, когато ги е обувала? Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Ти си... великолепа си.

Думите му сякаш предизвикаха срамежливостта ѝ.

— Вече не съм на осемнадесет. Страхувам се, че не съм толкова...

— Напротив — отвърна трескаво той, потискайки напирещото желание да премахне и тази последна бариера. Вместо това я привлече до себе си, така че гърдите ѝ се опряха в колосаната му бяла риза. — Ти си много повече. Вече не си онова крехко младо момиче.

— Никога не съм била крехка — прошепна тя и целуна трапчинката на брадичката му. — Просто ти си мислеше така. Понякога се държеше с мен като с кукла.

Той простена и я целуна силно, вмъквайки езика си в устата ѝ, сякаш за да ѝ каже, че това време е отдавна отминало. Ръцете му се плъзнаха надолу и притиснаха долната част на тялото ѝ към извора на напрежение, който ставаше все по-неудържим. Материята, прикрила копринената ѝ кожа го дразнеше, но той знаеше, че след малко ще свали и нея.

Целувката му се плъзна от гърлото ѝ надолу към ключицата. И двамата се задъхваха, неспособни да си поемат дъх.

— Каквато и да си била преди, сега си невероятна жена.

— Да. — Тя потръпна и затвори очи, когато той наведе глава и пое едното ѝ зърно в уста. Любовните игри, на които се бяха отдавали като тийнейджъри изглеждаха като детско забавление в сравнение с жаравата, която я обхващаше цялата, разпалена от зъбите и устните му. Цялата бе жена. Неговата жена. Не можеше да промени този факт, дори и да се опиташе. Тази вечер той щеше да покори тялото ѝ с властност, която не бе съществувала преди осем години, а тя нямаше да ѝ се противопостави. Но когато ставаше въпрос за Дан, съпротивителните ѝ сили сякаш изчезваха.

Когато плъзна ръка под ластичната материя на бикините, ѝ се стори, че докосва оголена жица. Това бе границата, отвъд която не си бяха позволявали да пристъпват. Но ето че сега щяха да преминат отвъд. Дан коленичи пред нея и започна да смъква черното препятствие, докато устните и езикът му галеха корема ѝ.

Ако беше някой друг мъж, тя щеше да се отдръпне притеснено, когато той целуна показалите се влажни къдрави косъмчета, но на него не можеше да откаже нищо. След малко всички съмнения и страхове изчезнаха. Той откри центъра на желанието ѝ и тя забрави за всичко, обхваната от отмалата и удоволствието, предизвикани от него.

Когато коленете ѝ омекнаха, той я прегърна силно, за да я задържи и започна да я люби по начин, който тя никога преди не бе изпитвала и не бе позволявала. Празнотата в нея запулсира и я остави без дъх. Тя отметна назад глава и изстена името му.

— Моля те — извика тя. — Искам те... искам те целия.

В отговор той я пое на ръце и я отнесе до леглото. Положи я нежно върху покривката, без да губи време да отмята завивките. Това за нея нямаше значение.

— Люби ме — помоли го тя и привлече главата му към себе си, за да намери устните на мъжа. Усети невероятния вкус на собствената си възбуда по езика му и изскимтя с отчаяна страст. С трескави ръце се помъчи да разкопчае ризата му.

Дълбоката целувка се превърна в множество леки докосвания, докато той леко се отдръпна от нея.

— Остави на мен — предложи той, за да прекъсне нетърпеливите движения на ръцете ѝ. Дишането му бе учестено и плитко, докато се опитваше да се пребори час по-скоро с копчетата, но се оказа, че не се справя много по-успешно от нея. Най-сетне бе готов и със замах свали ризата. След това събу обувките и чорапите и най-сетне стигна до сатенения пояс.

Изправи се и разкопча официалния панталон, а Ейприл не откъсваше очи от него дори за миг. Отдолу носеше единствено стегнати слипове, които подчертаваха възбудата му и все едно, нямаше нищо на себе си.

— Желая те — прошепна тя. — Ела тук.

Погледът му пробягна по нея, останала да лежи гола и примамлива на покривката в червено и златно и той едва овладя напирашното в тялото му желание. Беше готова за него, кожата ѝ порозовяла от докосванията на ръцете и устните му, а фините косъмчета, покрили възбудата ѝ, бяха овлажнели от обзелата я страст. Той гореше от желание да смъкне слиповете от сгорещеното си тяло и да се потопи в нея веднага, без предупреждение. Знаеше, че тя няма да го отблъсне, нито да задава въпроси, ако направеше точно така. Нали сама му бе казала, че иска безразсъдство и стремглавост. Въпреки това не можеше да забрави задълженията си. Не бе лесно да пренебрегне както възпитанието, така и самоконтрола.

— Почакай за момент — каза тихо той. — Трябва да взема нещо. — Приблужи се до бюрото и бръкна в един от джобовете на самото.

— Дан?

Той се извърна към нея и се наведе да я целуне по подпухналите устни.

— Някои неща не бива да се вършат импулсивно, Ейприл — прошепна той. — Господи, да знаеш само колко ми се искаше да може.

Тя посегна и обрамчи лицето му в ръце, когато значението на думите му достигна до съзнанието му.

— Говориш за контрол над раждаемостта.

— Да.

— Но кога...

— Не ми отне кой знае колко време, за да поръчам вино.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, предизвикани от тъга.

— Виждаш ли, обвинявам те, че не притежаваш и капка спонтанност, а ти ни спасяваш и двамата от... от...

— Стига, Ейприл. Просто ме целуни.

Тя го послуша и използва всеки сантиметър от тялото си, за да се притисне до голата му кожа, като с удоволствие се наслади на обсипаната с дребни косъмчета мъжка гръд и тесните издължени бедра. Той обгърна бедрата ѝ с две ръце и я повдигна, за да го посрещне.

В момента, когато навлезе в нея, прошепна името ѝ, и тя разбра, че този настойчив шепот винаги ще отеква в главата ѝ. Разкри ѝ много повече от всички възможни думи. Вече нямаше значение дали ще ѝ разкрие истината, или просто ще премълчи. Тя знаеше, че Дан я обича.

Тази увереност ѝ достави неимоверно удоволствие, но почти веднага след това я сграбчи мъчително чувство на вина. Той все още я обичаше, дори след всичко, което му бе причинила, след като бе превърнала живота му в ад. Обзелото я трескаво желание замря, когато натрупаното през изминалите осем години отново изплува на повърхността. Тези спомени се издигнаха между Ейприл и удоволствието, лишавайки я от обещанията на настъпващото задоволство.

Дан заслужаваше много повече. Тя обви с ръце покритото му със ситни капчици пот тяло и поде неговите движения, за да го дари с насладата, която тя нямаше да изпита. Когато всичко приключи, той сигурно щеше да се ядоса, но поне за момента щеше да получи удоволствието, което бе чакал толкова дълго.

— Ейприл — изстена той. — Недей толкова... чакай, не мога...

— Опита се да я притисне с тежестта на тялото си.

— Всичко е наред — прошепна тя и го подтикна да продължи.

— Не. Искам...

— Хайде, Дан. Не спирай.

Със стенание на нетърпение и отчаяние, той се отказа да се бори с нея за контрол, секунди преди да настъпи очакваното освобождаване. Бавно се отпусна върху нея, а тялото му потръпваше. Тя го притискаше до себе си, потопена в собственото си чувство на задоволство, че той е изпитал истинско удовлетворение. Сега сигурно ще я изостави и с това ще настъпи краят. Мъжете не държаха особено на жени, които не бяха в състояние да откликнат веднага. Джими ѝ бе доказал този факт. Тя зачака тъжно първите му думи.

Тежкото му дишане постепенно се успокои.

— О, Ейприл — прошепна той и загриза лекичко ухото ѝ. — Следващия път ще бъде по-добре, особено ако не бързаш чак толкова много. Недей да се отказваш от мен.

— Какво искаш да кажеш? Че ти не си виновен. Аз бях тази, която...

— Да, но ако аз се владеех по-добре, всичко щеше да е различно. Страхувах се, че ще се случи точно това, след всичките тези години, но моля те, прояви търпение към мен. Нещата ще се оправят.

— Ама... ти как разбра? Може би просто аз съм си такава. Просто не ме бива много.

Тихият му смях ги разтърси и двамата.

— Какво е толкова смешно?

Той се надигна на единия си лакът и я погледна широко усмихнат.

— Ти си смешната. Май разбирам какво точно се е случило. По някое време си започнала отново да мислиш и тогава нещата са се объркали. Предупредих те.

Ейприл започна да се отпуска. Ето че до себе си имаше мъж, който се чувстваше толкова сигурен в себе си, че нямаше никакво намерение да я обвинява, че преживяното не се бе получило както трябва. Та това бе истинско чудо. Той дори я разбираше.

— Наистина започнах да мисля — призна тя. — Сетих се, че аз бях тази, която провали всичко и така и не дадох никакъв шанс на нас двамата.

Гласът и погледът на Дан я помилваха нежно.

— Сега имаме шанс. Освен ако не си решила да прекарваш времето си в мислене. — Той приглади косата ѝ и отмести своенравните кичури от челото ѝ, за да я целуне. След това нежно започна да масажира рамото и ръката ѝ, докосвания, в които нямаше почти нищо сексуално, без дори да опитва да докосва почувствителните места около гърдите.

Нервното напрежение, обхванало я заради първия им акт на любов се разтопи и Ейприл усети, че желанието отново я завладява и пролазва по кожата ѝ. Тя прехапа долната си устна със зъби и го погледна.

— Господи, Ейприл, толкова ги обичам тези твои големи кафяви очи.

— Дан, аз...

— Не забравяй какво искаше да ми кажеш. — Той внимателно се отдели от нея. — Връщам се веднага.

Докато го нямаше, Ейприл си припомни ритмичния прилив на желание, който се бе раздвижил в нея, настойчивостта на мъжкото тяло и прекрасния момент на неговото освобождаване. Закле се следващия път да изпита същото чувство заедно с него, да участва пълноценно в любовната им игра, вместо да бъде просто един наблюдател.

Спусна крака на пода и се изправи. След това отметна покривката и завивките и се отпусна на хладните бели чаршафи. Раздвижи нетърпеливо бедра и усети прилива на желание, породен от докосването на чаршафа. Зърната ѝ се втвърдиха, щом се спомни как настойчивите устни и зъби на Дан ги пленяваха. Да, той знаеше как да я люби, трябваше само да се остави в ръцете му. Щеше да го направи.

Обърна глава на другата страна и откри, че той е застанал изправен до леглото и я наблюдава. Тя безмълвно протегна ръка. Той я пое и се отпусна до нея, а сините му очи дори за миг не се откъснаха от лицето ѝ.

Ейприл навлажни пресъхналите си устни.

— Мисля този път да бъде различно.

— Това е чудесно.

— Искам да те докосвам.

— Това би било повече от чудесно.

Тя бавно плъзна ръка надолу по корема му, докато пръстите ѝ се сключиха около кадифено мекия му член, който можеше да ѝ достави

такова удоволствие, стига да загърбеше чувството си за вина и съжаленията заради миналите грешки. Затвори очи и продължи да го милва. Кожата му там бе толкова гладка, така опъната от желание, и всичкото това желание бе насочено към нея. Собствената ѝ страст се разгоря, докато го дразнеше.

Той простена и тя отвори очи. Наблюдаваше с нарастваща възбуда как очите му стават стъклени под прилива на страст, как стиска челюсти и се опитва да се сдържа. Желанието му подкладе нейното и тя започна да потръпва.

— Сега — прошепна тя.

Той кимна, защото не можеше да проговори. Извърна се за момент, а когато бе готов, се надвеси над нея. Тя сграбчи бедрата му и го натисна към себе си, навътре във влажните дълбини на женската ѝ същност. Там бе съсредоточено всичко и чакаше единствено него. Останалото изчезна. Съществуваха единствено тяхното единение, единствено пламналите им чувства бяха важни, с всеки негов тласък спираловидното напрежение в нея, винаги заблудено и объркано, сега вече имаше цел и посока.

Приглушени викове разкъсаха тишината, когато той я доведе близо до ръба, близо до момента на екстаз. Телата им бяха хлъзгави от желание, мускулите им напрегнати до скъсване. Двамата заедно се устремиха нагоре, все по-високо, тръпнещи от желание.

В последния момент, когато съзнанието на Ейприл работеше трезво, тя извика името му, а сетне светът ѝ се превърна във водопад от светлини и цвят, които никога преди не бе виждала. Сякаш насън усети, че е притисната от силни ръце, чу прошепнатите му любовни думи и той също се присъедини към нея и невероятното усещане.

Нямаше никаква представа колко дълго са лежали заедно в пълно забвение. Дали бяха изминали минути, или часове, преди Дан да стане за кратко от леглото, а след това отново да се върне при нея.

Тя докосна бузата му.

— Благодаря ти.

— Ти го направи, не бях аз.

— Не съм толкова сигурна. Както и да е, ти ми даде втори шанс.

— Че и най-големият глупак би го направил.

— Дан, не всички мъже са толкова чувствителни като теб. Научих този урок по най-неприятния начин.

Той я погледна замислено.

— Май така наречения Джими има бая неща, за които да отговаря.

— Той също беше млад. — Ейприл проследи плътната долна устна на Дан. — Може би нещата се развиха по най-добрия начин.

— Точно сега нямам никакво намерение да споря по този въпрос.

— Може би просто не бяхме готови един за друг преди осем години.

— А сега?

Тя осъзна колко бързо въпросът се бе насочил към обвързването; че това бе едва първият ѝ ден от престоя в Чикаго. Дали беше във форма да обсъждат връзката си, след като бе изпитала най-разтърсващото преживяване в живота си. Ако той ѝ предложи да се ожени, тя сигурно щеше да приеме. Ако поискаше от нея да скочи от последния етаж на центъра „Джон Ханкок“, тя сигурно щеше да направи и това.

— Нека се насладим на тази седмица — каза тя и се усмихна на звученето на думите си. — Нека да не мислим за бъдещето, още не. Нали нямаш нищо против?

Някаква сянка се спусна над сините му очи.

— Разбира се, че нямам — каза той, но тонът му издаде лъжата, скрита в съгласието.

— Дан, нараних чувствата ти.

— Не си. — Той въздъхна. — Да, може би малко. Но ти си права. Предполагам, че след като те открих отново, ми се иска да обвия всичко в едно цяло. Просто съм си такъв, сама го знаеш.

— Знам. — Тя се опита да се засмее, но не успя. Заприлича по-скоро на кашлица. Практичният Дан. Това, което истински ѝ се искаше, осъзна тя, бе едно романтично ухажване, а той да я обожава така, сякаш няма никакво съмнение за изхода на нещата. Нещо подобно на това, което бе направил Джими. Но пък тогава се получи такава каша. Въпреки това ѝ се искаше да бъде като преди, когато приемаха връзката си като някаква даденост.

А тя толкова много обичаше нежността, която Дан проявяваше към нея, защото и тя бе част от това, което той бе в действителност. Прекалено много ли искаше, когато си пожелаваше две неща от един мъж?

СЕДМА ГЛАВА

Дан стана от леглото на Ейприл в малките часове и се зае да оправя дрехите си.

Тя сънено се преобърна на една страна и го загледа как се облича.

— Ще ми се да не се налагаше да тръгваш.

— И на мен. — Наведе се и бързо я целуна, а след това започна да тъпче ризата в панталона. — Но няма такива, които отиват официално облечени на работа в спортни стоки „Адонис“.

— Цял ден ли ще останеш на работа?

— Ще гледам да се измъкна. Ако имам късмет, ще успея да се освободя следобед, ще те заведа на обяд и след това ще пообиколим някоя и друга галерия.

— Няма нужда. Предполагам, че ще си полузаспал. Аз ти обърквам ритъма на живот, Дан. — Тя си спомни колко държеше той да спазва часовете за тренировки и всички изисквания, когато беше играч на футбол.

— Ти шегуваш ли се?

Той приседна до леглото и я погали по косата.

— Не. Спомням си, колко държеше на осемте часа сън. Оставах да уча по цяла нощ за някой тест, но не и ти. Все казваше, че сънят е много важен, и че не можеш без него.

Той я погледна и поклати глава.

— Да, типично в мой стил. Дори мислих по въпроса за необходимия сън, когато ми каза, че ще останеш тук пет дни.

— Ето, виждаш ли? А сега е... — тя се надигна на лакът и погледна светещите цифри — ... три и двадесет. Ще имаш късмет, ако поспиш четири часа.

Той се усмихна.

— Три. Освен ако не реша да пропусна сутрешната си тренировка.

— Чувствам се ужасно.

— Така и трябва. — Той се наведе и лекичко гризна ухото ѝ. Усети свежия аромат на шампоан. Докато бяха в гимназията, ароматът на косата ѝ винаги го подлудяваше. Защо в минало време. Тъкмо в този момент се чудеше дали не може да остане още час и да успее да отиде на работа в приличен вид.

Не си спомняше някога така да е губил ума си по друга жена. Освен това, от всички жени на света, тъкмо тази трябваше да избягва. Тя много успешно бе погазила чувствата му. Въпреки това желанието му към нея бе неутолимо и му се искаше да оползотворят всяка минута, която имаха.

— Дан. — Тя стисна главата му между дланите си и го накара да я погледне. — Отивай си.

— Не искам. Кой знае защо сънят вече загуби очарованието си.

— Цял ден, докато дремеш на бюрото в службата си ще ме мразиш, а може да стане и по-лошо, ще се унесеш, докато представяш някоя стока пред клиент.

— Не мога да те мразя, Ейприл. Може би просто ще напусна работа. Започва да ми пречи.

Тя се засмя.

— Как можеш да говориш така?

— Донякъде говоря сериозно. Както и да е, какво ще кажеш, ако организираме нещата малко по-добре?

— Ето този Дан вече го познавам.

— Премести се в моя апартамент за останалото време, докато си тук.

Тя изви вежди.

— Не се притеснявай. Не е нужно никой от Бунвил да разбира. Вече видя как изглежда „Палмър Хаус“ отвътре и спокойно можеш да опишеш стаята на Мейбъл Гудпасчър или на Бес Изли.

— Ти как разбра какво мисля? Или че се налага да разказвам всичко на тези двете?

— Не забравяй, че и аз израснах в Бунвил.

— Да, прав си, че ще трябва да обсъждам с тях великолепната си стая, както и всичко в хотела, като доказателство, че съм била тук, а не съм си прекарвала времето при теб. Само че, Дан, аз наистина нямах намерение ние двамата да...

— Да живеем заедно ли?

— Да, май така се казва.

— Става дума за четири дни, Ейприл, не за цял живот. — Щом изрече тези думи, той веднага разбра, че не мислеше за тези четири дни. Но, поне за момента, щеше да се примири с тях. Беше готов да мине на диета от хляб и вода, да започне да се облича в дрипи, само и само да я накара да прекара още една нощ в леглото му, а какво оставаше за цели четири.

— Аз... кога искаш да се изнеса от хотела? Едва ли три и половина сутринта е най-...

Сърцето му започна да препуска от възторг. Тя обмисляше предложението му.

— Не, разбира се. Аз съм единственият, на когото се налага да потъне в нощта. Остани тук до към обедно време. Нали дванадесет е обичайното време за напускане на хотелите. Поспи сутринта, поръчай си закуска и си събери багажа. Ще те взема, за да обядваме и да обиколим галериите, а след това отиваме у нас. Така става ли?

— Не е честно. Ти ще се трудиш цялата сутрин, а след това ще се правиш на частния ми шофьор, докато аз си играя на кралица.

— Ще ми се реваншираш по-късно.

— Едва ли ще мога. Ще бъда прекалено изтощена.

Той се вгледа в бездънните кафяви очи.

— Не ми се вярва. Разбрахме ли се?

— Ами ако не успееш да се освободиш този следобед? Аз ще освободя стаята, а няма да има къде да отида, а как ме виждаш сама да се лутам до апартамента ти.

Той реши, че е време за сериозно решение и заговори решително и властно.

— Ще бъда свободен този следобед. В дванадесет ще те чакам във фойето, за да те взема.

Тя капитулира незабавно.

— Добре.

Дан си пое дълбоко дъх. Беше негова за следващите четири дни.

Ейприл седеше във фойето, очуканият куфар до нея, когато точно в дванадесет Дан премина през въртящите се врати. Щом го зърна, я обхвана същото въодушевление, което изпитваше като дете,

когато в коледната сутрин слизаше надолу по стълбите у дома. По изражението на лицето му разбра, че той изпитва същото и Ейприл се зачуди дали и двамата не са полудели.

Дълго след като той си бе тръгнал, тя остана будна, замислена за него, а дори когато най-сетне затвори очи, синият му поглед присъстваше в неспокойния ѝ сън. Хрумна ѝ, че сигурно се влюбва, но по този въпрос не смееше да разчита на преценката си.

Харесваше ѝ начинът, по който той я обичаше, но какво оставаше за всичко друго, как щеше да се получи, когато ги завъртеше ежедневието? Ейприл нямаше представа дали двамата ще се разбират, след като много добре знаеше, че той е доста консервативен. Следващите четири дни определено щяха да са доста интересни.

А пък следващите четири нощи щяха да са още по-интересни, каза си тя, докато го наблюдаваше как крачи към нея. Колко типично за него да се сети да я пази снощи, защото тя напълно бе забравила за тази дребна подробност. Всъщност това съвсем не можеше да се нарече дребна подробност. Нито един от двамата им не бе на етап от живота си, когато щеше да се справи безболезнено с една нежелана бременност.

Тя стана, и докато той се приближаваше, се зачуди какво да каже. Сега нещата между тях бяха съвсем различни. Дан приближи и тя се вгледа в очите му, а зърната ѝ веднага се втвърдиха. Цялата настръхна. Никой не ѝ бе въздействал по този начин, при това само с един поглед, дори самият Дан преди осем години. Но той си бе същият мъж, докато след снощи тя вече не бе същата жена. Поздравът заседна в гърлото ѝ.

За момент той също не каза нищо, след това бавно пристъпиха един към друг, облени от дневната светлина, всеки напълно облечен след няколкото часа, които ги деляха от последната страстна прегръдка.

Дан прочисти гърлото си.

— Как са ти краката?

— Краката ми ли? Ами... — Тя погледна изненадано надолу. Точно в този момент краката бяха последната ѝ мисъл и грижа, дори бе забравила за повратната роля, която изиграха в снощната поредица от събития. — Много добре, стига да съм с ниски обувки, защото не мога да търпя нищо друго на себе си.

Той се закашля и постави юмрук пред устата си.

— Както аз предпочитам.

Тя го погледна изненадана, а в следващия момент и двамата се разсмяха.

— Ненаситник — каза тихо тя, така че само той да я чуе. Усети възбуда, щом разбра, че и двамата мислят за едно и също.

— И на мен така ми се струва.

— Поне си точен ненаситник. Точно дванадесет е. Както обикновено, си точно навреме.

— Също и ти, доколкото забелязвам — каза той и я привлече към себе си. — Липсваше ми.

По разкопчаното му палто бе полепнал мирис на студ, на свежия вятър, който духаше откъм езерото, а когато тя се изправи на пръсти, за да го целуне по бузата, усети, че кожата му също е измръзнала.

— И ти ми липсваше.

Той се отдръпна с кисела усмивка.

— Не чак толкова, като имам предвид тази сестринска целувчица по бузата. Въпреки че веднага забелязах, че си с лещи, а всички отлично знаем какво означава това. Хайде, бързо, искам по-добро посрещане.

— Дан, намираме се насред фоайето на хотела.

— Правилно си забелязала. Все забравям, че не си свикнала с големия анонимен град. Вярвай ми, Ейприл, никой няма да започне да клюкарства, ако ме целунеш както трябва.

Не бе необходимо да я подканва отново, защото устните му бяха толкова невероятно близо, а спомените от изминалата нощ бяха свежи и примамливи като току-що сварено кафе. Тя обви врата му с ръце и го целуна страстно по устата.

С приглушен стон той я прегърна през кръста и тя долови ударите на сърцето му, докато двамата се наслаждаваха един на друг под погледите на чиновниците от хотела и пиколото. Само за секунди Ейприл забрави всичко, освен еротичните докосвания на езика на Дан, който не спираше нашествието си.

Тя бавно се отдръпна.

— Така вече е по-добре — каза той и се постара да си поеме дълбоко дъх. — Всъщност, просто прекрасно. Май много добре знаеше какви ги вършиш с тази небрежна целувка по бузата.

Тя се изчерви.

— Уредих всичко на рецепцията. Хайде да тръгваме.

— Искаш да кажеш, че си платила — поправи я Дан и ѝ задържа палтото, за да се облече. — Искан аз да се погрижа за това. Май трябваше да дойда по-рано.

— Платих сметката още в единадесет, за да съм сигурна, че няма да се опиташ ти да платиш. Стига, Дан, мога да си го позволя, особено след като ще остана при теб следващите четири вечери.

Той се усмихна широко.

— Прекалено платонично звучи, особено след начина, по който току-що ме целуна. — Той обгърна раменете ѝ с една ръка и вдигна куфара. — Да вървим.

— Между другото, така и не стана въпрос за пикапа ми. Искаш ли да карам след теб? — Намръщи се, щом си помисли, че ще трябва да го следва сред натовареното движение в града.

Той я погледна.

— Доста забавно би било. Чакай малко. — Той остави куфара и пресече фойето.

Ейприл не откъсна поглед от него, докато разговаряше с хората на рецепцията. Когато бръкна в задния си джоб, за да извади портфейла, тя разбра, че той сигурно плаща за място на паркинга, за да може колата ѝ да остане и прецени да го остави да уреди този въпрос. Да шофира в Чикаго съвсем не се вместваше в представите ѝ за приятно прекарване и щеше да е повече от доволна, че пикапът щеше да остане паркиран тук до петък. В този момент нямаше никакво желание отново да се качи зад волана.

— Сега вече можем да тръгваме — каза Дан, когато се върна и отново пое куфара ѝ. — Пикапът ти ще е на сигурно място тук, докато си тръгнеш. — Хвана я за ръката и тръгна към въртящата се врата.

— Много ти благодаря. Току-що те вкарах в разходи, но много ти благодаря, защото трудно щях да се справя в това натоварено движение.

— Нямаше и смисъл. Така ще ни бъде по-лесно, а освен това искам да си до мен. — Той веднага ѝ показва какво има предвид, като се притисна до нея, докато излизаха.

Ейприл се смееше, когато се озоваха до униформения портиер отвън. Дан наистина я учудваше с тези прояви на лудост. Дали и преди

е бил такъв? Не, определено не беше. В нея се надигна надежда, че може би двамата с него все пак имат бъдеще.

Пиколото докара червената хонда на Дан и подаде ръка на Ейприл, за да се качи, а Дан се погрижи да му даде бакшиш. Макар и с неудоволствие, тя призна пред себе си, че ѝ е приятно понякога да се грижат за нея. Докато траеше огорчението ѝ от начина, по който Дан се бе отнесъл към младежката им любов преди осем години, тя бе отблъснала някъде дълбоко в съзнанието си всички спомени за милото му държание и умелия начин, по който се справяше с всичко. Сега, след годините, прекарани с Джими, тя разбираше колко труден може да се окаже животът без подобни качества.

Дан се вля в потока коли и бусове на различни доставчици с лекотата на умел градски шофьор.

— Ще хапнем в едно малко германско ресторантче — не е нещо особено, но пък храната е страхотна.

— Радвам се, че не е нещо особено, защото съм си обула най-обикновени удобни обувки. — Ейприл се отпусна, докато го наблюдаваше колко уверено маневрира сред другите коли. — Така и не те попитах къде живееш. Надявам се да не те притеснявам.

Той я погледна многозначително.

— Не, Ейприл, няма да ме притесняваш.

— Откъде знаеш? Ти някога... Искам да кажа, някога живял ли си с друга?

— Не, така и не се доверих достатъчно на друга в това отношение.

Тя бе изненадана.

— Заради мен ли? — осмели се да попита младата жена.

— Може би.

— Тогава защо започваш нещо с мен? Не се ли страхуваш, че отново мога да те нараня? — Ейприл примираше от страх, че подобно нещо може отново да се случи.

Той не откъсваше поглед от плътно подредените една зад друга коли.

— Искрено съм ужасен, но не мога да направя друго. Май трябва да ида на психиатър, задето отново се захващам с теб, но пък от друга страна, направо съм замаян от щастие, че ще прекараме няколко дни заедно.

— Наистина ли? Наистина ли си замаян от щастие?

— Да. — Той спря на червен светофар и измърмори нещо, което тя така и не разбра.

— Какво каза?

— А, нищо. Просто едно глупаво суеверие. Майка ми предрече, че ако взема пръстена, животът ми ще се промени.

— Говориш за наследствения пръстен ли?

— Именно.

— Значи не вярваш в това, което майка ти казва за него? — Тя усети да я обзема познатото разочарование. Той отново отхвърляше романтичното.

— Ако притежаваше такава чудодейна сила, защо не спаси баща ми, така че майка ми да остарее до мъжа, когото обичаше?

— Доколкото знам, пръстенът донася любов на притежателя, не му осигурява дълъг живот. Родителите ти са били много влюбени, поне така казват всички в Бунвил.

— А сега тя е сама.

— Но има прекрасни спомени — добави Ейприл.

Дан я погледна.

— Може би пръстенът само за това го бива, да дарява с прекрасни спомени.

Знаеше, че той я дразни, че я предизвиква да признае, че връзката им може да се превърне в нещо повече, че няма да остане просто един прекрасен спомен. Дан обичаше да залага на сигурни неща. Винаги бе постъпвал така. Само че тя бе убедена, че съвместното им бъдеще съвсем не може да се нарече сигурно. Не му отговори.

В същото време любопитството ѝ към пръстена се разпалваше. Не можеше да допусне, че тъкмо той ги е събрал двамата с Дан след осемгодишна раздяла. Всичко се дължеше на Айрини и на хитро измисленото ѝ завещание към града, написано така, че да впримчи Ейприл и Дан, както и да предизвика хората от градчето да опазят наследството си.

Но пък Дан спокойно можеше да откаже да прекара дори и малко време с Ейприл и да прозре замисъла на Айрини и опитите ѝ да ги събере. Вместо това, той се бе вкопчил в жената, наранила го преди, по

незнайни причини и рискуваше отново да остане с разбито сърце. Да не би пръстенът да носеше отговорност за постъпките му?

Дан спря на друг светофар, а тя се загледа във витрините от нейната страна на улицата. Беше времето за обедна почивка и по улиците имаше множество пешеходци, брулени от острия ноемврийски вятър, някои спираха пред манекените, аранжирани с богати кожи и елегантни вечерни облекла. Ейприл прецени, че ако преброи хората в това каре, сигурно ще се окажат колкото цялото население на Бунвил.

Дан отново подкара хондата. Ейприл подръпна ръкава му.

— Ето я! Видях я!

— Какво?

Тя се извърна рязко, за да задържи пред погледа си малката скулптура, но се налагаше да се движат с потока коли.

— Има ли начин да спреш?

— Тук не мога. Трябва да намеря някой подземен гараж. Какво видя?

— Най-красивата скулптура. Трябва да разбере кой е скулпторът. Моля те, много те моля, паркирай колата и да се върнем.

— Не мога така изведнъж. Освен това краката ти...

— Остави краката ми. Виж, светофарът ще стане червен. Ако не успееш да откриеш паркинг, обиколи квартала и ме вземи пред галерията. Стори ми се, че името е „Андерсън“ или нещо подобно. — Без да изчака отговора му, тя отвори вратата и изскочи на улицата.

— Ейприл...

Тя се обърна бързо назад и забеляза отчаяното му изражение. Е, още по-зле. Чикаго беше голям град и тя изобщо не бе сигурна дали това бе името на галерията. Може би нямаше да успеят да я открият отново, или ако пък я намереха, скулптурата може би нямаше вече да бъде там. Освен това въодушевлението я подтикна да действа незабавно. Беше съзряла доказателството, че някой ще разбере идеята ѝ за скулптура на площада в Бунвил.

Тя се провря сред възмутените клаксони на колите и пикапите и забърза на тротоара. Протритите ѝ стъпала започнаха да болят, но тя се направи, че не забелязва болката и бързо се върна по улицата. Галерията беше някъде по средата на следващата пресечка и тя трябваше да получи необходимата информация, преди Дан да се е

върнал, за да я вземе. Нещо в изражението му ѝ подсказа, че няма да успее да си паркира колата.

По средата на втората пресечка Ейприл се приближи до витрините. Зърна отражението си в една от тях и усети, че има доста див вид с разрошената от вятъра коса и това непрекъснато подтичане. Сигурно Дан предпочиташе жените му да се по-спокойни и уравновесени. Още по-зле.

Съзря скулптурата на следващата витрина и с удоволствие забеляза, че е запомнила правилно името на галерията. Застана отпред и се загледа.

Скулптурата беше шейсет сантиметра с цвят на изсъхнала почва. Ейприл наведе глава на една страна и се опита да разбере дали формата има нещо общо с познат предмет, докато най-сетне реши, че няма, освен ако идеята не бе да се възстанови плавей, изхвърлен от морето. Малкото произведение на изкуството се извиваше в сложна плетеница нагоре, сякаш протегнато към някаква невидима, никому непонятна цел.

Заглавието на скулптурата бе напечатано на малко картонче, подпряно до нея. Ейприл се разсмя, когато го прочете. Колко подходящо звучеше на фона на всичко, което ѝ се случваше, и което щеше да се случи. Името на скулптура беше Ерика Йоргенсън и произведението ѝ струваше три хиляди и петдесет долара.

Ейприл отвори вратата на галерията и влезе. Оказа се сама в малката зала, освен русия мъж, който се приближи до нея с ведра усмивка, щом тя стъпи на прага.

— Мога ли да ви помогна?

— Да, искам две неща — каза Ейприл, докато оглеждаше платната и скулптурите, аранжирани наоколо. Хареса ѝ семплата обстановка и вкусът, с който всичко бе подредено, но нищо друго не ѝ хвана окото, както изложеното на витрината. — Първо, трябва да се свържа с Ерика Йоргенсън, за да ѝ възложа една поръчка.

Мъжът кимна.

— Това лесно може да се уреди. Ще трябва да ми оставите телефона си.

Ейприл извади портфейла си и му подаде визитката, която Дан ѝ бе дал, както с домашния, така и със служебните си телефони. Тя

продиктува домашния с надеждата, че Дан няма да възрази. Нали беше негова идеята да отседне у тях.

— А каква е втората ви молба? — попита мъжът, след като записа телефона на едно листче.

— Искам да купя произведението на госпожа Йоргенсън, което сте изложили на витрината.

— Разбира се.

Разбира се. Ейприл се усмихна на небрежността му, докато пишеше чека. Този собственик на галерия нямаше никаква представа, че подобни неща не й се случват всеки ден, че щеше да й се наложи да продаде ужасно много яйца, за да възстанови похарченото, което в никакъв случай нямаше да нахрани билетата й, или да събере окапалите ябълки, или да оплеви зеленчуковата градина. Но тя бе убедена в това, което бе казала на членовете на борда, а именно, че човешкият дух понякога се нуждае да погледа нещо, чието единствено предимство е красотата.

Той уви скулптурата в найлон с уплътнения и я прибра в кутия, докато тя се взираше през прозореца, за да не изпусне Дан и червената му хонда. Никак не й се искаше някой да купи скулптурата, преди да е имала възможност да му я покаже, а тя държеше да му я покаже час по-скоро. Сега се налагаше да почака малко, поне докато пристигнат в апартамента му, защото чак тогава щеше да има възможност да я разопакова.

Червената хонда направи ляв завой и спря до тротоара на място, забранено за паркиране. Ейприл бе сигурна, че Дан мрази да прави подобни нарушения, затова се засуети и собственикът побърза да затвори кутията. Веднага след това измърмори някаква благодарност и се отправи към вратата с бърза крачка.

Дан се приведе, за да й отвори вратата.

— Аз пък бях решил, че влезе единствено, за да получиш някаква информация — каза той и погледна кутията.

— Купих скулптурата. — Около тях звучаха клаксони, но Ейприл не си направи труд да побърза, докато нагласяваше кутията на задната седалка, преди да се качи и Дан да потегли.

— Купила ли си я? Не е ли малко малка за градския площад?

Ейприл се разсмя.

— Купих я за себе си. Искрено се надявам Ерика Йоргенсън да направи скулптурата за площада. Произведението ѝ е точно това, за което съм мечтала. Представях си нещо много подобно, макар и от друг материал, може би бронз.

— А тази от какво е?

— Ами... — Ейприл се замисли как да обрисова покупката си и как ли Дан ще реагира на мъглявото ѝ описание. — Май е най-добре да изчакаме малко, за да я видиш. Така ще бъде по-добре, отколкото да ти я описвам.

Той сви рамене.

— Добре. Готова ли си да похапнем?

— О, да.

Докато обядваха в малкия ресторант, разположен в безистен, известен с типично немските си специалитети и вносна бира, Ейприл се постара да не мисли за скулптурата, която бе купила, и за жената, която я бе създала. Сигурно собственикът вече бе предал съобщението на Ейприл и в този момент телефонът на Дан може би звънеше.

— Имаш ли телефонен секретар в апартамента си? — попита тя Дан, докато довършваха ябълковия щрудел.

— Да. Защо?

— Надявам се, че нямаш нищо против, но собственикът на галерията ме помоли за телефон, на който да ме потърси скулпторът и му дадох твоя. Радвам се, че има телефонен секретар, за да съм сигурна, че няма да пропусна обаждането ѝ.

— *Нейното!*

— Ерика Йоргенсън, тя е жена.

— Така ли? Значи жена, а?

— Има и жени скулптури, ти не знаеше ли?

— Знам, но ако наемем жена, ще си имаме неприятности в Бунвил. Ти вече водиш една доста трудна битка с хора като Хенри Гудпасчър.

— Той е женомразец. Надявам се ти да не си, Дан.

— Правя всичко по силите си, за да избегна подобни забежки, но истината е, че не съм израсъл в твърде либерална среда. Ако баба ми не беше до мен, сигурно положението щеше да е неудържимо.

— Дан, имам специални чувства към тази жена скулптор. Нямах да давам и пет пари ако това, което купих беше създадено от

орангутан. Иска ми се тъкмо такъв човек на изкуството да създаде нещо за площада.

— Това означава ли да забравим за обиколката из галериите днес следобед? Може би така ще стане дори по-добре.

Ейприл го предизвика с усмивка.

— Да не би вече да ти омръзна? Ти си този, който настояваше да постъпим така.

— Не съм казал, че ми е омръзнало, но не съм и казал, че не искам да си легнем — обясни Дан и подпря брадичка на едната си ръка, загледан в нея.

— Мили боже, Дан.

— Ти него го остави. Аз искам твоята сладост и прелест, и сексапил. Искam ги. Нека да пропуснем галериите.

Пулсът ѝ се ускори, щом забеляза блясъка в очите му.

— Притеснявам се бордът да не започне да мрънка, че не съм обиколила достатъчно галерии.

— Като те чувам как говориш, знам, че вече си решила.

— Да, май си прав. Освен че ти не би трябвало... как да го кажа... да ми дишаш във врата.

Ленива усмивка плъзна по устните му.

— Напротив. Смятам точно това да започна да правя.

— Дан, говоря сериозно. Какво ще кажем на борда?

— Възможно най-малко — отвърна с усмивка той.

— Знам какво да направим. Аз ще разопаковам.

— Добро начало.

Тя го погледна лошо.

— Щом се приберем, ще разопаковам скулптурата и ако я одобриш, ще убедя Ерика Йоргенсън да се заеме с работата, стига да се съгласи при тази дребна сума, с която разполагаме. Ако не одобриш, през следващите три дни ще проверим какви други възможности има.

— Ейприл стисна палци наум. Ами ако на него не му харесаше произведението, което току-що бе купила. Какво да прави в такъв случай, запита се притеснена тя. Айрини все я предупреждаваше да не си търси насила белята. — Това означава, че можем да се отправяме към къщи веднага, нали?

— Да, освен ако не си решила да донесеш скулптурата от колата, за да я разопаковаш тук.

— Няма начин. Предпочитам цялата церемония да бъде на уединено място.

Той я изведе от ресторанта и двамата стигнаха до колата за нула време, а след броени минути бяха в подземния гараж на блока. Качиха се в асансьора с куфара и опакованата скулптура до четвъртия етаж.

— Искаше ми се да те сразя с един мезонет, но наемът се качва с етажите.

Вече бяха в сградата и Ейприл замря от нетърпение отново да се озове в прегръдките му.

— Че кой го е грижа за гледката? — каза тя и го погледна предизвикателно.

— Лично мен в момента ме вълнува една-единствена гледка. — Той извади ключовете от джоба си и приближи до вратата.

— Моята скулптура — подразни го тя и повдигна кутията в ръцете си.

— Точно така. — Той завъртя ключа. — Сега веднага ли трябва да го гледаме това чудо?

— Да. Много ми се иска да го видиш.

— Колко досадно. — Той поклати глава и я покани да влезе.

Апартаментът му бе безупречно поддържан, забеляза тя още щом влезе в хола. Въпреки че преобладаващият кафяв цвят не издаваше кой знае какво въображение, мебелите бяха от лекия скандинавски тип, който излъчваше елегантността, на която тя винаги се бе възхищавала. На места бе разположено по някое и друго цветно петно и всяка строгост бе избегната. Дори имаше малка камина, въпреки че изглеждаше така, сякаш в нея никога не е поставяно дърво.

— Много е хубаво, Дан. — Ейприл остави кутията със скулптурата на ниска масичка и се обърна усмихната към него.

Той остави куфара ѝ и я погледна с пъхнати в джобовете на палтото ръце.

— Дан, да не би нещо да не е наред?

— Не. Просто аз... Никога не съм си представял, че ще те видя тук, това е. Аз съм... Просто трябва да свикна.

Тя го погледна.

— И аз не съм си представяла, че ще бъда тук. Все си мислех, че след всичко, което се случи, няма начин отново да се съберем. Радвам се, обаче, че сме заедно.

— И аз.

Останаха смълчани за момент, всеки от тях потопил се в чувствата си. Най-сетне Ейприл заговори тихо.

— Ще разопаковам скулптурата, а после...

Дан се изтръгна от мечтите.

— Да, разбира се, разопаковай я, за да я видим първо нея. Аз ще закача палтата и ще видя дали в хладилника не съм оставил една бутилка вино.

— Много те моля, би ли проверил какви съобщения имаш на телефонния секретар.

— Разбира се.

След като той прибра палтата, Ейприл развърза кутията и извади опакованата скулптура. Когато той се върна с изстудена зелена бутилка и две чаши за вино, тя вече бе поставила източената скулптура в средата на масичката и бе отстъпила назад, за да ѝ се полюбува.

Дан спря и се загледа.

— И ти смяташ *такова нещо* да издигнеш в центъра на градския площад на Бунвил?

— Да.

Тя бе така вгълбена в новата си придобивка, че дори не забеляза ужаса в гласа му.

— Или поне нещо много подобно. Ще бъде страхотно, нали?

Дан затвори очи.

— Според мен — започна той и бавно отвори очи, — това ще бъде истинска катастрофа.

— Какво? — Удивена от реакцията му, тя се извъртя рязко към него.

— Тая няма да я бъде.

— Не казвай *такова нещо*! Не искам да чувам такива думи, особено пък от теб!

— Добре, няма да казвам нищо. — Той се приближи към масичката. — Има ли си име?

— Да. — Тя скръсти ръце и го погледна през напиралите сълзи. По дяволите. Всичко да върви по дяволите.

— Как се казва?

Тя изстреля гневно отговора.

— *Порив*.

ОСМА ГЛАВА

Дан изведнъж заговори по-меко, сякаш до него имаше бомба, готова всеки миг да избухне.

— Какво се опитваш да направиш, Ейприл?

— Да внесе малко красота на площада на Бунвил. — Тя едва сдържаше сълзите си. Щеше да го убеди, че скулптурата е добра идея, но това нямаше да стане, ако се разхлипа на рамото му.

— Прекалено семпъл отговор и ти го знаеш. Как е възможно да си представяш подобно нещо, пресъздадено в триметров вариант в центъра на Бунвил? Хенри Гудпасчър си представя някой герой на кон.

— Не съм обещавала подобно нещо на Хенри.

— Но така и не му спомена какво точно имаш предвид, нали?

— Нямаше да се отнесат добре към мъглявото ми описание. Те просто трябва да видят какво си представям, нещо такова.

— А когато го видят, ще поставят запор на проекта ти, преди още да е започнал.

— Няма. Бас държа, че Ем Джи Тъкър ще хареса скулптурата, на мен ми харесва, а ще убеди и Бил. Това означава трима от общо шест. Така че ако ти... — Тя не довърши изречението. Съдейки по изражението на лицето му, той знаеше за какво намеква тя.

— Аз съм решаващият глас.

— Да, искам да ти обясня какво съм...

— Недей. Мисля, че нещата ми се изясниха. Ти хареса тази скулптура на прозореца на галерията, защото знаеше, че точно такъв тип искаш и без каквито и да било приказки искаш да получиш одобрението ми. А това ще ти даде смелост да убедиш и Ем Джи, и Бил да те подкрепят, нали така?

— Мислех, че ще се съгласиш, че скулптурата е красива, Дан. Толкова грация има в нея, въображение, та тя е уникална...

— Да, точно това е думата — уникална.

— Ами какво ще кажеш за скандинавското си обзавеждане? — продължи тя и размахна ръце. — Според мен би трябвало нещо такова

да ти хареса, като имам предвид какви мебели си избрал за дома си.

— Чакай малко. Не съм казал, че не е подходяща, или че няма да я одобря за тази стая. Може и да е подходяща. Само че ние с теб говорим за градския площад, не за моя апартамент.

— Да, а всяко нещо трябва да бъде с времето и мястото си. — Ейприл го погледна ядно. — Защо ли ми се струва, че това съм го чувала преди? Ако трябва да сме точни, преди осем години.

— По дяволите, Ейприл! — Той пристъпи към нея и я стисна за раменете. — Нарочно ли не искаш да проявиш и капка здрав разум? Защо трябва винаги да правиш всичко наопаки?

Тя възкликна, изненадана от резкия му агресивен тон и стегнатите пръсти на раменете си. Преди години той просто щеше да замълчи и да се направи на обиден, но ето че сега я предизвикваше, както физически, така и като отношение. В сините му очи горяха гняв и страст.

Ейприл потисна влечението си към това съчетание. Беше решена да не отстъпва.

— Може и да правя нещата наопаки, защото това е единственият начин да не мухлясам.

— Тогава, какво, по дяволите, правиш още в Бунвил? Думите ти нямат смисъл. Щом най-голямото ти притеснение е да не мухлясаш, не мога да разбера защо си избрала да живееш в консервативно градче в средния Запад, където е най-вероятно да ти се случи тъкмо това, от което се страхуваш.

— Може би защото е част от предизвикателството. — Сърцето ѝ биеше така, сякаш бе тичала по стълбите. Искаше ѝ се да спечели този спор, но освен това искаше да вкуси устните му. Той бе толкова близо до нея, че усети мириса на кожата му, примесен с мускусния аромат на възбуда.

— И като си спомня прочувствените ти думи, че по сърце си оставах момиче от малък градец.

— Точно така е, нима не виждаш?

— Не, не виждам. — За секунда погледът му се спусна към устните ѝ и се спря там. След това поклати нетърпеливо глава и отново се вгледа в очите ѝ. — Обясни ми тогава.

Ейприл си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— В малките градчета има топлота, те са уютни за живеене. Но пък рискуваш да попаднеш в истински застой. Само че аз мога да се справя с този проблем.

— С помощта на тази скулптура ли?

— Именно.

Той я погледна разочарован.

— Търсиш си белята.

— Може и да е така.

Той стисна раменете ѝ по-силно.

— Мисля, че ти самата си истинска беля.

Тялото ѝ тръпнеше от желание за него, но тя вирна предизвикателно брадичка.

— Какво смяташ да направиш, Дан?

Гласът му прозвуча приглушено.

— Точно сега ли? — Той плъзна длан зад тила ѝ. — Това, което исках да направя, когато влязохме в апартамента.

Тя се разтрепери, когато устните му се приближиха, а когато срещнаха нейните, простена тихо. Той я целуна силно и страстно, заличавайки и своя, и нейния гняв, замествайки го с неутолима жажда.

Най-сетне вдигна глава и заговори.

— Ще... С всичко това ще се справим по-късно.

Замаяна от властната му целувка, тя кимна.

— Ела тук. — Повече я към канапето и я привлече върху себе си. Бавно проследи с пръсти трапчинката на гърлото ѝ и стигна чак до най-горното копче на блузата. — Съблечи се, Ейприл.

Тя го погледна и разбра, че не биваше да идва тук, за да остане. Но не можеше да забрави току-така изминалата нощ. Искаше още, независимо от това, че не беше разумно и че копнееше за докосванията му.

— Добре.

На следобедната светлина тя се взря в лицето, което се бе надвесило над нея в онези незабравими страстни мигове. Сянката на едва наболата му брада започваше да личи по челюстта и над горната устна, както и в трапчинката на брадата. Обзе я възбуда, щом си помисли, че ще се любят тук, на дневна светлина в тази съвършено чисто и подредена стая.

Дан се отпусна на канапето и подпря едната си ръка на възглавниците. Не я докосваше, но в сините му очи гореше нетърпение.

Тя кръстоса крака и започна да плъзга чорапите надолу с тихо шумолене. В нея се събираше желание да го докосва, което изместваше всяка разумна мисъл и я вдъхновяваше да го подразни, да го изкуши, за да разпръсне съвършенството тук и да го замени с диво желание.

Дан не можеше да откъсне поглед от мястото, където полата ѝ бе оголила коляното и малка част от гладкото бедро. Ейприл повдигна още малко полата. Съвсем бавно и целенасочено разкопча първото копче на блузата си. Той преглътна и тя се премести към следващото.

— Добре ли се справям? — прошепна тя и разкопча още едно копче.

— Няма начин да сбъркаш.

Когато всички копчета бяха разкопчани, тя смъкна блузата от раменете си и изви ръце назад, за да разкопчае сутиена. Остави го да падне сам и щом погледът му попадна на голите ѝ гърди, лицето му се сви от желание. Той простена и се протегна към нея, за да притисне лице към гърдите ѝ.

Тя притисна главата му към себе си, докато той лекичко захапваше и смучеше горещата ѝ плът.

— Все още не съм... свършила — каза задъхано тя.

Той притисна гърба ѝ към меките възглавници.

— Пет пари не давам. — Усети горещия му дъх върху гърдите си. — Искам те сега.

Тя се изви към настойчивите му устни, които подклаждаха огъня в нея. Плъзна ръце по бедрото ѝ и напипа ръба на бикините. С нейна помощ ги задърпа и смъкна, за да ги захвърли някъде на пода.

Отмести полата ѝ настрани и притисна дланта си към нея.

В отговор тя само простена. Колко бе прекрасно да усещаш такава възбуда, да желаеш някого толкова много, без капчица срам. Тя повдигна бедра към него и го помоли да я люби.

Сякаш в просъница ѝ се стори, че има още нещо, преди желанието ѝ да се сбъдне, но той вече се бе погрижил за всичко. Когато се пресегна към панталоните си, тя усети, макар и заслепена от страст, че този път той няма да помисли за всичко. Може би за пръв

път в живота си той бе забравил за разума, точно както едно време ѝ се искаше. Дали това беше добре?

— Дан, почакай.

— Няма.

— Сложи си нещо първо. Нали не искаш да...

Гърдите му се надигаха, докато се опитваше да си поеме дъх, за да заговори.

— Напротив. Работата е там, че *ти* не искаш.

— *Ние* не искаме.

— Греша. — Целуна я с някаква дива страст и скочи. — Но нали съм си добричък. Връщам се веднага.

Когато се обърна, част от омаята си отиде. Вече знаеше, че е късно да съжалява. Когато той навлезе в нея, отново беше под контрол и започна да се движи умело и бавно, докато я издигна до неподозирани висини. Изчака да настъпи първо нейният момент на удовлетворение и щом чу виковете ѝ, се остави на своето удоволствие.

Двамата лежаха отпуснати на канапето, облени от светлина.

— Сега да вървим да си легнем — прошепна Дан на ухото ѝ. — Трябва да поспим.

— Май да. — Тя помръдна леко под него. — Дан, извинявай, че не те оставих да се насладиш напълно на... на... — Тя не знаеше какво да каже, докато търсеше правилната дума.

— На мен би беше приятно.

— Да, но...

— Постъпи правилно, Ейприл. В един момент на лудост ми се прииска да забременееш. Беше глупаво.

Тя потръпна.

— Наистина ли? — Мисълта, че може да забременее с детето на Дан, изпълни сърцето ѝ.

— Да. Докато се карахме заради скулптурата, се уплаших, че може да решиш отново да ме напуснеш. Това беше един глупав и отчаян начин да те задържа.

— Значи не си бил загубил ума си съвсем. Знаел си какво вършиш.

— Да. Само че никога не съм изпитвал толкова див и необуздан порив през живота си, честна дума.

Тя му се усмихна.

— Порив ли?

— Да. — Той също ѝ се усмихна.

— Може би скулптурата има някакъв ефект.

— Може би. Или пък онзи шантав пръстен. Има нещо, което ми влияе.

— И на мен така ми се струва, Дан. — Тя се поколеба дали да му каже колко много я е развълнувал поривът му да я дари с дете. — А какво те накара да решиш, че едно дете ще промени нещата между нас? Все пак живеем в осемдесетте, нали така?

— Струва ми се, че това се нарича инстинкт. Не съм ли прав?

— Да, и затова няма да позволим подобно нещо да се случи. Ако решиш да... да останем заедно по един или друг начин, не бива нищо да влияе на решението ни, освен ние самите.

— Права си. Затова трябва да разрешим въпроса със скулптурата и да не се занимаваме повече с него.

— Скулптурата! А пък аз забравих да те попитам дали имаш някакви интересни обаждания на телефонния секретар.

— Само едно от Ерика Йоргенсън, която те моли да ѝ се обадиш възможно по-скоро — отвърна небрежно той.

— Какво! Трябваше да ми кажеш по-рано. — Ейприл се надигна и принуди Дан да се претърколи настрани, след което се озова на пода с шумно тупване.

— Ей!

— Ау, много се извинявам. — Тя надникна към него. — Добре ли си?

— Струва ми се, че току-що ми видяха сметката и то заради някаква си скулптура.

— Много смешно. — Тя разроши косата му, вдигна захвърлената блуза и го прескочи. — Къде е телефонният ти секретар?

— В спалнята — отвърна той. — Все направо по коридора. Върху нощното шкафче, с едно извадено чекмедже. Един господин много бързаше, а доколкото си спомням и дамата също се беше разбързала. Спомняш ли си?

— Ами да.

— Ами да, разбира се. Да не би да предпочиташе първо да се обадиш?

— Не ставай глупав. Защо не сипеш по малко вино, докато съм на телефона?

Той не откъсна поглед от нея, докато тя излизаше и закопчаваше блузата си.

— Надявам се да не съм съвсем оглупял — каза си тихо той.

Ерика много се зарадва, когато Ейприл се обади и двете жени се разбраха да се срещнат в апартамента на Дан. След като поговори с Дан, Ейприл се уточни с нея за десет сутринта, за да имат възможност да се видят, докато той е на работа. Ейприл бе доволна, че има шанс да поговори с жената насаме, след като знаеше, че Дан изобщо не е възхитен от проекта.

Не можеше да отрече, обаче, че той се старае да направи компромис. Въпреки че мнението му си остана същото, той се съгласи да не пречи на опитите на Ейприл да спечели на своя страна останалите членове от борда. Щеше да запази мълчание, като нито показва одобрение, нито неодобрение с модернистичното творение, така че тя да получи мнението на останалите четирима, както и на градчето като цяло.

Това щеше да стане, в случай, че Ерика приемеше определената комисионна, а Ейприл доста се съмняваше, че ще приеме, защото знаеше колко малко пари са ѝ отпуснали от борда. Запази резервите си за себе си и двамата с Дан се насладиха на първата си закуска заедно и откриха, че е истинска прелест да се боричкат в леглото, след като са се наспали добре.

След това Дан потегли на работа, закъснял за пръв път, откакто бе постъпил на работа, а Ейприл започна да се подготвя за посещението на Ерика, като направи кафе и подреди в една чиния от шоколадовите бисквити, които откри в един от шкафовете на Дан. Каза си, че не си е у дома и няма защо да се престарава. А и ако за Ерика Йоргенсън можеше да се съди по творбата ѝ, едно кафе и няколко сладки нямаше да я размекнат дотолкова, че да приеме да свърши работа за дребна сума. Въпреки всичко, Ейприл се надяваше жената да се окаже точно каквато скулптурата ѝ подсказваше, че може да бъде.

Не остана разочарована. Ерика пристигна, обгърната от богата пурпурна роба, главата ѝ увенчана с руса грива на странни букли над

пищното тяло. Според Ейприл тя бе поне метър и осемдесет.

— Аз съм Ерика Йоргенсън — представи се веднага тя, когато Ейприл отвори вратата. След това влезе в апартамента, без да чака специална покана.

Ейприл усети, че устата ѝ е отворена и я затвори, преди да се обърне и на свой ред да поздрави посетителката. Ерика бе отметнала назад пурпурната пелерина и бе застанала с ръце на ханша, разкратена, докато оглеждаше скулптурата, оставена по средата на масичката. Едва сега, макар и доста късно, Ейприл се сети, че не биваше да поставя сладките и кафето на същата масичка. Скулптурата си имаше нужда от свое собствено кътче.

— Ще ти направя пиедестал — каза Ерика, разкопча пелерината и я метна на канапето. — Така няма да стане. — Под пелерината бе облечена със скъп на пръв поглед гащеризон в снежнобяло, пристегнат на талията с дебел златен синджир.

— Скулптурата няма да остане в тази стая — каза Ейприл и веднага се опита да си представи как ли тази модернистична творба ще се вмести във викторианската ѝ ферма. Но нали само по този начин можеш да стреснеш хората, като им покажеш нещо нетипично, нещо ново и свежо. — Ще я занеса в Бунвил.

— Къде? — Ерика впи сивите си очи в Ейприл, сякаш я виждаше за пръв път.

— Бунвил, Илинойс. Едно наистина малко градче, затова не се учудвам, че не си била там.

— Значи да разбирам, че живееш в Бунвил.

— Именно.

— Малките градчета имат известно очарование. С какво се занимаваш там?

Ейприл разбра, че Ерика е свикнала да преценява всичко, затова се усмихна на себе си и отговори.

— Имам ферма за пилета и зеленчуци, която се казва „Птички и пчелички“. — Какво ли щеше да каже Ерика, ако Ейприл ѝ кажеше, че е купила скулптурата, за да въздейства на кокошките да снасят повече? Може би скулпторката щеше да си грабне творбата и да избяга.

За искрена изненада на Ейприл, Ерика се закиска и я погледна с топлота.

— Готино име.

— Фермата ми не е голяма, но аз си я обичам.

— Много добре те разбирам.

— Наистина ли?

— Да. Много пъти съм си мислила да се преместя да живея в провинцията. Тишината и спокойствието ще се отразят като истински балсам на работата ми, но пък ще ми се види нанагорно, ако трябва да си продавам произведенията в Бунвил, Илинойс. Затова съм тук, в големия град.

Ейприл използва възможността, за да направи реклама на Бунвил.

— Според мен ще ти бъде приятно да прекараш известно време в провинцията, Ерика... ще промениш обстановката. Седни, заповядай, ще ти разкажа за плановете си. Искаш ли кафе?

— Обикновено или без кофеин?

— Обикновено. — Ейприл бе намерила и двата вида в шкафа и избра силното, защото прецени, че космополитно същество като Ерика едва ли ще си играе с нещо друго.

— Тогава ще ти откажа. — Жената се настани на канапето, сякаш бе нейна собственост. — Не мога да си позволя да ми треперят ръцете, защото имам работа за вършене.

— Разбира се.

За да запази известно разстояние, Ейприл се настани на един стол срещу канапето. След отговора на Ерика за кафето, тя дори не спомена сладките и си пожела да има начин да изчезнат като с магическа пръчица. Плодове и някакво сирене щяха да са много подходящи, или дори чаша Перие.

За ужас на Ейприл, Ерика погледна право към шоколадовите бисквити, разположени до творбата ѝ.

— А това изглежда просто неустойимо.

— Права си. Не трябваше да ги нося.

— Напротив. Ето че диетата ми отново отиде на кино. — Ерика си взе една бисквитка и я захапа с истинска наслада. Ейприл се втренчи в нея.

— Недей да седиш така, защото ме караш да се чувствам виновна. И ти трябва да си вземеш от тях.

Ейприл се усмихна широко.

— Искаш ли малко мляко?

— Да, моля.

След няколко минути и двете дъвчеха, а Ерика преглъщаше бисквитите с мляко.

— Сега вече няма преструвки — заяви Ерика и посегна за трети път към чинията. — Май е време да ти кажа истинското си име, казвам се Бърта Крабапъл.

Ейприл се задави с млякото.

— Моля те, Ейприл, да не разпространяваш това име.

— Но ти приличаш на истинска шведка.

— И аз така мисля. Може би в някой друг живот съм била шведка. Все си мисля дали да не си сменя името официално, но така и не стигам до това, затова от време на време някой като Ролф Андерсън, собственикът на галерията се изпуска и ми казва Бърта. Искан да го знаеш, ако ще работим заедно.

— Но ти дори не знаеш какво искам от теб.

— Не знам, наистина, но вкусът ти ми харесва. — Ерика почука с пръст по скулптурата. — А също и решителността ти. Ролф ми каза, че си се втурнала в галерията и си купила работата ми за по-малко от пет минути.

— Ами аз...

— Не ми обяснявай. Не искам да ми съсипваш фантазията. Обичам да си мисля, че хората са заплени от творбите ми.

— Но аз наистина бях заплениена.

— Така, кажи ми сега, какво искаш да направя за теб?

Ейприл ѝ описа проекта за градския площад, а след това описа подробно и беседката като контрапункт на скулптурата, която Ерика щеше да създаде, нещо подобно на творбата пред тях.

Ерика кимаше, с отнесено изражение.

— Да внесем съвременното изкуство сред пустошта. Харесва ми. — След това погледна Ейприл. — Честно казано изненадана съм, че фермата ти е толкова преуспяваща, че можеш да си позволиш да направиш такъв щедър подарък на града. Сигурно имате страхотни пилета в Бунвил.

— О, не, това не са мои пари. Една мила възрастна госпожа почина и остави приходите от имението си като наследство на целия град. Това е източникът на средствата.

Част от ентусиазма на Ерика се изличи от лицето ѝ.

— Ясно. И за колко пари говорим?

Ейприл се поколеба. Сумата, която се готвеше да спомене, сякаш се бе свила в ума ѝ до смехотворни размери. Най-сетне тя събра достатъчно кураж и изрече цифрата на глас.

Ерика, разбира се, се изсмя. След това стана и взе пелерината.

— Сладките бяха чудесни и с удоволствие ще ти направя пиедестал за тази творба. — Тя посочи скулптурата. — Но що се отнася за градския площад, мисля, че просто взаимно си губим времето.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ерика, почакай! — Ейприл я настигна, преди да е отворила вратата. — Никакъв начин ли няма? Ами ако използваш по-евтини материали, или пък ако направиш скулптурата малко по-малка. А и не е нужно да я правиш веднага. Можем да чакаме, докато се освободиш.

Ерика поклати глава и метна пелерината на раменете си.

— Искаш да кажеш да направя компромис със същността на проекта, а и ти самата няма да го позволиш. По-добре да нямаш нищо, отколкото да се сдобиеш с произведение, което ще бъде просто една бледа сянка на това, което си представяш. — Тя погледна Ейприл със съчувствие. — Може би ще успееш да си намериш друг скулптор, който ще се съгласи да изпълни поръчката, без да остане нищо за него, просто заради рекламата. Сумата, която спомена, едва ще успее да покрие необходимите материали.

— Но аз не искам друг скулптор. В мига, в който видях творбата ти на витрината на галерията знаех, че ти ще си тази, която ще създаде тъкмо това, което си представях. Сега вече ще сравнявам скулптурите на всеки друг човек на изкуството с твоята и ще откривам, че има още какво да се желае.

— На мен, разбира се, ми е много приятно да чуя подобни думи, но аз също трябва да живея от нещо. Като изключим материалите, ще имам и разходи, когато дойда да правя скулптурата, защото ще я превозвам на части. Ще имам и сметки за хотел, храна...

— Не, няма. Ти ще останеш при мен, на тишина и спокойствие. Можеш да останеш колкото време искаш, Ерика, можеш да работиш и над други проекти. Нали сама каза, че ще ти бъде много приятно. Ето, така ще имаш възможност.

— Да, но...

— Освен това спомена реклама, а това също няма да ти навреди. Сигурна съм, че подобен проект ще бъде споменат във всички медии, а аз ти обещавам, че те ще присъстват на откриването. — Ейприл се

опита да не мисли за това, как жителите на Бунвил ще реагират на телевизионните камери, разположени на градския площад.

— Е, тук имаш право. Нито един от нас в света на изкуството не е достатъчно преуспял, че да пренебрегне възможността да се покаже пред публика, но това ще ми струва едно малко състояние, затова съм склонна да оставя някой друг да се прочуе вместо мен.

Ейприл си пое дълбоко дъх и разигра асото си. Това щеше да се окаже или картата, която печелеше битката, или тази, с която слагаше кръст на цялото начинание.

— Единственото, което не споменах преди, е, че очаквам известна съпротива към този проект от консервативните личности в града.

— Така ли? — Ерика повдигна едната си вежда.

— Някои от хората в Бунвил искат да съхранят нещата такива, каквито винаги са били, независимо от това, колко досадно е това. Един от тях, президентът на банката, не иска никаква скулптура. Най-сетне се съгласи да издигнем статуя, но по възможност да е или войник на кон, или нещо такова.

— Ясно. — Борбени искрици проблеснаха в очите на Ерика.

Тази дребна издайническа промяна не остана незабелязана и Ейприл продължи да говори.

— Жената, която почина и остави парите си на града ми беше добра приятелка и изключителен човек. В завещанието си е посочила мен като единствената жена в борда, който да управлява средствата. Мисля, че е искала да накара градът да продължи напред, а тази скулптура е просто начин да подтикнем прогреса.

— Ами съпротивата? Достатъчно силна ли е, за да съсипе плановете ти за моята скулптура?

— Не знам — отвърна честно Ейприл. Забеляза веднага, че Ерика каза „моята скулптура“. Все още обмисляше идеята. — Само че аз ще използвам всичко в борбата и ти гарантирам, че ти ще получиш поръчката, а не човек, доволен да направи войник на кон.

Ерика се обърна към Ейприл за пръв път, откакто се бе упътила към вратата.

— Според мен в Илинойс има достатъчно военни статуи, не мислиш ли?

— Определено.

Ерика протегна ръка.

— Накарай онзи президент да се осъзнае и аз ще ти направя скулптурата.

На Ейприл ѝ се искаше да изпищи, но реши да изчака, докато Ерика си тръгне.

— Благодаря ти. — Тя прие стегнатата длан на жената и се здрависа с нея, влагайки всичкото достойнство, на което бе способна. — Много ти благодаря.

Щом скулпторката излезе и Ейприл бе сигурна, че вече е във входното фоайе, младата жена си позволи да наддаде триумфалния вик. Ако беше в Бунвил, подобен рев щеше да бъде несдържан и да се чуе на много километри.

След като мисията ѝ бе изпълнена, Ейприл можеше да съкрати престоя си и да се върне в Бунвил. Вместо това тя изостави логиката и предпочете да остане при Дан, както бе предвидено, чак до петък сутринта.

— Не организирахме нещата както трябва — каза Дан в четвъртък вечер, докато лежаха един до друг, а бедрата и раменете им се притискаха, пръстите им бяха преплетени, докато се наслаждаваха на отмалата, след като се бяха любили.

Ейприл се усмихна. Дан сигурно винаги щеше да класира нещата като добра или лоша организация. Тази негова страна никога нямаше да се промени, но тя нямаше нищо против. Той умееше да я люби страстно и с въображение, което компенсираше склонността му да организира почти всичко в живота си.

— Трябваше да те накарам да дойдеш за уикенда, вместо през седмицата — продължи той. — Защо не останеш до понеделник сутринта.

Тя обърна глава на възглавницата и го погледна.

— Звучи много примамливо, но няма да стане.

Той се обърна на една страна и плъзна ръка около кръста ѝ, за да я привлече по-близо.

— В събота сутринта ще се наспим до късно. Ще имаме колкото време искаш само за нас двамата, вместо непрекъснато да се

съобразяваме с часа. Дори ще ти сервирам закуска в леглото. — Той я целуна по гърдата. — Някога сервирали ли са ти закуска в леглото?

Тя се обърна, за да се притисне към него.

— Зависи какво наричаш закуска.

— Ако останеш с мен през уикенда, ще ти измисля цяла страница определения на понятието „закуска“.

— О, Дан — въздъхна тя. — Не мога. — Докосна с устни трапчинката на брадата му. Внимателен както винаги, той се бе обръснал, преди да я отведе в леглото. — Мама и татко се съгласиха да ми гледат фермата, докато обикалям тези пет дни, но не мога повече да искам от тях. Те си имат приятели и познати в града, ходят си на гости и не искам да ги откъсвам от почивката им в събота и неделя. Затова организирах нещата така.

— Тази ферма те е вързала, Ейприл.

Тя се напрегна.

— Също и твоята работа. — Беше се питала кога ли се повдигне този въпрос, и дали той смяташе, че тя ще се откаже от всичко, което бе създала, за да се премести да живее с него в Чикаго. — Наистина ли ти е приятно да продаваш спортни изделия?

— По-добре е от фермерството.

— Ами животът в Чикаго? Веднъж вече те питах, но ти избегна въпроса.

— „Адонис“ нямат клон в Бунвил, а нещо ми подсказва, че скоро няма да отворят. Всъщност, ако ме повишат отново, ще ме изпратят в Синсинати.

— Ясно.

— Това не означава, че ще приема, Ейприл. Много неща зависят от... От това какво ще се случи.

— Между нас — уточни тя.

Той вдигна глава и я погледна.

— Означава ли нещо за теб всичко, което се случи между нас през последните дни?

— Разбира се, че означава.

— А би ли искала то да продължи?

Тя го гледаше, без да трепва.

— При какви условия?

— Никакви. Поне за момента. От всичко казано разбирам, че е прекалено рано за който и да е от нас да прави съществени промени в живота си и да се приспособява към... чувствата между нас.

— Значи още не си готов да наречеш нещата с истинските им имена.

— А ти готова ли си?

Тя го гледаше, а напрегнатото мълчание тегнеше помежду им.

— Не — отвърна тихо тя. — Веднъж преди сме си казвали тези думи, но не съм сигурна, че знаехме какво означават.

— Така е, не знаехме.

— Това, което чувствах някога към теб е незначително в сравнение с чувствата ми сега, но все още не съм сигурна дали това не е най-обикновена похот или е нещо повече.

Той ѝ се усмихна.

— Не бих я нарекъл „най-обикновена“. Поне ще я определя като изключителна и невероятна.

Тя проследи с пръст горната му устна.

— Мисля, че си напълно прав.

— Знаеш ли, имам едно условие.

— Какво е то?

— Искам да задържиш пръстена за известно време.

— Пръстена ли? О, Дан, не мисля...

— Не да го носиш. Разбирам, че тогава целият град ще го види на пръста ти. Само че... Господи, направо не мога да повярвам, че ще кажа подобно нещо.

— Сега вече разпали любопитството ми.

Дан си пое дълбоко дъх.

— Цял живот чета разни неща за този пръстен и за това как притеглял хората. Не исках да повярвам, но...

— Ти се размекваш — обвини го тя.

— Май да. Откакто майка ми даде проклетото нещо, то направо не ме оставя намира. След това се появи и проектът със скулптурата ти, а бордът ме помоли да работя съвместно с теб. Не че по този въпрос постигнахме някакво съгласие, но поне ти дойде и ние... открихме, че можем да постигаме съгласие в други отношения.

Тя вдигна глава и го целуна нежно.

— Точно така.

— Ейприл, аз... — Той се вгледа в очите ѝ. — Това е истинска лудост, но нека направим един експеримент. Пази пръстена вместо мен няколко седмици и да видим какво ще излезе.

Сериозните му думи я объркаха. Тя не бе очаквала подобно нещо от Дан и затова не се сдържа и го подразни.

— Ако искаш истински експеримент, можеш да го дадеш на чистачката, за да видиш какво ще се случи.

— Не бих искал чистачката да започне да ме преследва, подивяла от любов.

Отговорът му я изненада и тя усети как в сърцето ѝ пропълзва топлина.

— Но нямаш нищо против аз да подивея от любов — прошепна тя.

— Нямам.

В петък сутринта Ейприл отнесе пръстена със себе си. След като се бяха любили с Дан отново в ранните часове на утрото, тя искрено се съмняваше, че ѝ трябва пръстенът, за да не го изгуби от мислите си. Въпреки това, самата мисъл, че той настоя тя да го вземе, беше вълнуваща. Независимо от това, дали пръстенът имаше някакви специални сили или не, Дан искаше да се увери във възможностите му. Новото му отношение подхранваше фантазията на Ейприл, че той все пак притежава романтичната жилка, която тя копнееше да открие в мъжа до себе си.

Пръстенът щеше да бъде тяхната тайна, затова Ейприл не го спомена пред родителите си, когато им разказваше подробностите от пътуването същия следобед. Освен това сведе до минимум времето, което бе прекарала с Дан и не се осмели да спомене, че е била в неговия апартамент.

Затова пък извади и разопакова скулптурата и родителите ѝ останаха безмълвни в продължение на няколко секунди. Най-сетне измърмориха нещо от рода, че творбата била „интересна“ и бързо си тръгнаха към къщата си в града.

Ейприл отново се зае с ежедневните си задължения и веднага откри, че рутината ѝ дава възможност спокойно да си мисли за Дан. Докато събираше яйца и разхвърляше зърно на неспирно крякащите

птици, Ейприл с изумление откри, че за пръв път от години се чувства самотна. Дан ѝ липсваше.

Когато над фермата се спусна мрак и пилетата бяха затворени за през нощта, Ейприл си влезе в къщата, за да вечеря сама, без да знае как да прекара времето преди лягане. Тази вечер нямаше да се отпусне в прегръдките на Дан, нито пък да се наслаждава на нежните му ласки, които я превръщаха в страстна жена. Спокойствието и тишината на нощта в провинцията изведнъж станаха нетърпими, защото го нямаше прищракването от ключа на Дан в бравата, нямаше го радостното посрещане, той не шептеше радостни думи, докато тя го притискаше, за да компенсира дългите часове на раздяла.

Запали лампите, влезе в спалнята и извади пръстена от найгорното чекмедже. Златото беше наситено жълто и личеше, че е много старо, а Ейприл за пръв път разгледа вече трудно доловимия герб, гравирани вътре в пръстена сред камъните.

Гербът бе разрязан през средата и гравирани с назъбен планински връх от лявата страна и три звезди от дясната. Под герба имаше надпис с много дребни буквички. Ейприл си сложи очилата и вдигна пръстена към светлината. Точно под герба имаше някакво френско име, Монклер, в средата под него се виждаше нещо като посвещение.

Когато Ейприл разбра, че думите са на френски, не на английски, тя предположи какво означават. Надписът гласеше:

Е.
avec amour,

С.

Тръпка на романтично удоволствие премина през нея. Жената, на която е бил подарен пръстенът за пръв път с надпис „С обич“, имаше същия инициал като нея. Зачуди се дали двамата с любимия ѝ наистина са живели във Франция и дали са били от благородническо потекло.

Почувства се така, сякаш бе привилегия да притежава пръстена, макар и само за известно време. Колебливо го плъзна на пръста си. Ставаше ѝ. Обърна го, за да улови светлината, а диамантите и смарагдите с форма на сълзи просветнаха дъгоцветно.

Протегна ръка пред себе си и се зачуди как е възможно подобен елегантен пръстен да стои така естествено на пръста на най-обикновено селско момиче от Илинойс. Студеният метал се затопли при допира с кожата ѝ и мислите на Ейприл се насочиха към Дан. Представи си го как поставя пръстена на пръста ѝ пред събраните им родители и приятели. С тръпка на удоволствие чу плътният му глас да се врича във вечна любов и вяност.

В съседната стая зазвъня телефонът, едно дълго и едно късо позвъняване — нейната телефонна линия. Без да сваля наследствения пръстен от пръста си, Ейприл отиде в кухнята и вдигна слушалката.

— Толкова много ми липсваш, че направо ще полудея.

— Дан! Не мога да повярвам, че си ти. Пръстенът... Сложих си го на ръката преди няколко минути, и ето че ти ми се обаждаш.

— Ако действа по начина, по който се надявах, би трябвало ти да си ми си обадила вече.

— След още няколко минути сигурно щях да го направя.

— За какво си мислеше?

— За теб. Вече ти казах.

— Искам подробностите.

— Дан, телефонът има дериват. Някой може да вдигне слушалката всеки момент и...

— Добре тогава, говори закодирано. Аз ще те разбера.

Ейприл прочисти гърлото си.

— Не е нужно. Мислех си за общи неща. И ти много ми липсваш.

— Отбягваш да отговориш на въпроса, но аз няма да настоявам. И искрено се надявам да ти липсвам до полуда.

— Наистина много ми липсваш и без да говориш така. Ако някой вдигне другия телефон, искам да започнеш да говориш за завещанието на баба си или нещо такова, нали?

— Добре. — Той се поколеба. — Кажи ми как си.

— Не твърде добре. Веднъж ме попита дали не съм самотна във фермата и аз ти казах, че не съм. Тази вечер, обаче, за пръв път съм.

— По дяволите, искам да съм с теб. Олеле, извинявай. Както и да е, опитах се да измисля някакво извинение, за да дойда и да те видя, така че да не започнат всички да си чешат езиците.

— Няма да стане. Сигурна съм, че вече се чудят как сме се разбирали в Чикаго. Разказах на мама и на татко редактирана версия за посещението ми, което те май не приеха за съвсем чиста монета. Тази вечер са канени някъде и съм сигурна, че в момент двамата с теб сме основната тема за обсъждане.

— Показа ли им скулптурата?

— Аха.

— И?

— Шашнаха се.

— И?

— И след това казаха „интересно“. Според мен не им хареса, но аз и не съм очаквала да я харесат. Като знам, че отначало не бяха никак очаровани и от многоцветния ми кокошарник.

— Аз пък мога да спомена някои твои неща, които много ми харесват и ме очароват.

— Престани, Дан. Освен това така само усложняваш нещата. Може би ще ни се отрази добре да останем разделени известно време. Ще можем да премислим всичко без... нали се сещаш?

Гласът му прозвуча тих и сексапилен, когато я подразни.

— Без какво?

— Знаеш много добре, че не мога да мисля разумно, когато с теб... когато ти...

— Когато те целувам цялата ли? — помогна ѝ любезно Дан.

— Стига вече.

— Изобщо не ми стига. Да знаеш само колко обичам тези сладки тайни...

— Дан!

— ... местенца, които те карат да потръпваш и да ме молиш...

По линията се чу прищракване.

— Така че, колкото и да ме молиш да премисля за оградата на гробището, знам, че баба ми би предпочела първо да се поправи покривът на библиотеката — довърши Дан с делови тон.

— Ейприл, миличка, ти ли си на телефона?

— Да, госпожо Ордуей, но свършвам след минутка.

— Недей да бързаш, миличка. Струва ми се, че разговорът е междуградски.

Дан се намеси.

— Да, обажда се Дан Бътлър, госпожо Ордуей.
— Дан, мило момче, колко се радвам да те чуя.
— Всъщност аз се обаждах на Ейприл.
— Ама, разбира се. Веднага затварям, за да могат двамата млади да си кажат каквото трябва.
Ейприл се обади, преди възрастната жена да е затворила.
— Обсъждаме проблемите на борда, госпожо Ордуей. Нищо важно.
— Въпроси на борда в петък вечерта? Боже мой, та вие наистина сте се заели сериозно с тази работа.
— Нямате представа колко сериозно — отвърна разпалено Дан.
— Лека нощ, госпожо Ордуей.
— Лека нощ, милички.
Ейприл се разкъсваше между смях и ярост. Смяхът, обаче, победи.
— Ще ни накиснеш здравата — каза тя, когато можеше отново да говори.
— Това е пълна смешка. В Чикаго можехме да сме любовници и на никой не му пукаше. Като се върна в Бунвил, не мога дори да говоря с теб по телефона.
— Така се получава.
— Кога ще изтъпанчиш скулптурата си пред Хенри Гудпасчър?
— Следващата седмица. Във вторник вечер ще организирам у нас съвместна среща на комитета по облагородяване и борда. Ти не искаш ли да дойдеш?
— Няма нужда да питаш, но при създалите се обстоятелства, ми се струва, че е най-добре да не идвам. Не искам да влияя върху това решение, Ейприл, по какъвто и да е начин. Точно сега чувствата ми към теб ми замъгляват разума.
— Добре.
— Може и да не е толкова добре за града. Бунвил се нуждае от човек с бистър ум, който взема решения за борда.
— Ти винаги си бил много добър в това отношение.
— Така беше, но преди да те любя.
За момент Ейприл се замисли над думите му.
— Много ми се иска да беше тук — каза тихо тя.

— И на мен. Опитай се да измислиш някаква причина, която прави присъствието ми в Бунвил задължително.

— Методите ми може и да не ти допаднат.

Дан простена.

— Може и да не ми допаднат наистина. Просто приключи с тази скулптура. А щом приключиш, ще се съсредоточим над нашите проблеми.

— А не ти ли е хрумвало, че скулптурата всъщност е част от проблемите ни.

Дан замълча на другия край на линията.

— Страхувах се от това — каза най-сетне той. — Ейприл, би ли ми направила една услуга?

— Каква?

— Като си легнеш довечера, сложи си пръстена.

Да си слага пръстена с диамантите и смарагдите всяка вечер, преди да си легне, се превърна в един изключително приятен ритуал за Ейприл. Когато го плъзваше на пръста си и гасеше светлината, тя усещаше присъствието на Дан. Желанието ѝ към него сякаш ставаше по-силно, когато носеше пръстена, но тя с удоволствие очакваше тръпката към този мъж, която я караше да се чувства жива.

Във вторник вечерта привърши рано със задълженията си, за да може да се подготви за предстоящото събрание. Беше облякла тъмнозелената си рокля, беше си сложила очила и дори изпъна косата си на кок. През деня бе опекла три сладкиша с тиква, любимият десерт на Хенри и забърса от прахта сребърния сервиз, сватбен подарък от Бес Изли и съпруга ѝ, когато Ейприл се женеше за Джими.

Да намери място за скулптурата в хола, ѝ отне почти целия понеделник. Където и да я поставеше, заради модернистичния дизайн, тя се открояваше сред удобните, но простички мебели, които бе наследила от родителите си, когато те се изнесоха. Преди години бе молила майка си да отнесе всичко в новия си дом, но майка ѝ предпочете да си купи нови и така да спести на Ейприл излишните разходи.

Ето че сега, тъй като все още не бе получила обещания от Ерика пиедестал, на Ейприл ѝ се искаше да има някаква поставка, на която

скулптурата да изпъква, за да се подчертае колко е стилна. Най-сетне покри една ъглова масичка с бяла ленена покривка и я постави там. Трябваше да се получи. След това, за да бъде всичко по-драматично, покри произведението на изкуството с друга покривка, с намерението по-късно да я махне.

Бил и Айда Мей Лоудърмилк пристигнаха първи и Бил веднага настоя да надникне под покривката.

— Не мога да позная какво е — оплака се той. — Не може ли да махнем това?

— Искаше ми се всички да я видят, когато се съберат — каза Ейприл и го подръпна от ъгъла с творбата. — Освен това, сигурна съм, че много ще ти хареса.

— Наистина ли?

Айда Мей надникна от кухнята, където вареше кафе.

— Естествено, скъпи.

— Ти пък как разбра, Иди? Ти също не си я виждала.

— Не съм, но съм сигурна в избора на Ейприл. А и Дан е участвал, не бива да забравяш.

— Не е точно така — поправи я Ейприл. — Той нито е за, нито против този тип скулптура на площада.

Бил я погледна.

— Много е дипломатичен.

— Той просто иска да ви даде шанс да вземете решение, без да сте чули мнението му.

— Значи не му харесва — заключи Бил.

— Не съм казала подобно нещо. Той... — Звънецът спаси Ейприл от други обяснения и тя отиде да посрещне следващите гости.

След десет минути холът ѝ бе пълен с хора. Джералд Слоун и Ем Джи Тъкър, двамата ергени, бяха решили да дойдат заедно; независимо от разликите в гледните им точки и разбирания, те бяха добри приятели. Бес Изли бе попитала дали е удобно и съпругът ѝ, Джордж, също да присъства, защото мразеше да кара вечер на тъмно, така че Джордж бе единственият от групата, който не бе официално включен в проекта. Мейбъл и Хенри Гудпасчър пристигнаха закъснели и не спряха да се карат, дори когато влязоха.

С помощта на Айда Мей Ейприл сервира на всички сладкиш и кафе и чак след това спомена завитата с ленена покривка скулптура,

поставена в ъгъла. Забеляза, че всички поглеждат с някакво неудобство към тайнствения предмет, но скоро разговорът се завъртя към други теми, включително и какви са шансовете на гимназиалния отбор на Бунвил, „Булдозите“, да спечелят щатския шампионат по футбол, и как се бе отразил дъждът на есенните насаждения.

Когато сладкишът бе изяден и всички, освен Хенри отказаха второ парче, Ейприл пое председателството на събирането. Беше й приятно, защото устата на Хенри бе пълна с тиквен сладкиш.

— Както всички знаете, миналата седмица прекарах няколко дни в Чикаго, за да открия скулптор, който да направи нещо за площада — започна тя.

— Разбрах, че миналата седмица било много студено в Чикаго — обади се Джордж Изли.

— Май да. — Истината бе, че за Ейприл бе достатъчно топло, но това нямаше нищо общо с времето навън. Надяваше се да не се е изчервила издайнически. — Както знаете, не разполагах с голяма сума, която да предложи. Както и да е, открих талантлив скулптор, който се съгласи да свърши работа за сумата, която едва покрива цената на материалите. Уговорката е изключителна и имаме невероятен късмет, че намерихме човек, така отдаден на изкуството.

— Какво има под оная покривка? — Хенри най-сетне зададе въпроса, който мъчеше всички присъстващи. — Да не би той да е направил умален модел или нещо такова.

— В известен смисъл отговорът е „да“. — Ейприл понечи да поправи Хенри и да съобщи на всички, че скулпторът всъщност е жена, но след това бързо размисли. Полът на твореца не би трябвало да е от значение, но за човек като Хенри, може би също и за Джералд Слоун, това щеше да е важно. За момента щеше да пази тайна.

— По всичко личи, че работи бързо — отбеляза Ем Джи.

— Скулптурата, която ще видите не е създадена специално за нас — каза Ейприл. — Видях я на витрината на една галерия и я купих. След това поисках името на автора и се разбрахме — при условие, че имам одобрението на групата.

— Ама Дан го няма — рече Джералд Слоун. — Да смятаме ли, че той одобрява избора?

Ейприл си пое дълбоко дъх.

— Дан предпочете да се въздържа от мнение, преди всеки един от вас да съобщи своето.

— Защо си мислех, че той трябва да одобри всичко това?

Ейприл погледна банкера. Колко ѝ се искаше да грабне остатъка от сладкиша в кухнята и да му го натрие в лицето.

— Така е, но щом той разбра, че аз имам определена идея за това, което искам, се оттегли и ми позволи да действам независимо. Нося пълна отговорност за това решение.

— Хайде тогава да видим това чудо в ъгъла — въздъхна Хенри.

Ейприл се приближи до скулптурата и се поколеба. Дланите ѝ бяха овлажнели от безпокойство и притеснение.

— Творбата на площада няма да бъде съвсем същата, но стилът ще бъде много подобен. Представете си тази скулптура, висока четири и половина, пет метра и ще имате представа как ще изглежда. — Тя стисна покривката и разкри скулптурата.

Почти всички възкликнаха едновременно от учудване. Ейприл очакваше подобна реакция. Скулптурата бе изумителна. Само че когато се обърна към седналите гости, занемя. Израженията по лицата на всички, дори и на любимата ѝ приятелка Айда Мей, бяха на неподправен ужас.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хенри бе първият, който възропта бурно.

— Четири-пет метров пън? Не и с моите пари!

— Но парите не са твои — поправи го Ейприл.

— Моля за извинение, млада госпожо. Парите принадлежат на всички жители на Бунвил. И бих искал да подчертая... — Той замълча, за да я посочи с пръст. — Парите не са и твои.

Мейбъл Гудпасчър се изправи. Първоначалното ѝ изражение на шок бе заменено от предизвикателност, докато гледаше надолу към съпруга си над пищната си гръд.

— Това произведение на изкуството е прекрасно — заяви тя. — Според мен нещо такова ще изглежда чудесно на площада.

Ейприл затвори очи. Искаше да получи подкрепа, а не да слуша семейни разпри.

— Не говориш сериозно, Мейбъл — отвърна Хенри. — Бил може да довлече с трактора си някое такова дърво от реката.

— Ейприл е ходила в Европа, Хенри, а ти не си. Има много повече усет към културата, отколкото някои други.

Младата жена изпъшка.

— Моля те, Мейбъл, аз...

Бес Изли, миротворката, се намеси.

— Ейприл, тази скулптура има ли си име? На мен ми прилича малко на фигура, ето, с ръце, не... Може би цялата тя представлява ръка, нещо като...

— Нещо като онези завъртулки, дето децата правят от пластилин в детската градина — довърши Бил Лоудърмилк, без да обръща внимание на енергичните подръпвания на Айда Мей по ръкава му.

— Скулптурата се нарича „Порив“, Бес — отговори Ейприл.

Джералд Слоун се разсмя.

— Доста несполучлив порив, бих казал. Щом някой може да получи торба с пари за този боклук, бих казал, че става дума за някой гений.

— Това е абсолютно сигурно — добави кискащия се Хенри. — Може и аз да се пробвам да мърлям подобни дивотии, след като се пенсионирам. Едва ли са необходими повече от десет минути за това, нали, Ем Джи.

— Не бих определил толкова прибързано времето, необходимо за работа над тази творба, Хенри. В нея има елегантност. Трябва ми малко време да помисля, преди да реша нещо окончателно.

Айда Мей изръкопляска.

— Отлична идея. Нека всички да се приберем и да помислим, преди да вземем решение. — Тя смушка Бил в ребрата и едва тогава погледна дали той няма нещо друго наум.

— Няколко дни няма да променят мнението ми — каза Хенри, кръстоса ръце и се облегна на стола. — Ти какво ще кажеш, Джери?

— Съмнявам се. Тук няма нищо общо с Грант на кон, което, според мен, си беше едно много удачно предложение.

— На мен започва да ми харесва все повече и повече — каза Бес и наведе глава на една страна. — Наистина ми прилича на порив, след като се вгледах по-внимателно във формата. Не мислиш ли така, Джордж?

Съпругът ѝ поклати глава.

— Не ме намесвай в тази работа.

Мейбъл се приближи и постави ръка върху скулптурата, сякаш за да я благослови.

— Аз одобрявам избора на Ейприл, точка по въпроса.

— Аз пък не го одобрявам, точка по въпроса — отвърна заядливо Хенри.

— Аз пък бих казала да се наспим и да премислим — Айда Мей се изправи.

— Щом е така, искам Дан да присъства на следващата ни сбирка — заяви Хенри. — Не може той да се крие в Чикаго, докато ние водим битка тук. Още тази вечер ще му се обадя. Може пък да успее да намине този уикенд.

Ейприл погледна Хенри. Значи желанието на Дан щеше да се сбъдне. Щеше да има уважителна причина за идване в Бунвил. Обаче щом чуеше за какво става въпрос, може би нямаше да гори от желание да пътува.

Късното обаждане на Дан потвърди страховете на Ейприл, че развоят на събитията никак не му харесва.

— Мислех си, че след тази сбирка всичко ще бъде решено — каза той. — Кой те подкрепи?

— Ти очакваше да ме разстрелят на място, така ли?

— Честно казано, да.

— Много ти благодаря.

— Ейприл, тази скулптура е някакво безумие. Може и да успееш да убедиш малкото си верни поддръжници, че не е, но на хората този проект няма да им допадне, вярвай ми.

— Тогава ела и гласувай против мен. И Хенри, и Джери са на твоя страна. Бил може и да гласува против скулптурата, така че твоят глас против ще ме довърши.

— Може би ще стане тъкмо така. Ти ще се справиш ли?

— Естествено.

— А какво ще стане с нас?

— Не знам.

— Аз обаче знам и се оказва, че ти беше права, когато каза, че скулптурата е част от проблемите ни. Ще обвиниш мен, ако проектът пропадне.

— Ако искаш, можеш да промениш нещата.

— Слушай, наистина не мога да си представя онова нещо на градския площад. Освен това, страхувам се, че ако го издигнем с парите на баба ми, всички ще се настроят против наследството.

— Няма.

— Но е възможно. Ейприл, не можеш да налагаш идеите си за изкуството на хората и да очакваш, че те ще се съгласят.

— Нищо не налагам, просто се опитвам да ги просветля. Може да стане. Трябваше да видиш Бес Изли. Първоначално реагира против скулптурата, но постепенно я оцени и преди да си тръгне, вече ѝ допаднаше.

— Бес ти се възхищава. Не очаквай подобно отношение от всички останали в града.

— От теб със сигурност не мога да очаквам.

— Ейприл, аз... О, по дяволите! Ще се видим в събота.

— Отново ли ще се събирате в банката?

— Не. Миналия път не бе много добра идея и независимо дали си мислиш, че ще се съюзя с Хенри, или не, не искам той да има предимство. Той се чувства у дома си в тази сграда.

— Радвам се, че си го разбрал.

— Ще проведем сбирката в кафенето на Джеси.

— Да, там е тихо, спокойно и усамотено място. Само дето половината град се отбива за по чаша кафе сутрин.

— Джеси се съгласи да затвори за половин час. От десет до десет и половина. Едва ли ще ни отнеме повече време.

— Не и ако всички вече са взели решение.

Дан въздъхна.

— Между другото, още ли си слагаш пръстена, преди да си легнеш?

— Няма да ти кажа.

— Не знам защо попитах. Така или иначе не вярвам в подобни неща. Лека нощ.

— Лека нощ, Дан. — Ейприл затвори и се загледа в бездънната зелена лъскавина на пръстена на ръката си. Дан може и да повярва в силата му, ако разбереше, че вече се е превърнал в същността на живота на Ейприл, както му се искаше да стане.

Без значение какви неблагоприятни обстоятелства бяха причината да се видят отново, тя копнееше за него. Дори това, че той не одобряваше скулптурата ѝ и острите думи, които си размениха, не бяха в състояние да притъпят страстта ѝ. Дали похот или любов владееше сърцето ѝ, тя не можеше да определи със сигурност. Единственото, което знаеше бе, че иска отново да го почувства в прегръдките си, независимо каква бе цената.

Джеси Хардкасл бе една от малкото жени в Бунвил, освен Ейприл, която ръководеше собствен бизнес. За разлика от Ейприл, тя отказваше да се включва в проектите, замисляни от общността, твърдейки, че кафенето ѝ е нейната малка Швейцария, нейният малък свят, един неутрален оазис, който не вземаше ничия страна.

Ейприл уважаваше решението ѝ и разбираше колко мъдро постъпва, защото така не ѝ се налагаше да защитава мнението си всеки ден, като по този начин загуби част от клиентите, които не бяха

съгласни с нея. За нея такава опасност нямаше, тъй като купувачите при нея рядко се заседяха на кафе, както се случваше при Джеси.

Кафенето на Джеси, разположено в северозападния край на площада, в близост до банката на Хенри, бе удобно място за провеждане на събранието, стига жената да се съгласеше да постави табела „Затворено“ по време на срещата. Когато Ейприл мина с пикапа покрай кафенето, малко преди десет в събота сутринта, табелата вече бе сложена.

Утрото бе леденостудено и от устата ѝ излизаше пара, докато паркираше на площада и вървеше към кафенето. Рано сутринта бе сигурна, че усети няколко снежинки по лицето си, а оловносивите облаци вещаеха, че тази година зимата ще настъпи рано в Бунвил.

Прозорците на кафенето проблясваха гостоприемно. Нетърпелива да избяга от студа, но още по-нетърпелива да види Дан, Ейприл забърза към вратата. В следващия момент умишлено забави крачка. Другите членове на борда не бива да заподозрат, че двамата с Дан са станали любовници по време на престоя ѝ в Чикаго. Налагаше се да влезе бавно и спокойно, да поздрави небрежно Дан. Той бе единственият, който щеше да разбере защо си е сложила лещите, а не очилата тази сутрин.

Вече на вратата, тя забеляза, че мъжете са събрали две маси, за да имат достатъчно място, а Джеси сервираше димящи чаши силно кафе и руло. Дан бе застанал срещу вратата и се смееше за нещо.

Все още не я бе видял и за момент Ейприл остана пред вратата, за да му се порадва. Както всички останали на масата, той бе облечен като за студено време. Младата жена със задоволство забеляза, че все още носи карирана бархетна риза и се вписва в обстановката на кафенето, без да изглежда не на място. В този момент осъзна, че иска Дан да се върне тук завинаги. Въпреки това той сам ѝ бе казал мнението си за живота и работата във фермите. Нямаше да се радва да живее сред пилетата, както и Джими не се бе зарадвал.

Ейприл въздъхна и отвори вратата. Малкото сребърно звънче издрънча, мъжете спряха разговорите си и се обърнаха към нея.

— Здравейте — каза тя с надеждата усмивката ѝ да изглежда искрено весела. — За мен останало ли е руло?

— Разбира се. — Бил понечи да стане.

Другите веднага го последваха.

— Нали няма да ставате?

— Точно така — отвърнаха мъжете в един глас и отново се настаниха по местата си.

Единственото свободно място бе останало до Дан. Ейприл свали старото си пухено яке и го закачи на облегалката на стола. Днес бе предпочела да ѝ е топло, отколкото да изглежда добре, затова бе в дънки, вместо рокля, и жълт, едро плетен пуловер. Докато седеше, си позволи да стрелне Дан с поглед, а след това бързо извърна очи. Дали и останалите бяха забелязали чувствата, стаени в сините му очи? Ако бе така, тайната на двамата любовници щеше да излезе наяве за секунди.

Джеси излезе от кухнята с нова чаша и прясна каничка кафе.

— Заповядай, Ейприл — каза тя и постави чашата на масата, а след това я напълни. — Да знаеш, че чух какво каза за рулото. Как можеш да допуснеш, че ще оставя тези типове да изядат любимото ти ягодово руло? Искаш ли да го затопля и да ти донеса малко масло?

— Джеси, колко добре знаеш слабостите ми. — Ейприл веднага съжали за казаното, защото Дан я побутна с коляно под масата.

— И моите ги знае — каза Ем Джи и ухапа рулото. — Не ми е особено приятно да ти го кажа, Хенри, но тук е много по-приятно, отколкото в банката. Ти ни предложи единствено по една клечка за зъби и чаша вода.

— Ако си плащаш за такива услуги, ще ти сервирам, Ем Джи. Само че, доколкото знам, Джеси не предлага тук нищо безплатно.

— Не, разбира се — отвърна Джеси, вече затоплила рулото на Ейприл. — Заслужавате двойно да ви взема тази сутрин. Хем е студено, хем губя като клиенти фермерите, дето идват от километри и откриват, че е затворено.

— До десет и половина ще сме приключили. Обещавам, Джеси — успокой я Дан. — Много ти благодарим, че ни подслони.

Джеси се усмихна широко.

— Сигурно ще се напълни с хора, след като си тръгнете. Всички ще искат да разберат за какво сте си говорили.

— Спокойно можеш да им кажеш — успокой я Дан. — Стига да не си измисляш. Нали може? — обърна се той към останалите.

Членовете на борда кимнаха.

— Ние нямаме тайни — отбеляза Ем Джи. — Трябва ни само малко тишина и спокойствие и всичко ще бъде наред.

— Значи ще седна някъде наблизко и ще слушам. — Джеси се настани на съседна маса и зачака нетърпеливо.

— Най-добре да започваме — предложи Дан. — Разбирам, че всички сте видели скулптурата на Ейприл.

— Видяхме я! — възкликна Хенри. — Тя поне показва ли ти я в Чикаго? Не мога да повярвам, че си допуснал да се спре на тази ужасия.

Ем Джи прочисти гърлото си.

— Нека се въздържахме от подобни определения, може ли? За много хора скулптурата е прекрасно произведение на изкуството, не е никаква ужасия.

— Мили боже! — Хенри се плесна по челото. — Ем Джи ще се прави на културен.

— Ще процедираме по обичайния начин — прекъсна го решително Дан. — Първо, обаче, искам да изясня нещо, Хенри. Аз приех ролята си като съветник на Ейприл, а не като тиранин, който да определя избора ѝ.

Младата жена остана очарована както от властния му тон, така и че защити действията и избора ѝ. Може би, само може би, той щеше да гласува в нейна полза.

Джералд Слоун остави на масата чашата кафе.

— И като неин съветник какво каза, когато видя скулптурата и разбра, че тя възнамерява да издигне нещо подобно на градския площад? — Адвокатът посочи към вратата на кафенето.

— Казах, че според мен не е подходяща.

Ейприл се сви. Коляното на Дан се притисна към нейното с всички сили и тя разбра, че той се опитва да ѝ каже, че държи на нея, независимо от това, което се канеше да каже.

— Браво, моето момче — каза Хенри и кимна одобрително.

— Както и да е, тя не се съгласи с мен. Ако трябваше ние двамата да проведем гласуване, щяхме да излезем с равни гласове, затова прецених, че трябва да ви представи нещата. Честно казано, очаквах и четиримата да сте против. Тогава нещата щяха да са ясни.

Ем Джи се намести на стола и нагласи очилата.

— Искам да каже нещо. Когато Ейприл свали покривката от статуята, или скулптурата, или както там искате да я наричаме, аз реагирах също като останалите. Само че това произведение не те

оставя на мира, защото и милион пъти да го погледнеш, всеки път ще видиш нещо различно в него. Един войник на кон си остава войник на кон и това е то. Но това... мисля, че никога няма да ни омръзне.

Ейприл му се усмихна.

— Благодаря ти, Ем Джи.

— И още нещо. Няма да се учудя, ако на Айрини много ѝ харесаше.

— Прав си, Ем Джи — отвърна бързо Ейприл. — Всъщност...

Джералд Слоун я прекъсна.

— Това са предположения.

— Радвам се, че имам адвокат на моя страна — каза Хенри през смях.

Дан се обърна към Бил.

— Ти си доста мълчалив. Какво мислиш?

— И аз не знам какво да мисля, защото трябва да избирам дали жена ми да ме навре в миша дупка, или не.

Всички се разсмяха, включително и Ейприл. Айда Мей ѝ бе предана до самия край, а настояваше и съпругът ѝ да прояви същата лоялност.

— Но сега сериозно — продължи Бил. — Аз съм включен в този борд, не жена ми, затова решението ще си бъде само мое. — След тези думи погледна Хенри. — Странното е, че с всеки изминал ден идеята на Ейприл ме запленива все повече и повече. Скулптурата на площада ще покаже на хората, че Бунвил е прогресивен град. А това много ще ми допадне.

— Ще им докажем, че сме тъпацы, готови да похарчат хиляди долари за нищо — изсумтя презрително Хенри.

Окуражена от подкрепата на Ем Джи и Бил, Ейприл взе думата.

— Хиляди долари за нещо красиво, Хенри. А бих искала да ти кажа нещо, което ти не може да не оцениш. Говоря за истинска сделка. Парите, които предлагаме са достатъчно, за да покрият само материалите за една голяма скулптура, което, предполагам, щеше да важи и за войника на кон, който ти искаше. Както и да е, скулпторът се съгласи да свърши работа, без да има каквато и да е печалба.

— Това е лесноразбираемо — каза Хенри, очевидно, без да е впечатлен от аргумента ѝ. — На първо място трябва да подчертая, че

няма кой знае колко работа. Дайте ми на мен парите и аз ще ви направя нещо не по-лошо. Може дори да се окаже по-хубаво.

Ейприл стисна чашата кафе.

— Хенри Гудпасчър, егото ти е...

— Ейприл! — Ръката на Дан покри нейната.

Нежното му докосване съумя да я успокои на мига. Вместо да се задълбочи с противното поведение на Хенри, тя бе погълната от топлината на пръстите на Дан и спомена на нежните му ласки по голото си тяло.

Лявата му ръка се задържа върху нейната само още момент, за да не възбуди любопитството на хората около масата.

— Би трябвало да ви приканя да гласувате, но все още не ми се иска. Може да получим равен резултат при гласуването и ако не постигнем някакъв компромис, ще загубим цялото наследство. Предпочитам да не рискувам с гласуване сега, след като може нещата да не се получат.

Ейприл го погледна. Равен резултат при гласуването. Ако Ем Джи, Бил и тя бяха на едно мнение, това означаваше, че Дан поддържа консерваторите. Тя предположи, че му струва много да не постъпи така, както на нея ѝ се иска. Въпреки че бе разочарована, че той не можеше да си представи подобна скулптура на площада, тя му се възхищаваше, че отстоява възгледите си, нищо, че рискуваше да я ядоса.

— Мисля, че преди да гласуваме няма да е зле да чуем още нечие мнение, да видим какво смятат хората — предложи Ем Джи.

Дан поклати глава.

— Хората не биха могли да си кажат мнението, преди да видят скулптурата на Ейприл и да разберат за какво точно става въпрос. Тя не може да си позволи една непрекъснато процесия от хора в хола. Няма да ѝ остане време да свърши за пет пари работа.

Джеси се изправи.

— Има нещо, което не разбирам. Как е възможно нещо, предвидено за градския площад да се събере в хола на Ейприл?

— Това е умалена скулптура, Джеси — обясни Ейприл. — Тя само ще даде представа на хората каква ще бъде истинската. А ако се налага да превърна хола си в изложбена зала, ако е необходимо, ще го направя.

— Защо не изложиш скулптурата в кафенето? — предложи Джеси. — Така ще я видят повече хора, а и аз ще имам повече клиенти.

Ейприл се усмихна.

— Ти си невероятна бизнес дама, Джеси.

— Е, идеята си я бива — каза Ем Джи. — Стига Ейприл да няма нищо против. Все пак скулптурата си е нейна.

— Нямам нищо против. Знам, че Джеси ще я пази.

Дан отново погледна събралите се около масите.

— Така добре ли е за всички?

Хенри се намръщи.

— Сигурно е, че сега не можем да гласуваме, иначе рискувам всичките си проекти. Да стои статуята тук една седмица и след това ще гласуваме. Тогава вече ще знаем какво е общественото мнение, въпреки че не мога да си представя, че ще има човек, на който подобно нещо би харесало.

— Предпочитам седмиците да са две — каза Ейприл, след като бързо премисли. — Искam следващата събота вечер да поканя скулптора, за да поговори с всички, може би в административната сграда. А следващия уикенд ще гласуваме.

— Ще стане доста интересно — каза Ем Джи.

Хенри изсумтя.

— Просто отлагаме неизбежното, но както разбирам, някои от вас искат да правят циркове. Не мога да ви спра да се излагате, затова хайде, имате двете седмици.

— Значи всички сме съгласни? — попита още веднъж Дан и всички хорова изказаха одобрението си. — Хайде, тогава да си тръгваме, за да може Джеси да отвори и да се възползва от процъфтяващия бизнес, който я очаква, щом си заминем.

Всички станаха и започнаха да навличат топлите палта. Мъжете, с изключение на Дан, си сложиха шапки. Ейприл се зачуди как би могла да поговори насаме с Дан. Едва ли щеше да си тръгне направо за Чикаго, без да се отбие в къщата ѝ, когато излизаше от града. Последния път, когато мина, тя го отпрати, преди чувствата им да се бяха разгорели. Този път нямаше да има подобни задръжки, стига той да се появеше на прага ѝ.

— Обзалагам се, че остана изненадана. — Бил я хвана за лакътя, когато всички се насочиха към вратата.

— При това приятно изненадана — отвърна Ейприл и му се усмихна. — Благодаря ти, Бил. Иди трябва да ти опече цяла тава шоколадови курабийки.

— Цяла седмица се опитва да ме подкупва с храна, но аз сам взех това решение.

— Знам. Затова много държа на него. Ти наистина вярваш в това, което се опитвам да постигна.

— И аз вярвам — намеси се Ем Джи, застанал от другата ѝ страна. — Ще съберем поддръжници за идеята, бъди сигурна, Ейприл.

— След като вие двамата сте на моя страна, как да не вярвам? Искате ми се Айрини да беше тук.

Ем Джи се натъжи.

— Даа. Само че ако тя беше жива, ще трябваше да печете курабийки и сладкиши и да ги продавате вечно, ако искахте да съберете достатъчно за такава скулптура. Тя така и нямаше да ни каже, че е богата.

— Не, и вече ми се струва, че е постъпила много разумно — каза Ейприл. Видя, че Дан излиза пред тях и започна да се паникьосва. Ами ако той си тръгнеше, уверен, че тя му е сърдита и не иска да го вижда? Трябваше да мисли бързо. — Бихте ли ме извинили, ще помоля Дан да се свърже със скулптора, когато се върне в Чикаго. Така няма да се налага да звъня аз.

— Чудесна идея — каза Ем Джи. — Радвам се, че ще го поканиш. Много ми се иска да се запозная с човека, създал „Порив“.

Ейприл забърза напред и настигна Дан тъкмо когато палеше хондата. Щом я видя, че приближава, той свали прозореца.

— За скулптора — каза тя достатъчно високо, че членовете на борда да я чуят. — Би ли звъннал вместо мен, за да не се налага да натрупвам междуградски разговор?

Дан повдигна учудено вежда, но отговорът му прозвуча небрежно.

— Разбира се.

Ейприл се подпря с длани на отворения прозорец и сниши глас.

— Днес ли се прибираш?

Той я гледаше напрегнато.

— Защо, да не би да държиш да се обади на Ерика още днес следобед?

— Не е задължително. Чудех се дали не искаш на връщане да се отбиеш при мен. Срамота е да си тръгнеш, а аз да не ти дам десетина пресни яйца. Няма да се развалят по пътя от тук до Чикаго. Ще ги изядеш на закуска в неделя.

— Рядко закусвам, когато съм сам.

— Колко жалко.

— Че рядко закусвам ли?

— Не, че смяташ да бъдеш сам утре сутринта. — Другите вече си бяха тръгнали и тя се приведе по-близо. — Кога за последен път си посрещал изгрева в спалня над многоцветен кокошарник?

Той я погледна недоверчиво.

— Че аз току-що ти нанесох удар там вътре.

— Знам.

— Значи ме каниш?

— Точно така. Ти приемаш ли?

Ръцете му се стегнаха на волана и в очите му проблесна страст.

— Може и да разбирам бавно, но не съм глупак.

— Значи ще се видим там.

— Чакай малко. Не мога да оставя колата паркирана отвън. Червеното доста се набива на очи.

— В стария хамбар има място.

Той остана загледан в нея в продължение на един дълъг момент.

— Ако е така, тогава има нещо, което трябва да знаеш.

— Какво е то?

— Аз... за мен игрите свършиха, Ейприл.

— Какво искаш да кажеш?

— Влюбен съм в теб.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейприл стисна вратата на колата, за да има по-добра опора.

— Защо ми го казваш тук? Защо сега?

— Може да решиш друго и да оттеглиш поканата. Ако си си мислела, че да си лягаш с мен ще бъде просто едно необвързващо приключение, просто си сбъркала.

— Дан, ти може и да си сигурен в чувствата си, но аз не съм. Ами ако те нараня отново? Ами ако...

— Прекалено късно е, Ейприл. Ако те загубя отново, ще бъде истинска агония, но пък аз нямам никакво намерение да те губя. Когато тази сутрин влезе в кафенето, реших, че каквото и да се случи със скулптурата, то няма да ни попречи да сме заедно. За известно време може и да се окаже проблем, като днес. Мислех си, че си ми ядосана, сърдита и известно време няма да искаш да имаш нищо общо с мен.

Тя отклони поглед. Това, че му бе отправила предложението си след случилото се в кафенето, ѝ разкри достатъчно за това, какво изпитва към него. Погледна силните му ръце, стиснали волана. Каквото и да се случеше, тя искаше Дан да я докосва отново, да я люби отново.

— Може би в този момент просто не съм достатъчно силна, за да отстоявам принципите си. — Тя го погледна в очите. — Или всичко е заради този шантав смарагд.

— Носиш го, значи.

— По цяла нощ? Да.

— Скоро може и да стана вярващ. — Той бавно погали безименния ѝ пръст и гласът му стана дрезгав. — Защо не се прибереш, а аз ще дойда след малко.

— Пак ли Хенри и Мейбъл?

Той поклати глава.

— Ем Джи. Искан да говори с мен за нещо.

Ейприл изви ръка, за да хване неговата.

— Не се застоявай.

— Няма, разбира се. А ти карай внимателно.

— Добре. — Тя стисна ръката му още веднъж и забърза към пикапа си. Той я обичаше. Въпреки че го бе усетила преди, признанието му я разтърси. Той имаше смелост да изрече тези думи на глас, докато тя дори не смееше да си ги помисли.

Два пъти през живота си бе изричала думи на любов към мъж. Първия път бяха за Дан, подтикнати от една момичешка мечта, която по-късно се разпадна. Втория път бяха предопределени за Джими, но се оказа, че става въпрос за увлечение, причинено от разочарованието с Дан. Ейприл се зачуди дали неизречените чувства, които я владееха сега бяха истински. Искаше да е сигурна, преди да изрече толкова значими думи.

Вътре в пикапа беше студено и тя пусна парното. По предното стъкло пръскаше дъжд, докато тя пътуваше по междуселския път с две платна и се отдалечаваше от града. Развълнувана и разтреперана тя започна да мечтае за следващите им няколко часа заедно. Лошото време щеше да се погрижи за гостите и клиентите. Ако имаше малко късмет, щяха да се насладят на една спокойна нощ. Само за тях двамата.

Когато чу, че по алеята се приближава кола, вече бе подготвила обстановката. Той ѝ бе признал, че я обича, но тя искаше още. Искаше ѝ се той да обикне и този рай тук, в провинцията. Бе расъл в също такава къща, а тя само трябваше да пробуди сладките спомени, защото инстинктът ѝ подсказваше, че Дан все още не се е превърнал в заклет гражданин.

Вече валеше силно и тя си сложи ботуши, жълт дъждобран и шапка, преди да изтича да му отвори вратата. Много отдавна хамбарът бе използван да приюти няколко крави и един кон, но добитъкът бе продаден преди години и напоследък хамбарът се използваше като склад. Ейприл смяташе някой ден да го боядиса в най-различни цветове.

Щом я видя, той понечи да слезе от колата, но тя му махна и зашляпа през дъжда към хамбара. Той караше зад нея, но все пак слезе, когато тя се опита да се пребори сама с тежките плъзгащи се врати.

— Мога и сама да се справя. Ще станеш вир-вода — запротестира тя, когато видя, че е до нея.

Той ѝ се усмихна и посегна към вратата.

— Което означава, че ще трябва да си сваля дрехите, за да се изсушат.

— Аз пък не бях помислила за това.

— Очевидно. Затова си с дъждобран.

Ейприл се разсмя и двамата заедно забутаха вратата. Тя влезе в сумрачната постройка, а Дан се върна в колата и я вкара. Имаше достатъчно място за хондата.

— Видях на портата надпис „Яйца няма“ — каза Дан, докато излизаше от колата и крачеше към нея. — Това значи ли, че и за мен няма да има?

— Ти да не би да вярваш на всичко, което прочетеш?

— Ах, каква мошеничка. — Той се усмихна и докосна мократа ѝ буза с длан. — Чудех се дали някои от клиентите ти биха излезли в такова време.

— Не биха рискували. — Тя извъртя лице и го целуна по дланта.

— Наистина не биха — отвърна с усмивка той. Обрамчи лицето ѝ с ръце и го повдигна към своето. — Приличаш на рекламата на Мортън. Много ми харесва тази шапка за дъжд.

— И на теб щеше да ти свърши доста добра работа — отвърна тя и посегна да избърше капка дъжд от бузата му. — Косата ти е мокра.

— Пет пари не давам. Толкова отдавна не ме мокрило. — Той ѝ се усмихна с обич. — Знаеш ли, харесва ми миризмата на този стар хамбар. Напомня ми за един дъждовен следобед, много отдавна, горедолу по това време на годината. Две деца ги хванал проливен дъжд и те дотичали тук на сушина. Сгушили се заедно, за да им е топло. А след това... Помниш ли?

— Учудена съм, че ти си спомняш — отвърна Ейприл, гласът ѝ приглушен като капките, които ромоляха по покрива на стария хамбар. — Мислех си, че само момичетата помнят първата си целувка.

Той плъзна ръка под влажната ѝ коса и я погали.

— Когато става въпрос за теб, паметта ми е като на слон. — Той нежно я привлече с едната си ръка, а с другата свали шапката. — Заради едно време — прошепна той, наведе главата ѝ назад и покри устните ѝ със своите.

Доловил тихия, едва чут стон, той повдигна глава и се вгледа в очите ѝ. Гладът в тях го остави без дъх. Пусна шапката на пода, пое я на ръце както беше в тежкия дъждобран и я целуна силно. Тя бе готова за него, устните и изпълнени с очакване, жадни да поемат езика му.

Вкусът ѝ го възпламени след дългите нощи без нея. Веднага усети примитивната тръпка на възбудата във вените си и се опита да се пребори с металните закопчалки на дъждобрана.

Най-сетне дрехата се отвори и той усети топлината и мекотата ѝ. Прегърна я силно и отри долната част на тялото си в нейното, с надеждата поне малко да се освободи от пулсиращата топлина, събудена от една-единствена целувка. Трябваше да я люби, трябваше да потъне в нея, дълбоко в нея. Но не тук. Не можеха да си позволят да се отпуснат на едно одеяло в такъв студен ден. Не и сега.

Отдръпна се от устните ѝ с нежелание и закопча дъждобрана.

— Ела — каза той и я поведе към вратата. — Този хамбар е страхотно място за деца, но ние отдавна вече не сме деца. Искам да те заведа в леглото.

Изтичаха под дъжда, преплели ръце, като заобикаляха локвите. На верандата Ейприл си събу ботушите, свали дъждобрана и посъветва Дан също да събуе калните си обувки.

— Останалото ще го изсушим вътре — каза тя, праметна дъждобрана на люлката и отвори вратата.

Дан я последва в топлия хол и му се стори, че си влиза у дома. Огънят в камината бе прокудил сумрака на дъждовния ден и бе превърнал къщата в уютно убежище. Спомняше си мебелите още от времето, когато излизаха заедно. Много пъти бе седял на обсипаните с цветен мотив възглавници на канапето, за да поговори с майка ѝ и баща ѝ, докато Ейприл се приготвяше да отидат на кино, или на танци в училище.

Последния път, когато седеше тук, беше облечен във фрак и се чувстваше като зрял мъж, след като бе прекарал две години в Блекбърн. И тогава Ейприл заслиза по стълбите, също като видение, облечена в бледожълта шифонена рокля. Неговата Ейприл. Но накрая тя не беше негова, нали така? В тази къща бе живяла с друг, тук те двамата... Той погледна към спалнята на долния етаж.

— Дан?

Обърна се към нея и забеляза, че тя е по чорапи, протегнала ръка към него.

— Попитах те дали да ти взема якето, но ти май не ме чу.

Той дръпна ципа на влажното яке и го свали. Отдолу бе по бархетна риза.

— Извинявай.

— Дан...

— Спомените лесно се връщат, когато си в Бунвил. Тази стая... Спомням си последния път, когато ние... О, Ейприл! — Привлече я в прегръдката си и зарови лице във врата ѝ. — Ще те любя, докато забравиш, че е съществувал друг мъж.

Ейприл замря в ръцете му. Беше го видяла, че поглежда към спалнята и бе предположила, че си представя как я люби там. До този момент не се бе сещала за Джими, че бяха споделяли тази стая до развода. След две години без него, вече приемаше голямата спалня като своя, не тяхна. Но ето че за Дан изминалото време не означаваше много, особено след като той си спомняше последната им среща, станала преди осем години.

— Дан. — Тя се отдръпна от него и притисна лицето му в дланите си. — Прости ми, просто не мислех. Можем да се качим горе.

— Не. — Той отново я привлече към себе си. — Искам да го излича от това място. Искам да заместя спомените за него с моите.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

— Никога не съм го обичала истински.

Гласът му прозвуча нежно.

— Но и мен не си ме обичала истински, нали?

— Не беше достатъчно, Дан. Съвсем не достатъчно. Но тогава бях просто едно глупаво момиче.

— Глупава, може би, но също така красива и изключителен инат.

— Той си пое дълбоко дъх. — И тогава си мислех, че те обичам, но не е било нищо в сравнение със сега.

— Не е ли? — Тя поклати глава, очите ѝ пълни със сълзи. — И при мен е така. — Тя поклати глава. — И аз ще те любя, докато забравиш всичко, освен този момент.

По-късно той разбра, че тя е спазила обещанието си. Когато влязоха в спалнята, той остана облеган на вратата и я загледа как се съблича. Под влиянието на умишлено бавните прелъстителни

движения, миналото избяга от ума му, а бъдещето не посмя да надвисне застрашително. Тялото ѝ блестеше на меката светлина, процеждаща се от прозореца. Една по една дрехите ѝ падаха на пода.

Когато и последната бе свалена, тя остана пред него за момент и се остави на погледа му. Сенки от капките по прозореца падаха по нежната ѝ кожа. Той бе като омагьосан от дъждовните следи. Проследи плъзгащите се пътеки на капките по гърдите и зърната надолу, до извивката на ребрата и плоския ѝ корем, чак до тъмните косъмчета.

Хладният въздух, който се вмъкваше през прозореца миришеше на дъжд, влага и мокра почва. Стаята бе хладна, но тя не усещаше нито студа, нито влагата. Бавно мина по пода и отиде до дървеното нощно шкафче, за да вземе нещо, оставено там. Едва когато го сложи на пръста си, той се сети какво е.

След това, само с пръстена на ръката, тя се приближи до него. Проскърцването на старото дърво се смеси с ромолението на дъжда и те останаха единствените звуци в стаята, които никога вече нямаше да бъдат същите за него. Той затвори очи и тя започна да разкопчава бархетната му риза.

Не бързаше. Когато мъжът промърмори нещо нетърпеливо и се опита да ѝ помогне със сякаш безкрайните копчета, тя отмести ръката му и леко поклати глава.

— Сега си на село — каза тя, гласът и звучен, мелодичен, част от песента на дъжда. — Животът тук е много по-бавен.

Измъчваше го с леки докосвания, като крила на пеперуда, докато най-сетне и последната му дреха се смъкна и разкри възбудата му. С нечовешко усилие той потисна импулса си да я притисне с всички сили и да вземе това, от което най-силно се нуждаеше. Вместо това послушно се остави в ръцете ѝ, когато се отпуснаха на леглото.

С всички сетива усещаше обстановката... чаршафите имаха аромат на цветя, пружините под тях мърмореха, влажните докосвания на устните на Ейприл преминаваха по клепките му, по бузите, по брадичката, за да се спрат най-сетне на неговите устни. Уханната ѝ коса се стелеше по бузата му, зърната ѝ лениво се отриваха в гърдите му, докато езикът ѝ пълзеше по чувствителното очертание на устата му. Той имаше чувство, че ще е разпадне.

Когато целувките ѝ преминаха по-надолу, към врата, той разбра, че тя не е приключила. Дишането му се учести, докато устните ѝ се

смъкваха все по-надолу, а когато тя стигна целта си, той извика, усетил сладката агония, причинена от устните ѝ върху набъбналата му плът. Когато си мислеше, че повече няма да издържи, вплете пръсти в косата ѝ.

— Достатъчно — каза той. — Ейприл, не мога...

Тя се върна по вече познатия път и отново се спря на устните му, за да го целуне.

— Справяш се чудесно — прошепна тя и се намести върху него.
— Наистина чудесно.

— Почакай, не съм направил нищо за...

— Този път отговорността беше моя. Не се притеснявай.

Тя нежно се отпусна и го пое дълбоко, без да откъсва очи от удоволствието, разляло се по лицето му. Неговото удоволствие бе и нейно, неговата радост я изпълни с щастие. Най-сетне Ейприл знаеше истината.

— И аз те обичам — прошепна тя.

Той стисна раменете ѝ и в очите му припламна огън. Думите му прозвучаха дрезгаво.

— Какво каза?

— Обичам те, Дан.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Тогава нищо друго няма значение.

— Нищо, освен това. — Тя завъртя бедра в бавен кръг, а след това в другата посока.

Дан простена и я погледна като омагьосан.

— Ти ме подлудяваш.

— Това ми е целта. — Тя започна да се поклаща напред и назад, а той последва ритъма ѝ, притискайки се, за да усили триенето, което усилваше желанието им и го превръщаше във фойерверк от страст.

Ейприл се притискаше и извиваше, а пружините пригласяха на всяко тяхно движение. Никога не бе давала толкова много от себе си, никога не бе получавала толкова много в замяна. С всяко движение на тялото си тя му признаваше любовта си, а той ѝ отвръщаше по същия начин. Ромоленето на дъжда се носеше със звуци, които се превърнаха във викове на екстаз, когато двамата влюбени потръпнаха заедно в момента на върховно удоволствие.

Дан остана неподвижен дълго, притиснал я здраво, заслушан в дъжда. Най-сетне се протегна и пое ръката ѝ, отпусната на възглавницата до главата му. Пръстенът, който му се бе струвал студен всеки път, когато го погледнеше на своето нощно шкафче, сега бе затоплен от нея и от всеотдайността ѝ. Искаше му се да я помоли да го задържи завинаги, но се поколеба. Беше признала любовта си. Може би това бе достатъчно за момента.

Тя повдигна глава, кафявите ѝ очи го гледаха с топлота.

— Сега вярваш ли?

— Точно в този момент можеш да ме накараш да повярвам във всичко.

Ейприл веднага се сети за скулптурата. Може би сега бе моментът да го помоли да подкрепи плановете ѝ и той щеше да се съгласи. Но не биваше да го прави. Да използва това, което току-що бяха преживели, щеше сякаш да разпилее любовта им един към друг.

Тя се усмихна.

— Как да те убедя, че вечерните задължения около билетата са вълнуващи и много приятни? — попита го тя.

— Трябва ли да ставаме от леглото, за да разбера?

— Страхувам се, че да.

— Знаех си аз. А след това ще се върнем ли тук?

— Разчитам на това.

Той разроши косата ѝ.

— Тогава да вървим. Но не разчитай, че ще ме превърнеш в момче фермерче само с празни приказки.

— Няма. — Тя се зачуди дали не се опитваше да направи тъкмо това. Докато растеше, майка ѝ и баща ѝ заедно се трудеха във фермата. Животът им не беше лош. Тя съчувстваше на Дан, защото знаеше, че баща му е починал при нещастен случай в тяхната ферма, но ѝ се искаше поне малко да отстъпи.

Дан бе весел, докато се занимаваха с билетата и ги прибираха за през нощта, а Ейприл бе доволна, че е така. Как ли би реагирал Дан на по-натоварените сезони като пролетта и лятото?

Когато се върнаха в къщата, Дан подкладе огъня, а Ейприл стопли домашната зеленчукова супа, която бе приготвила за вечеря. По-рано през седмицата бе опекла хляб, а когато ходи до Спрингфийлд, купи от същото вино, което Дан имаше в Чикаго.

Вечерята щеше да е протичка, но вкусна, защото много ѝ се искаше да му хареса тук. А и как би могъл да устои?

Вечеряха, подпрени на възглавници пред камината. Когато му сипа за втори път от супата и му подаде препечен хляб с масло, небрежно спомена, че тя е приготвила и двете.

— Всичко ми е ясно, Ейприл — отвърна той с кисела усмивка. — Любимото ми вино, домашно приготвена храна, уютен огън в прекрасна селска къща, дъждовна вечер. Ще бъда пълен глупак, ако предпочета апартамента си в Чикаго. Но цената, която трябва да платя, е прекалено висока.

— За баща си ли намекваш?

— Донякъде. Но по-скоро говоря за несигурността. Прекалената горещина през лятото може да убие половината от билетата. Студът е опасен също. Ако няма дъжд, или ако вали прекалено много, когато не трябва, ще ти съсипе реколтата. Напълно зависиш от майката природа, а тя е една прекалено капризна госпожица.

— Може и да зависи от времето, както казваш, но не зависи от шефа си. Аз сама съм си шеф. И това ми харесва.

— И на мен би ми харесало, но при други обстоятелства.

Тя го погледна настойчиво.

— Не искам да оставям фермата, Дан.

— Знам, че не искаш.

— А Чикаго няма нищо общо с това място тук.

— И това ми е известно.

— Тогава?

— Мисля по въпроса. — Той я погледна. — Май започваме да обмисляме продължението на тази връзка.

— Може би.

— Особено ако реша да се замисля да се заема с фермерство.

— Дан, това наистина ли е невъзможно?

— Абсолютно.

Тя въздъхна от разочарование.

— Ей. — Той повдигна брадичката ѝ с пръст. — Недей да се отказваш от нас, само защото не съм застанал зад ралото. Дай ми малко време да измисля някакво решение.

Тя се усмихна неуверено.

— Добре.

— Освен това искам да получа още една чиния от тази великолепна супа.

Тя се разсмя.

— После ще трябва да те изтъркалям от тук.

— Дано да успея да мина през вратата на спалнята тази вечер. — Намигна ѝ и тя тръгна към кухнята.

— Между другото — каза Ейприл, когато се върна, — ще ми кажеш ли какво искаше Ем Джи, или си е бил чисто мъжки ергенски разговор?

— Ще ти кажа, защото мисля, че трябва да знаеш и то по две причини. Той се опита да ме убеди, че трябва да дам одобрението си за скулптурата и да не се правя на дърво.

— Мили боже, значи идеята му е допаднала много повече, отколкото си давах сметка.

— Може би, но той го прави главно заради паметта на баба ми. Двамата са били любовници.

— Какво?

— Знам. И аз не можах да повярвам, но след като тя толкова дълго е крила, че е богата, какво остава за това?

— Парите са едно, но за пръв път чувам любовна връзка да остане незабелязана в Бунвил. Прекалено много очи наблюдават, прекалено много уши подслушват. — Ейприл се загледа в огъня. — Радвам се за тях.

— Трябва да се радваш и за себе си. Ем Джи е помислил сериозно по въпроса за скулптурата и е решил, че на баба ми е щяло да ѝ хареса предложението ти, затова ще бъде един от най-упоритите ти поддръжници. Затова прецених, че трябва да знаеш за разговора ни.

— Но въпреки това не е успял да те убеди.

Дан поклати глава.

— Той е подтикнат от чувствата си. А пък аз разчитам на логиката. — Той погледна скулптурата, поставена върху бялата покривка на ъгловата масичка. — Ако разсъждаваме логично, такава скулптура няма никак да отива на площада.

Ейприл понечи да оспори твърдението му с думите, че изкуството не се ръководи от логика, но бързо премисли.

Вече бяха обсъждали този въпрос достатъчно пъти и по всичко личеше, че Дан няма да промени мнението си.

— Нали каза, че има две причини, поради които искаш да ми кажеш за разговора с Ем Джи?

— Точно така. Попитах го защо двамата с баба ми не са узаконили връзката си, защо не са се оженили.

— Добър въпрос. И двамата бяха свободни, а и целият град щеше да им даде благословията си.

— Ем Джи е искал да се ожени за нея, не заради парите, защото не е знаел нищо за тях. И той, както и останалите в града, не е подозирал.

— Не мога да повярвам. Айрини беше невероятна.

— Можеше да пази тайна, когато искаше. Била е много откровена с Ем Джи, когато е станало въпрос за чувствата ѝ към него. Казала му е, че никога няма да замести дядо ми в сърцето си. В живота ѝ имало място само за една-единствена голяма страст, за един съюз, символ, на който е бил наследственият пръстен със смарагди и диаманти.

Ейприл трепна и инстинктивно докосна смарагда на пръста си.

Той забеляза движението ѝ.

— Точно така, Ейприл. Това е много силно лекарство. Веднъж направена, магията никога няма напълно да освободи двамата влюбени. Искях да те предупредя за това.

Тя погледна дълбоките сини очи и си спомни всички онези нощи, когато бе носила пръстена и бе копняла да усети ръцете му около себе си. Пръстенът я бе омагьосал и тя бе отчаяно влюбена в мъжа, който ѝ го бе дал.

— Ще използвам нещо казано тази сутрин — прекалено късно е.

Дан си тръгна в неделя сутринта, а в понеделник, след като приключи с грижите около билетата, Ейприл отнесе скулптурата в кафенето на Джеси. Когато се прибра у дома, телефонът вече звънеше и през следващите два дни обажданията така и не спряха. Реакцията на нито един не беше равнодушна; хората или много бяха харесали скулптурата, или я намираха за ужасна. В сряда следобед, когато в библиотеката се проведе обичайната сбирка на комитета по облагородяване, всеки в града бе застанал на едната или на другата страна.

— Казах на Хенри, че е в негов интерес да гласува за скулптурата — заяви Мейбъл пред жените, събрали се в читалнята.

Бес погледна любопитно Мейбъл.

— Или какво?

— Той си знае — отвърна Мейбъл и скръсти ръце.

Ейприл се намръщи, щом се сети каква би могла да бъде формата на изнудване, измислена от Мейбъл.

— Никак не ми е приятно, че този въпрос ще се намеси в личния ви живот с Хенри, Мейбъл.

— А ти можеш ли да измислиш някой по-бърз начин да накараш един мъж да започне да мисли като теб? Та това е било използвано от жените векове наред.

Бес възкликна.

— Мейбъл, да не би да намекваш, че няма да му позволиш да изпълнява съпружеските си права?

— Ако ме питаш дали ще се радва на креватни упражнения, или не, отговорът е отрицателен. Такъв ще бъде, докато не одобри скулптурата.

— Ама, Мейбъл — започна да протестира Бес с широко отворени очи. — Ами ако той никога не даде одобрението си?

Мейбъл стисна устни.

— Съмнявам се, че това ще се случи, Бес. Хенри е нормален мъж, а ти знаеш как е при мъжете.

Айда Мей не можа да се сдържи и се разсмя.

— Направо не мога да повярвам, че се случва подобно нещо — хълцаше тя. — Сексуално изнудване в Бунвил.

— Ами ти, Иди, какво би направила, ако твоят Бил реши да не гласува за скулптурата?

Айда Мей се разсмя още по-силно.

— Моят протест обикновено е свързан с храната — призна с усмивка тя. — Аз мога лесно да мина и без това.

— Според мен не трябва да има нито сексуално, нито каквото и да е друго изнудване — намеси се Ейприл. — Мейбъл, никак не ми е приятно, че използваш... — Тя прехапа бузата си, за да не се разсмее заедно с Айда Мей.

— Това е единственото, което ще даде някакъв резултат — отвърна компетентно Мейбъл. — Той е най-големият инат на света и

затова се налага да се справям с него, както мога. А сега, дами, не бива да се притеснявате за нищо. Скулптурата ще бъде одобрена.

— Можем само да се надяваме — отвърна Ейприл. — Сега, за съботната среща със скулптора и срещата с гражданите. Според мен комитетът по облагородяване трябва да влезе в ролята на домакин и да осигури пунш и сладки. Има ли доброволки? — Ейприл бързо разпредели задачите по приготвянето на напитките и почистването за събота, а след кратко обсъждане за поръчване на семена за озеленяването на площада през пролетта, събранието приключи.

Когато излизаха от библиотеката, Айда Мей докосна ръката на Ейприл.

— Има ли някакъв шанс Дан да си промени мнението и да гласува в полза на проекта?

Ейприл поклати глава.

— Много лошо. — Айда Мей погледна Ейприл. — Доста драстични мерки е взела Мейбъл.

— Аха.

Айда Мей сниши глас.

— Тя много добре знае какви ги върши, но аз на твоє място не бих опитвала същото с Дан.

Ейприл се закова на място и зяпна приятелката си.

— Какво те кара да мислиш, че имам подобна възможност?

— Какво те кара да мислиш, че не подозирам какво става?

Ейприл се усмихна глупаво.

— А пък аз си мислех, че мога да съпернича на Айрини по опазване на тайни.

— Прекалено отдавна те познавам, приятелко. Айрини не би могла да скрие каквото и да е от жена, с която са приятелки още от трети клас. Тя просто имаше късмет, че не бяха останали такива.

— Не. Мисля, че не е имала късмет да се радва на някоя като теб, Иди. Ти се държи страхотно през всичкото време. Просто не ми се иска целият град да научи за нас с Дан, защото и двамата сме включени в борда и хората ще си помислят, че не е редно двама от членовете да...

— Да са влюбени ли?

— Ами... да.

— Та това е прекрасно.

— Ама, Иди, тази скулптура съвсем не улеснява връзката ни. Понякога се караме заради нея и започва да ми се струва, че той си е останал същият Дан какъвто беше и преди, че трябва да стоя настрани от него.

— Той съвсем не е същият Дан какъвто беше преди, не и съдейки по всичко, което Бил ми каза. И тъй като съм най-добрата ти приятелка, ще ти дам един съвет, въпреки че не си ми го искала.

— Казвай.

— Недей да позволяваш на тази шантава скулптура да развали най-хубавото нещо, което ви се е случвало.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Както бе обещала на Ерика в Чикаго, Ейприл я настани във фермата, щом в събота тя пристигна в Бунвил. Това означаваше, че Дан ще трябва да отседне другаде, но тъй като напоследък всички погледи бяха вперени в Ейприл, така беше дори по-добре.

Ерика пристигна в късния съботен следобед в бял файърбърд, който изръмжа шумно по алеята на Ейприл и рязко закова на място сред облак от прах. През прозореца на колата Ейприл видя, че Ерика е превързала русата си коса с червена кърпа, усукана като лента на челото, облечена в богато извезано дънково яке. Ейприл реши, че това сигурно е представата ѝ за провинциално облекло.

— Откри ме, значи — каза тя, когато Ерика загаси колата.

— Естествено. Дори преминах през Бунвил. Прекрасно градче, но определено има нужда от един творчески ритник отзад. — Тя слезе от колата, огледа се и погледът ѝ попадна на многоцветния кокошарник. — Приятно местенце.

Ейприл огледа тесните маркови дънки на жената. Още от „селското“ облекло на Ерика, каза си тя.

— Тук е тихо и спокойно.

— Да, като изключим музиката. Защо си пуснала Бетховен навън?

— Пилците го харесват повече от Бах.

— Аха. — Ерика погледна много особено Ейприл. — Естествено. Ейприл се разсмя.

— Напоследък доста фермери пускат музика на добитъка. Експериментите доказват, че животните се успокояват и продукцията се покачва. Аз предпочетох да пускам на пилетата класическа музика, вместо съвременна. Така че не съм много по-различна от другите.

— Язык. Аз пък реших, че си местната кукувица, също като мен. И всички фермери ли си боядисват селскостопанските сгради в цветовете на дъгата, или и тук се намесва науката?

— Е, тук вече ме хвана.

— Аха! Значи и ти се ексцентричка, въпреки че не се обличаш като такава.

Ейприл се разсмя и погледна вълнения си панталон и пуловера в топли есенни цветове.

— Налага се да правя компромиси, ако искам да живея в Бунвил.

— Разбирам. Мислиш ли, че така съм добре? Все пак те очакват нещо по-изчанчено, нали?

— Предполагам — призна Ейприл с крива усмивка.

— И аз на това разчитам. Май напоследък съм накарала хората в този град да се позамислят.

— Обмислила ли си какво ще кажеш на хората довечера?

— Естествено. — Ерика заобиколи колата и отключи багажника.

Ейприл я последва и едва сега видя задната броня.

— Ама това е кола под наем, Ерика. Значи не е твоя.

— Не. Аз нямам кола. Ателието ми е в апартамента, а когато отивам някъде си, хващам такси.

— Слушай, Ерика, нямах представа, че се налага да вземеш кола под наем, за да дойдеш тук.

— Я стига си се притеснявала. — Ерика размаха ръката, все още в ръкавица. — Много даже ми беше забавно отново да седна зад волана. За съжаление, полицаят, който ме спря, не беше съгласен с подобни забавления, но какво е една глоба за превишена скорост?

Ейприл изпъшка.

— Както и да е, подготвила съм си представянето за тази вечер.

— Ерика посочи кутиите в багажника. — Да видиш как ще ги гръмнем. Нося и снимки на другите си творби, направила съм и скици, нещо като проект, всичко е на диапозитиви, така че хората да видят по-добре.

— Толкова много работа ти създадох, а и разходите ти, чувствам се много виновна. Ако продължаваме така, всичко ще се оскъпи прекалено много и се чудя дали за теб ще има някакъв смисъл.

— Ще има. — Ерика тропна с ботуша и постави ръце на ханша. Изглеждаше поне три метра висока. — Борим се за добра кауза, Ейприл. — Тя размаха едната си ръка във въздуха. — Мечтаем за нещо невъзможно. Много обичам такива задачи.

Ейприл се усмихна широко.

— Тогава мога да ти кажа, че искрено се радвам, че дойде.

— И аз. Освен това ти си права за отразяването в медиите. Не мога да измервам всичко в спечелени пари. Тази скулптура може да се окаже изключително важна за мен.

— Нямам търпение да видя какво си измислила.

— Много ще ти хареса. — Ерика извади дълъг тубус. — Ако имаме време, ще ти покажа скиците, преди да сме отишли на събранието.

— Имаме време. Днес приключих работа рано, за да можеш да се настаниш и да вечеряме.

— Чудесно. — Ерика си грабна сака и го прехвърли на рамо. — Надявам се да имаш от онези сладки за десерт.

— Нещо по-хубаво има. Направила съм сладкиш с тиква.

— С бита сметана ли?

— Да.

— Готова съм да се влюбя в това място — заяви Ерика и хлопна багажника на колата.

По-късно Ейприл седеше и гледаше скиците, разпрострени на масата в кухнята.

— „Сезон на растеж“ — измърмори тя. — Това е страхотно, Ерика. Усещам възторга от пролетта, когато новите насаждения изникват от земята, заредени с очакване за ново начало.

— Искан да създам нещо, което хората тук ще свържат със себе си, нещо особено важно в живота им.

— И си го постигнала — каза Ейприл, изпълнена с възхищение. — Трябва да им хареса. На мен много ми харесва.

— Да, но на теб и „Порив“ много ти хареса, а ето че не всички в града са останали възхитени, ако съдя по думите ти.

— Да, но има огромна разлика между скулптура, наречена „Порив“, и друга, наречена „Сезон на растеж“. Хората тук не могат да се оставят току-така на импулсите. Парите редовно не им стигат, а традициите са дълбоко в тях. Но отглеждането на посевите е нещо, което всички в Бунвил харесват, и с което се гордеят. Избрала си идеята изключително предвидливо.

— Надявам се. А пък ти си направила изключително предвидлив избор на вечеря.

— Кюфтетата ли?

— Никога не мога да си хапна в Чикаго.

— А пък отначало те имах за страхотен чревоугодник.

— Няма такова нещо. Обичам простиците, но не мога дори и тях да сготвя. Щом вляза в кухнята, и най-елементарното нещо се превръща в пълен ужас. Ти, обаче, имаш невероятен талант в това отношение. Освен това ми се струва, че бизнесът ти тук върви. Имаш здрави корени и аз най-искрено ти завиждам.

— Докато растях тук във фермата, се заричах да не прекарам живота си в Бунвил, но ето че сега искам тъкмо това. — Ейприл въздъхна. — Поне така си мисля.

Ерика я погледна внимателно.

— Което означава, че ти се иска да бъдеш с някой, който по стечение на обстоятелствата живее в Чикаго.

— Как разбра?

— Не е нужно да съм гений. Когато Дан Бътлър ми се обади за идването, спомена, че е бил с теб в Бунвил този уикенд, а аз знам, че ти беше отседнала в неговия апартамент.

— Искам да те предупредя, че той не одобрява проекта за скулптурата, поне не му допада нещо толкова модернистично.

— Така и предположих, след като не изрази мнение, когато говорехме по телефона.

Ейприл въздъхна.

— Толкова ми се иска да подкрепи тази идея и да докаже, че поне веднъж е склонен да поеме риск.

Ерика изви едната си вежда.

— Да докаже пред кого?

— Пред мен. Не знам, Ерика. Страхувам се да се обвържа с мъж, който е толкова предпазлив, който никога не смее да клати лодката.

— Той страхливец ли е?

— Не — отвърна веднага Ейприл, шокирана, че някой може да си помисли такова нещо за Дан. — Проблемът не е в това.

— Тогава може би не смята, че си заслужава да поема този риск.

— Но ако мислеше по-творчески, щеше да види, че не е прав. Щом не може да използва въображението си, чудя се дали това е мъжът за мен.

Ерика я погледна.

— Само ти можеш да прецениш. Аз все още не съм открила мъж, който да е съгласен с всичко, което кажа.

— Но това е толкова важно, не мислиш ли, че е символично.

— За мен и за теб, може би, но може би не и за него. Той може да си има други символи.

Ейприл си помисли за пръстена, скрит в чекмеджето на нощното й шкафче. Отношението му към пръстена я беше изненадало, не можеше да не го признае. Въпреки това, останалите му реакции си бяха същите като преди. Не искаше да промени отношението си към фермерството, макар че това бе начинът да изградят живота си заедно. А пък за скулптурата, сигурно щеше да гласува против, освен ако Ерика по някакъв начин не променеше мнението му. Докато Ейприл вдигаше чиниите, Ерика се задълбочи над бележките си за събранието. Ейприл се молеше програмата тази вечер да направи благоприятно впечатление на Дан.

Ако си затвореше очите, Ейприл можеше да се престори, че препълнената зала в административния център е празна. Само от време на време се долавяше шумолене на дрехи или приглушено покашляне. Ерика говореше пред четири хиляди човека, повечето от тях разумни жители от Бунвил и района.

Младата жена познаваше повечето по име. В далечния край на залата се бяха настанили родителите й, заедно с родителите на Айда Мей, Ед и Бърнис Хигби, там бе и семейство Лоудърмилк, които бяха общо единадесет възрастни. Ейприл се зачуди какво мислеха всички тези хора, които я познаваха от години, за цялата шумотевица около скулптурата.

Работата й бе да се грижи за осветлението, а само преди броени минути, когато започна прожекцията на диапозитивите, тя бе загасила лампите. Ерика бе застанала от едната страна на платното за прожекция и разказваше, докато на екрана автоматично се сменяха серии от скулптури, някои доста внушителни, разположени на обществени места, а други представляваха дребни произведения в елегантни частни домове в Чикаго.

Ейприл бе доволна, че не е светло. Колкото по-малко събралите се заглеждаха Ерика и облеклото й, толкова по-добре. Когато застана пред микрофона, сред множеството се понесе шепот и Ейприл забеляза как хората побутват с лакти съседите си.

Само част от шушукането се дължеше на факта, че скулпторът се оказа жена. Дрехите ѝ, а също и височината, предизвикаха много от присъстващите, обикновено доста резервирани граждани, да се обръщат, за да я зяпат. С ботуши на висок ток, Ерика бе по-висока от повечето присъстващи мъже. Дори Дан се оказа, че е почти колкото нея, когато се срещнаха точно преди началото на представянето.

Като отговорник за цялата програма, Дан се бе настанил на първата редица стъгаеми столове. Той представи Ерика на тълпата с елегантна дипломатичност, която по никакъв начин не разкри чувствата му към евентуалната скулптура на площада в Бунвил. Ейприл не можеше да не се възхити на усилията му да не оказва влияние на мнението на гражданите.

Най-сетне Ерика стигна до момента, когато идваше ред на скиците на предварителния ѝ проект. Доста развълнувана, тя обясни идеята си и съобщи името на новата творба.

— Според мен, „Сезон на растеж“ е символ на всички вас в Бунвил — каза тя.

За пръв път сред събралите се чу мърморене.

— Освен че е свързана с основния поминък в района, скулптурата също така показва, че Бунвил се интересува от самия процес на развитие, от позитивната еволюция на гражданите, от разширяване миогледа на града с включването на такова прогресивно произведение на изкуството в самия център на общността.

Ейприл започна да ръкопляска, преди да си даде сметка какво точно прави. Част от хората също я последваха, но доста предпазливо. Чу се прищракване и екранът остана бял.

— Благодаря ви за отделеното време — каза Ерика, докато хората ръкопляскаха. — След като запалите лампите, съм готова да отговоря на въпросите ви.

Щом Ейприл запали, веднага се вдигнаха множество ръце из просторната зала.

— Децата на много от нас си играят на площада — започна първата жена. — Тази скулптура ще ги застраши ли по някакъв начин?

— Не и ако взема това под внимание, когато завърша окончателния проект — отвърна Ерика. — Може да се вземе предвид възможността да се катерят и да играят около основата, а да се създаде

по-висок пиедестал, така че да не могат да достигат самата творба. Правила съм подобно нещо и преди за паркови скулптури в Чикаго.

Хирам Пъркинс се изправи.

— Ако искате да издигнете нещо, което представлява Бунвил, защо просто не поставите един стрък царевица и да приключим с въпроса? И аз мога да го направя и да спестя на всички и време и пари.

Разнесе се смях в подкрепа на изказването му, когато Хирам отново седна. Ейприл забеляза, че Хенри Гудпасчър е от лявата му страна. Хенри държеше огромна ипотека върху фермата на човека и нищо чудно да бе накарал Хирам да изрече последната забележка. Очевидно подмолната тактика на Мейбъл не бе свършила особено успешна работа, каза си Ейприл.

След това, за изненада на младата жена, Бил Лоудърмилк се изправи. Руменото му лице бе по-алено от обикновено и той бе обул нови, все още несчупени дънки. Пъхна ръце в задните джобове на дънките и огледа тълпата.

— Искам да си кажа мнението за думите на Хирам, защото и аз веднъж казах нещо подобно. Само че моята идея бе да накарам децата в училище да я направят от пластилин. — Из залата отново се понесе смях. — Само че си промених мнението, особено след като изслушах речта на госпожица Йоргенсън. Колко от вас отглеждат царевица? Имам предвид за продажба, не за собствена консумация, или за добитъка?

Поне тридесет от присъстващите вдигнаха ръце.

— Та това дори не е мнозинство. Ние отглеждаме много други култури, освен царевица. Соя, например.

Чу се мърморене в знак на съгласие.

— Познавам повечето от хората тук — продължи Бил, — и знам какво отглеждат. Дори онези, които отглеждат забранени култури за смъркане. — Той замълча, а хората се кикотеха и си намигаха. — Както и да е, според мен имаме нужда от нещо, което ни представлява всички и доказва, както госпожица Йоргенсън каза, че сме град, посветил се на растежа и развитието. Ние сме прогресивни. Само това мога да кажа по въпроса.

Когато Бил седна, Ейприл едва се въздържа да не изтича, за да го прегърне. Тя самата нямаше да може да го каже по-добре, а много от

младите фермери, които разчитаха на лидерството на Бил, кимаха в знак на съгласие.

— Аз пък ще кажа, че ще станем за смях в целия щат с тази дивотия — отбеляза Хенри Гудпасчър и се надигна от мястото си.

От сектора на Хенри се разнесоха овации, последвани от гневни обвинения от хората около Бил. Размениха се обиди, започнаха да се размахват юмруци.

Спорът заплашваше да се превърне в хаос, затова Дан се приближи до микрофона и призова всички към ред. Беше изслушал представянето и последвалото обсъждане с чувство на отчаяние. Беше се надявал тази вечер мнението му да се промени, за да има основание да подкрепи проекта на Ейприл.

Вместо това откри, че скулпторката е създала някакви романтични глупости за отглеждането на посевите. Хенри беше прав. Бунвил щеше да стане за посмешище на целия щат, ако градът похарчеше пари за някакъв идиличен паметник, посветен на фермерския живот, в който толкова много хора фалираха. Ейприл и последователите ѝ живееха в някакъв техен розов свят на мечтите.

Събралите се граждани не бяха единодушни. Подигравката на Хенри бе подтикнала тези, които се страхуваха от него, да се присъединят към лагера му, а другите, които го мразеха, да подкрепят противниковата страна. Бил Лоудърмилк също си бе осигурил поддръжници с изказването. Дан се зачуди дали ще успее да набие някакъв разум в главата му през седмицата преди гласуването.

Ами Ейприл. Ако мислеше за нея, трябваше да се откаже от убежденията си. Дали щеше да му прости, че ще гласува против нея следващата седмица?

Пое си дълбоко дъх и заговори в микрофона.

— Сигурен съм, че всички от борда са ви благодарни за мнението. Сега всички имаме по-добра идея какво е предложението и какви са реакциите ви. Следващата седмица ще гласуваме, така че междувременно спокойно можете да се свържете с всеки един от нас, за да изразите мнението си и да ни дадете предложения.

— Ами ти какво мислиш, Дан? — провикна се някой.

Дан се сви. Нямаше да го оставят на спокойствие. Поколеба се и поклати глава.

— Предпочитам да не продължаваме това обсъждане сега.

— Знаем мнението на Бил, а също и на Хенри, естествено и на Ейприл — извика друг. — Ти ми се струва, че отговаряш за нещата. Смяташ ли, че трябва да издигнем това нещо, или не?

Дан заключи от настоящия тон на мъжа и от последвалата тишина, че хората очакват смислен отговор и че този отговор ще им повлияе. Зачуди се защо отговорът му ще има такава тежест. Може би защото бе внук на Айрини, или защото сега живееше в Чикаго и следователно го смятаха за по-умен и разсъдлив.

Каквато и да бе причината, той имаше властта да наклони везните в една от двете посоки. А не искаше да го прави.

Погледът му се насочи към дъното на залата, където бе Ейприл. *Прости ми*, помоли я безмълвно той. Забеляза по лицето ѝ паника. Дали бе заподозряла какво ще бъде решението му?

— Според мен точно тази статуя ще бъде грешка — изрече отчетливо той.

Ейприл се почувства така, сякаш някой току-що я бе ударил в стомаха. Как можеше да ѝ причини подобно нещо? Кръвта се качи в главата ѝ и в ушите ѝ се разнесе звънтене, но тя си наложи да го изслуша.

— Още от момента, в който бе предложено да има скулптура, се постарях да не бъда предубеден и да обмисля внимателно дали си струва. Сега, след като видях какво иска госпожица Йоргенсън да създаде тук в Бунвил, съм сигурен, че това ще се окаже разхищение на пари.

Ем Джи се изправи за пръв път.

— Защо, Дан? — попита спокойно и кротко той, въпреки че Ейприл забеляза как ръцете на възрастния човек стискат периферията на шапката му. — Според мен госпожица Йоргенсън показва нещо, което ще бъде значимо за нас.

— Това е част от проблема, Ем Джи. Тя представя в романтична светлина фермерството. Това може и да е било така преди петдесет години, но напоследък фермерският живот е доста труден. Много от вас са потънали в дългове. Предпочитам да взема тези пари и да ги дам на семейство, което не може да се справи с ипотеката си, отколкото да бъдат похарчени за скулптура, която създава фалшиви надежди с мисълта, че е лесно да се живее, като се обработва земята.

Цялото множество, включително и Ейприл занемяха при думите на Дан. Той бе обърнал проекта на Ерика срещу нея и за момент Ейприл не знаеше какво да каже.

— Според мен Дан каза всичко — заяви Хенри, стана и разпери ръце. — Сега можем да се разотиваме и да не си губим повече времето. Както той вече каза, следващата седмица ще гласуваме, но аз вече знам какво ще бъде решението, както и всички вие.

Когато хората започнаха да се надигат и да свалят палтата си от облегалките на столовете и да прибират оставените на земята чанти, Ейприл се изтръгна от унеса си.

— Я почакайте! — извика тя и забърза към микрофона в предната част на залата.

Дори не погледна Дан. Заслепяващият гняв можеше да я разсее и да забрави какво иска да каже. Изправи се на пръсти и заговори в микрофона.

— Знам, че много от нас преживяват трудни моменти. Именно затова имаме нужда от тази скулптура. Ако дадем парите на едно или на друго семейство, те ще са ни много благодарни, но какво да кажем за другите, които също имат нужда от помощ?

Тя спря, за да си поеме дъх.

— Тази скулптура е за да служи като вдъхновение, за да напомня на всички ни защо живеем в тази страна и сме се захванали с тази работа, независимо от всички пречки и трудности. Нима вдъхновението не заслужава тези пари? Парите могат да помогнат на малцина, но едно произведение на изкуството ще остане векове и ще разкрива пред света, че ние в Бунвил все още вярваме в „сезона на растежа“.

— Аз вярвам в това да си нахраня семейството — провикна се някой и много от хората го аплодираха.

— А какво ще кажеш да си нахраниш душата? — попита Ейприл.

— Нека първо да сме сигурни, че сме сити — обади се нов глас.

Сълзите ѝ заплашваха да потекат и лещите започваха да смъдят. Тя прокле причината, поради която ги бе сложила — да впечатли Дан. Сега, благодарение на него, проектът ѝ бе загубил по-голямата част от подкрепата, която си бе извоювала през последната седмица и благодарение на представянето на Ерика тази вечер. Все още можеше

да разчита на гласа на Ем Джи и на този на Бил, но Джералд Слоун и Хенри нямаше да променят мнението си заради натиска на хората, а също и Дан. Отпусна рамене, когато осъзна, че е загубила.

Дори не забеляза кога Дан се е приближил и изключил копчето на микрофона. Когато тя се обърна, той заговори.

— Съжалявам, Ейприл.

Тя погледна сините очи и мъката в тях ѝ достави удоволствие.

— Аз също. — Искаше ѝ се да го нарани. — Защо не наминеш, когато си тръгваш.

Бегла надежда проблесна в изражението му.

— Мислех, че имаш гостенка.

— Така е, но искам да ти върна пръстена.

По лицето му се изписа болка.

— Ейприл, не го прави.

— Мога и да ти го изпратя по пощата, но не бих искала да поемам излишни рискове с толкова ценна вещ. Знам, че ти не обичаш каквито и да е рискове.

— Пръстенът сега е твой.

— Не го искам. Развалил се е.

— Какво?

— Много добре ме чу. Вече не действа.

— Не ти вярвам.

— Ще ми повярваш. А сега би ли ме извинил. Искам да намеря Бил и да му благодаря за подкрепата. — Тя се обърна към Ерика. — Събра ли всичко?

— Да.

— Тогава само да си кажа няколко думи с Бил и тръгваме.

Дан посегна към прожектора.

— Ще ти помогна да го отнесеш.

Ерика посегна по-бързо и го взе преди Дан.

— И сами ще се справим. — Без да обръща каквото и да е внимание на Дан, тя погледна Ейприл. — Надявам се имаш нещо за пиене във фермата си.

Когато се отдалечи със скулпторката, тя заговори достатъчно високо, за да я чуе Дан.

— Имам много хубаво вино. Един познат ми го препоръча.

Първото, което Ейприл направи, когато се прибра същата вечер у дома, бе да свали контактните лещи и да си сложи големите кръгли очила. Веднага след това отвори бутилката любимо вино на Дан и сипа две чаши, докато Ерика подклаждаше огъня. След това Ейприл пусна касета със сонати на Бетховен и двете жени се отпуснаха на канапето и изпиха цялата бутилка. След като то не успя да притъпи гнева им, отвориха втора бутилка. Бяха на средата ѝ, когато усетиха, че яростта им започва да намалява.

— Значи само те разкарах напразно — каза Ейприл и сипа още вино в чашата на скулпторката с вниманието на леко пийнал човек.

— Не е за нищо — отвърна Ерика и многозначително вдигна чашата към светлината. — Виното е много хубаво.

Ейприл се изкиска.

— Добро вино, лош човек.

— А той може и да се отбие, за да вземе пръстена, който спомена. Казвам го, защото ако довършим и втората бутилка, може да забравя за задръжките си и да го сритам зад шарения ти кокошарник.

Ейприл поклати глава.

— Няма да се появи. Сбърках по отношение на него. Той е пилещар. — Тя отново се изкиска. — Колко смешно. Щом е пилещар, значи трябва да го сритах вътре в кокошарника.

— Не, скъпа, не е пилещар, а ти започваш да се напоркваш.

— Надявам се. — Тя отпи нова глътка. — Защо да не е пилещар?

— Защото каза каквото мислеше, въпреки че това съсипа любовния му живот.

— Съсипа го, и още как — изломоти Ейприл. — Любовният му живот вече го няма. Добре, де, не е пилещар. Пуяк е.

— С това вече съм съгласна.

— Ерика, чу ли, че някой чука?

— Не.

Ейприл допълзя до уредбата и намали музиката.

— Сега вече чуваш ли?

— Да. Има кълвач.

Ейприл сниши гласа си до шепот.

— Може да е той.

— Мислиш ли?

— Може. Какво да правя?

— Можеш да го оставиш навън.

Ейприл се ококори.

— Мога, и още как. — След това се намръщи. — Само че няма да мога да се отърва от проклетия пръстен. — Тя бавно се изправи.

— Ако го пуснеш не отговарям за действията си.

— Ерика — каза тържествено Ейприл, докато се олюляваше изправена пред новата си приятелка. — Не искам кръвопролития в тази къща.

— Тогава говори с него вън.

— Добре. Отивам за пръстена. — Ейприл се заклатушка към спалнята и започна да рови из чекмеджето на нощното шкафче. — Ето те и теб, мръсноко — бъбреше тя и се насочи към входната врата, където почукването бе прераснало в думкане. Тя отвори със замах и Дан за малко не я прасна в лицето.

— Шшш! — нареди тя, а дъхът ѝ излезе на бяло валмо в студения нощен въздух. — Пилетата спят.

— Ейприл, не мога да оставя нещата между нас така. Трябва да поговорим.

— Няма нужда. Дръж. — Тя му връчи пръстена.

— Не. Няма да го взема. — Той се вгледа в нея. — Ти пиана ли си?

— Да, и искам да си остана пиана. Затова трябва да вляза на топло. — Тя отново бутна пръстена към него. — Взимай го и заминавай.

— Ейприл, обичам те.

— Ха!

— Добре, сега не ми вярваш, но поне задръж пръстена. Само... — Той посегна към нея, но тя отстъпи крачка назад. — Ейприл, няма ли да ме пуснеш...

— Няма. Ти ще го вземеш ли този проклет пръстен?

— Няма.

— Тогава ще го продам.

— Ще продадеш пръстена? — Той я загледа в недоумение.

— Ми да, защо не? За какво му е на някой на пръста, само за да се прави на по-хубав? Защо по-добре да не пипнеш парата? Това е тя философията на Дан Бътлър.

В сините му очи нахлу мъка.

— Ейприл, това не е...

— Разбира се, че е — каза тя, докато се опитваше да фокусира образа му. — Той не разбира, че хората имат нужда от нещо ху'у в живота си. От нас двамата, от нас с Дан нищо няма да излезе. — Тя постави пръстена на страничната облегалка на дървения стол на верандата. — Ако утре сутринта още ми се мотае тук, да знаеш, че го продавам. — След това влезе вътре и тресна вратата.

Следващата сутрин на зазоряване, когато се надигна от леглото, Ейприл усети, че главата я болеше от изпитото снощи вино. Имаше работа за вършене, но първо трябваше да погледне на верандата. Смътно си спомняше, че бе оставила пръстена там, и че бе казала на Дан или да си го вземе, или тя ще го продаде. Той сигурно бе оставил пръстена, но тя, разбира се, не можеше да продаде такава ценна семейна реликва.

Ако бе оставил пръстена, това би означавало, че връзката между тях ще продължи, а тя, макар и с неохота, призна пред себе си, че все още копнее за тази връзка, независимо от всичко. Той не бе правилният избор за нея. Поне това бе доказал предишната вечер. За съжаление, това никак не се бе отразило на любовта ѝ. Ако имаше пръстена, връзката между тях нямаше да бъде прекъсната завинаги.

Щом отвори вратата в студеното утро, наблизко изкукурига петел. Тя запали лампата. Бледата светлина падна върху дръжката на стария дървен стол. Пръстенът го нямаше.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Прецаках нещата необратимо. — Дан се бе прегърбил над чашата с кафе, поставена от Айда Мей пред него и остави парата да успокои малко небръснатото му лице. Чувстваше се и физически, и психически изтощен след мъчителните часове, които бе прекарал, докато най-сетне реши, че най-подходящото място да отиде, е топлата кухня на семейство Лоудърмилк.

— Ще ми се да можех да ти кажа, че не така — отвърна Бил и пое нова чаша кафе от жена си. — Само че изказването ти в края на представянето снощи промени мнението на много хора. А те няма да го променят отново толкова лесно.

Пръстенът в джоба му се притискаше в бедрото му, когато се помръднеше.

— Имам чувството, че собственоръчно ограбих Бунвил от възможността да получи нещо наистина специално, нещо, което ще остане за поколенията. Защо не го разбрах по-рано.

— Гледната ти точка не беше погрешна, Дан — каза меко Айда Мей и седна при тях на кръглата дървена маса. Когато Дан пристигна преди половин час с вид на човек, току-що блъснат от камион, Айда Мей изпрати децата си в къщата на съседите, за да си поиграят. Дан очевидно имаше нужда от помощ и не беше нужно някой да ги прекъсва. — Донякъде и мен ме убеди. На фермерите в цялата страна им е трудно, а ние харчим пари за нещо, което нито може да се яде, нито да се облича, нито да изплати ипотеката.

— Да, но някой сеща ли се за това, когато говорим за Маунт Ръшмор, или за Статуята на свободата!

Айда Мей се усмихна.

— Несъмнено някои хора са се сещали да го кажат, Дан.

— Само че аз не искам да съм от тях — замърмори Дан. — Майка ми и баща ми се бореа с фермата, а след като той почина, тя се сблъска с огромни финансови трудности, но нито веднъж не се замисли дали да не продаде пръстена, защото той беше нейното

произведение на изкуството. Израснах с мисълта, че има неща, значително по-важни от парите. Защо не използвах по-добре това, на което бях научен?

Айда Мей го погали по ръката.

— Понякога просто не забелязваме истината, макар тя да е пред очите ни. Не бъди толкова строг със себе си.

— Добре, забравяме за моята глупост. Сега, как можем да дадем тази скулптура на Бунвил?

— Можем, и ще го сторим — каза Бил, докато отпиваше от кафето. — С твоя глас ще спечелим четири на два. Само че хората от града няма да разберат. Много от тях ще презират скулптурата след всичко, казано снощи. Може дори да има прояви на вандализъм.

— Налага се да си върнем подкрепата им, Бил. Ейприл сигурно не иска да има нищо общо с мен вече, но с удоволствие ще ѝ дам нова възможност да поговори с мен, и ще мога да ѝ обясня, че първоначалната ми преценка е била погрешна.

Айда Мей поклати глава.

— Няма да стане, Дан. Хората предполагат, че все още таиш чувства към Ейприл. Ще си кажат, че си променил мнението си заради нея. — Айда Мей не се стърпя и се разкиска. — Особено пък като се има предвид как Мейбъл въздейства на Хенри.

Дан се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? Как въздейства Мейбъл на Хенри?

— Да, какво искаш да кажеш, Иди?

— Искам, обаче, веднага се закълнете да не споменавате пред никого какво съм ви казала.

— Добре — отвърнаха и двамата и се приведоха любопитно напред.

— Повела е креватна кампания срещу Хенри, за да го принуди да гласува за скулптурата.

Дан и Бил се спогледаха и се разсмяха. Лицето на Бил почервения като цвекло, а Дан не можа да спре да се смее, докато не му потекоха сълзи чак до наболата брада.

— Само че — хълцаше Бил, — нали се сещате защо не става? — Той погледна Дан и отново се разтресе в беззвучен смях.

— Изобщо не мога да си представя — отвърна Дан и двамата отново избухнаха в смях.

Най-сетне Дан си избърса очите и подпря чело на ръцете си.

— Започвам да се размазвам, след като снощи не съм спал.

— Не бих предположила, че не си спал — отбеляза Айда Мей. — Ти винаги държеше да спиш задължителните осем часа.

— Да, и Ейприл си спомня същото. Май ми се носи славата на голям смотаняк.

— Ти просто си консервативен, Дан. Не е престъпление.

— Вече започвам да се чудя. Както и да е, снощи открих, че има неща, по-важни и от съня, като например да оправя кашата, която забърках собственоръчно. — Той погледна Бил. — Струва ми се, че трябва да издействаме още малко време преди гласуването, например три седмици. Може пък така да ми хрумне нещо.

— На Хенри такова отлагане няма особено да му допадне — прецени Бил. — Но пък Ем Джи и Джери Слоун няма да имат нищо против, а на Ейприл ѝ е все едно.

Дан погледна Бил.

— Ще ѝ звъннеш ли, за да ѝ кажеш? Аз... Тя може и да ми затвори.

— Разбира се. И с останалите ще се оправя, но просто не мога да си представя как ще промениш мнението на хората за толкова кратко време.

— И аз не знам — призна Дан. — Може би ще трябва да поговоря с Ерика Йоргенсън. Тя ми е бясна, но ми си струва, че е безопасно да говоря с нея.

Бил поклати отчаяно глава.

— Все едно, че се налага да избираш между разярен бик и гнездо на оси. Тази Ерика няма да е лесна.

Айда Мей огледа двамата мъже.

— И Ейприл няма да ви се даде лесно — каза тя.

Дан се замисли над думите ѝ. На никого не бе признал чувствата си към Ейприл, но времето за криене бе свършило.

— Предполагам това е основната причина, поради която толкова много я обичам — каза тихо той.

Първата значителна снежна буря се развихри след пет дена и фермата на Ейприл заприлича на опакована в памук. Баща ѝ дойде с

колата си, за да ѝ помогне да изринат пъртина до кокошарника и кошерите. Тя внимателно почисти изходите на кошерите от сняг и два пъти провери отоплителната система в кокошарника. След годините, прекарани в провинцията, тя разбираше колко е важно да си внимателен с всяко едно нещо, когато времето се променя.

Обикновено се наслаждаваше на семплата красота на пейзажа в Илинойс. Често се сгушваше пред уютния огън с чаша топло какао и приятна книжка, но едва след като бе приключила с ежедневните си задължения, или пък слагаше веригите на стария пикап и отиваше до къщата на Айда Мей, за да помогне на децата да направят снежен човек.

Но обичайните неща, които правеше, напоследък не я блазнаха. След като приключи със задълженията си, тя обикаля часове наред заледените поля. Не ѝ трябваше компания, но мразеше да бездейства, затова вървя пеша, зареяла поглед в белоснежната шир от двете страни на пътя.

Ядосваше се на себе си, защото не можеше да изхвърли Дан от ума си. Какво значение имаше, че докосването му я разпалваше цялата, след като той не притежаваше елементарен усет към красивото? Повтаряше си, че трябва да спре да обича човека, който бе провалил всичките ѝ мечти, при това за втори път, но сърцето ѝ се бунтуваше и не приемаше заповедите на ума, а тъгата по него продължаваше да я измъчва.

На втория ден след като наваля сняг, тя влезе в къщата, след като изтупа снега от ботушите на верандата. В кухнята телефонът звънеше. Всеки път след заминаването на Дан, когато някой звънеше, тя се втурваше натам и се ядосваше на глупостта си, казвайки се, че това не може да е Дан.

Този път дори не свали ботушите и забърза към апарата, въпреки че остави мокри следи по чистия кухненски под. Вдигна слушалката и се опита да успокои дишането си.

— Ало?

— Здравей, скъпа — чу тя гласа на майка си.

Ейприл се загледа в локвичките по линолеума.

— Здравсти, мамо. Какво става?

— Доста работи, в интерес на истината. Най-добре слагай веригите на пикапа и ела в града. След като видиш каквото трябва, ще

вечеряш с нас.

— А какво трябва да видя?

— Не ме карай да развалям изненадата, като ти кажа. Най-важното е да минеш през площада.

— Мамо, не искам да бъда неблагодарна, но знаеш, че слагането на веригите е трудна работа. Не може ли да вечеряме заедно след няколко дни, когато снегът се постопи.

— Имай ми доверие, Ейприл, сигурна съм, че ще се радваш да го видиш. Слагай веригите и тръгвай, но на всяка цена мини през площада.

— Дано да има защо. И не забравяй, че съм виждала петметровия снежен човек, който децата издигнаха във фермата на Комптън миналата година. Не ми се тръгва, ако става въпрос за нещо такова.

— Просто ме послушай, скъпа. Няма да съжаляваш.

— Добре. — Ейприл въздъхна. — Ще се видим след около час, след като се погрижа за билетата и си сложи веригите. И дано да има защо — повтори отново тя.

— Има, има — обеща майка ѝ и затвори.

Ейприл предполагаше, че майка ѝ е измислила някоя хитрина, за да извади дъщеря си от лошото ѝ настроение. Целият град знаеше, че проектът на Ейприл е пред провал и много от тях предполагаха, че любовта им с Дан, за която се бяха понесли слухове, също е пред провал.

Щом младата жена приключи със задълженията си и извади веригите от кашона, започна да се чуди какво чак толкова може да има на площада, което според майка ѝ си струваше да бъде видно. Ако беседката бе поддала под тежестта на снега, или пък някой от огромните брястове се бе пречупил, майка ѝ нямаше да звучи нито толкова весело, нито... толкова развълнувано. Да, реши Ейприл, майка ѝ определено беше развълнувана.

Ейприл караше бавно, за да могат веригите да се вклинят в хрущящия сняг. Тя бе единствената, която пърпореше по пътя този следобед, а надвисналите облаци носеха със себе си ранния вечерен сумрак над белите поля. Самотна птица кардинал, червено петно в едноцветния свят, бе кацнала на заснежен храст край пътя. Ейприл усети как я прободe тъга, както всеки път, когато видеше нещо

красиво. Но прелестните гледки губеха част от очарованието си, когато нямаше с кого да ги споделиш.

Когато доближи до града, движението по пътя стана понатоварено. Хората бяха включили фаровете си заради ранния сумрак и заледените участъци по пътя блестяха. Както винаги, когато паднеше сняг, Ейприл се замисли за Коледа. Преди съдбоносната вечер на представянето, тя очакваше с нетърпение празника и си представяше, че ще го прекарат двамата с Дан. Сега се плашеше от веселата атмосфера, която винаги съпътстваше сезона.

Откъм площада идваше някаква светлина и Ейприл увеличи малко скоростта. Каквото и да бе това, което майка ѝ толкова упорито настояваше тя да види, се нуждаеше от допълнителна светлина. Ейприл усети как любопитството я сграбчва, въпреки че се стараяше да потисне всички очаквания, че става въпрос за нещо по-различно от поредния огромен снежен човек, направен от момчетата на семейство Комптън.

Когато зави покрай кафенето на Джеси, младата жена възкликна. Покритият със сняг площад бе осветен от няколко насочващи прожектора и навсякъде припкаха деца. Центърът на дейността бе в противоположния на беседката край. Виждаха се две огромни скелета до нещо внушително, издигнато от лед и сняг, заради което тя примигна недоумяващо. Сигурно вече ѝ се привиждаха разни неща, каза си тя. Не, беше разгледала много подробно предварителните скици. Това бе скулптура от лед и сняг, точно копие на „Сезон на растеж“.

Ейприл паркира пикапа и забърза към площада. Една фигура се бе покачила на скелето и довършваше върха, а децата събираха сняг и го подаваха в кофи, които се изтегляха нагоре с макара и въже. Един мъж даваше напътствия на децата и щом приближи, младата жена позна Бил, с нахлупена до очите плетена шапка и дебело зимно яке.

Фигурата на скелето бе в лавандулово на цвят скиорско яке и същите на цвят панталони, затова дори преди да забележи искрящата руса коса, пъхната в яката за якето, Ейприл се сети, че това може да бъде единствено Ерика.

Младата жена се приближи към Бил и го потупа по рамото.

— И какво точно става тук? — попита го тя, щом той се обърна.

Той се ухили и посочи ледената скулптура.

— Харесва ли ти?

Ейприл го погледна озадачена.

— Нищо не разбирам.

— Ще си имаме скулптура, Ейприл.

— Но тя ще се разтопи.

— Точно това е идеята.

— Бил, нищо не разбирам.

Над тях се разнесе вик.

— Бил! Имам нужда от нова кофа сняг. Това ти ли си, Ейприл?

— Ерика, какво правиш там горе? Бил нищо не ми казва, освен да ми замазва очите.

— А пък аз искам от него още една кофа сняг — извика Ерика.

— Вие можете да си говорите и по-късно. Искам да довърша тук, за да се настаня на топло пред огъня. Нали така ми обеща, Бил?

— И това, и домашна храна, и десерт — извика в отговор Бил и даде знак на едно от децата да остави пълната със сняг кофа до него.

Когато кофата пое нагоре към Ерика, Ейприл сграбчи ръката на Бил.

— Добре, казвай веднага, иначе и двамата ще ви затворя на топло за през зимата. Защо ви трябва да се занимавате с нещо толкова трудоемко, след като след седмица, най-много две няма да го има?

— Много просто. Решихме, че ако покажем на хората колко красива ще бъде скулптурата, те ще приемат идеята, ще им хареса. А когато се разтопи, ще пожелаят да я имат за постоянно.

— Да, но така гласуването ще протече при равен резултат.

— Не бъди толкова сигурна.

— Наистина ли? Да не би да искаш да кажеш, че Джери Слоун ще си промени мнението? Просто няма кой друг.

— Джери може и да си промени мнението, но аз така и не очаквам равен резултат от гласуването.

— Тази демонстрация няма да промени мнението на Хенри, а Дан е в Чикаго и дори няма да я види, затова ми се струва, че напразно си пилееш труда, Бил.

— Може и да си права.

— Това твоя идея ли беше, или на Ерика?

— Аз, ами, то...

— Бас държа, че си бил ти, Бил, ти си луд, ти си очарователен. Ерика у вас ли е отседнала?

— Да. Искяхме да те изненадаме, затова тайничко я доведохме.

— Ти пък! Учудвам се, че никой не ми е казал, преди да се обади майка ми днес следобед.

— Сигурен съм, че хората са се опитвали да ти кажат, но напоследък май не си стоиш много у вас, или просто не вдигаш телефона.

— Така е — призна Ейприл и се замисли за дългите си самотни разходки. — Както и да е, това е прекрасно, въпреки че няма да ни свърши работа. Мога ли да направя нещо, за да ви помогна.

— Ние привършваме, а децата се забавляваха страхотно. Това бе част от плана, да накараме децата да помагат след училище. Мисля, че щом се приберат, ще молят родителите си да имат постоянна скулптура, същата като тази.

Ейприл се усмихна.

— Може и да се получи. Кой знае. Бил, ти ще се окажеш гений.

— Не мисли, че аз съм направил всичко.

— Добре. — Младата жена се провикна към фигурата на скелето.

— И ти си страхотна, Ерика.

— Благодаря!

Ейприл се обърна към Бил.

— Трябва да вечерям у майка ми и баща ми, но след това мога да намина. Много ми се иска да поговорим.

Бил избегна погледа ѝ.

— Ами не знам, Ейприл. Сигурно ще сме доста изморени след цялата тази работа. Мисля днес да полегнем рано.

— О, да. Добре. — Тя се опита да скрие разочарованието си. Кой знае защо те не искаха тя да бъде част от този проект. Но нали скулптурата бе нейна идея? Почувства се изолирана. — Тогава да тръгвам към нашите.

— Да, добре. До скоро, Ейприл.

Час по-късно, Бил провеждаше междуградски разговор с Чикаго.

— Защо да не ѝ казваме, че ти стоиш зад всичко това? Толкова ми е трудно да я държа настрана, стари приятелю. Тя искаше да се

отбие тази вечер и аз постъпих много грубо и ѝ отказах, защото се страхувах, че някой ще издаде работата. Сега си мисли, че не я искаме.

— Няма да се надувам като петел пред нея, Бил. Може би по-късно, след гласуването ще поговорим, но не сега. Смяташ ли, че планът ще заработи?

— Не виждам защо да не заработи. Всички в града обсъждат скулптурата и казват, че била много хубава. Децата също ще повлияят на родителите си. По дяволите, да знаеш само колко ми се иска да кажа на Ейприл.

— Моля те, Бил, недей.

— Тогава ще трябва да я отбягвам като чумава, докато не дойде време за гласуване след две седмици.

— Нищо. Най-важното е да накараме хората от града да застанат зад идеята за скулптурата и чак след това да проведем гласуването, което като резултат ще се получи четири на два.

— Искан ми се тези две седмици да отлетят. И да остане все така студено.

— И на мен. Да ми направиш снимки, чу ли! Иначе така и няма да видя как изглежда.

— Можеш да дойдеш следващия уикенд.

— Не, не мога. Ако се озова толкова близо до Ейприл, сигурно ще отида да ѝ съборя вратата, за да я прегърна. Нека първо да уредим работата със скулптурата.

— Добре, Дан. Да бъде както искаш.

— Благодаря, приятелю.

Ейприл си намираше извинения всеки ден, за да ходи в града. А когато скулптурата започна да се топи, избягваше да минава през площада, защото гледката беше толкова потискаща. Дочу хората да обсъждат въпроса и разбра, че подкрепата бе доста нараснала, но какво значение имаше, след като гласуването щеше да протече при равен резултат.

На обичайната сбирка на облагородителния комитет на Бунвил, Ейприл разпита Мейбъл Гудпасчър и разбра, че Хенри така и не си е променил мнението, независимо от ледената скулптура. Значи оставаше Джералд Слоун. Най-накрая, тъй като не можеше да се

сдържи да не разбере дали проектът ѝ имаше шанс да успее, тя му се обади.

— Виж ти, Ейприл, каква приятна изненада — каза той, след като тя се представи. — Напоследък никак не те виждам. Реших, че си ми много сърдита заради тази работа със скулптурата.

— Не, всъщност не съм — каза тя, защото много добре съзнаваше, че не таи към него същите неприятни чувства, които изпитваше към Хенри. Може би защото Джери не бе толкова надут и категоричен в мненията и становищата си и не се опитваше да си налага мнението. — Много ми се искаше да разбере как се чувстваш, след като имаше шанс да видиш как изглежда скулптурата на площада.

— Доста интерес експеримент, нали?

— Да, така е. — Ейприл сдържаше дъха си.

— Скулптурата изглежда по-добре, отколкото си представях.

— Радвам се. А това означава ли, че ти вече си си променил мнението?

— Веднага ще ти кажа, Ейприл. Доста мислих дали да не си променя мнението, защото скулптурата изглеждаше толкова красива, особено когато блеснеше на слънцето. Приличаше на кристална.

— Знам.

— Само че като помислих за всичките тези пари, реших, че Хенри все пак е прав. Трябва да гледаме по-практично на нещата.

Ейприл прехапа устни, за да потисне стона си.

— Надявам се да си останем приятели, Ейприл.

— Разбира се — каза тя. — Просто не ми даваше мира дали не си променил мнението си. Ще се видим в събота на гласуването.

Тя остана загледана в телефона, след като затвори. Бил бе пропилял благородните си усилия напразно. Значи гласуването щеше да завърши с равен резултат и Ейприл дори не се надяваше, че някой от членовете на борда ще си промени мнението. Бунвил щеше да загуби цялото наследство, оставено от Айрини, освен ако...

Тя се строполи на стола. Пред нея оставаше само един път за действие и тя се вбеси, че се налага да постъпи така. След като гласуването приключеше, щеше да подаде оставката си от борда. Не искаше никога повече да вижда Дан Бътлър.

Снежната белота вече бе превърната в кафява каша от изгорелите газове на колите и калта, когато в събота настъпи моментът на гласуването. Ейприл вече нямаше нужда от вериги, за да отиде до града, а мястото, където бе издигната скулптурата, се бе превърнало в безформена купчина лед и кал.

Джеси се съгласи да затвори кафенето още веднъж за половин час, а хората се насъбраха по площада в очакване на предстоящото гласуване. Ейприл влезе с очила и решително изражение на лицето. Тази сутрин не я очакваше нищо приятно, затова тя не се усмихна на никой, а към тъмнокосия мъж в другия край дори не погледна.

— Вече всички сме тук — каза дрезгаво Дан. — Всички знаем за какво се отнася гласуването. Затова да започнем подред. Бил?

— Гласувам за скулптурата.

— Джери?

— Страхувам се, че се придържам към първоначалното си мнение и гласувам против, Дан.

— Разбирам. Хенри?

— Много добре ти е известно как гласувам.

— Добре. Ейприл?

Тя сама не разбра как намери сили да го погледне в очите.

— Въздържам се от гласуване.

Дан изглеждаше много объркан.

— Въздържаш се? Но защо?

— Защото не мога да гласувам против проекта, а трябва да избегнем равен резултат. Не си спомням в условията на завещанието на Айрини да се споменава нещо за въздържане, затова реших да постъпя така. По този начин Бунвил няма да загуби всичко.

Около масата се понесе изненадан шепот. Бил отвори уста, за да протестира, но Дан поклати глава и Бил замълча.

— Решението ти е достойно за възхищение, Ейприл — каза Дан с нещо като усмивка.

Тя забеляза усмивката и го погледна гневно.

— И аз си помислих, че ще останеш доволен.

Усмивката му стана още по-широка.

— Да довършим гласуването. Ем Джи?

— И аз потъвам с кораба. Гласувам за.

Дан кимна.

— Значи имаме два гласа за и два против и един въздържал се.

— Я престани да си играеш, Дан — сопна се Ейприл, загледана в масата.

— Добре. Гласувам за. В такъв случай скулптурата е одобрена.

Ейприл вдигна рязко глава.

— Моля?

Хенри скочи от мястото си и столът изскърца по пода.

— Какви ги приказваш, Даниел? Нека поговорим, да гласуваме отново. Виж, дори Ейприл се оттегли от проекта си.

— Само защото мислеше за доброто на града — отвърна тихо Дан. — Чудя се дали и ти мислиш така, Хенри?

Ейприл продължаваше да гледа недоумяващо Дан.

— Ти гласува за скулптурата. Но нали каза...

— Сбърках. За съжаление го разбрах едва след представянето. Но тогава злото беше сторено.

Бил прочисти гърлото си.

— Но ти сам оправи нещата, Дан. Според мен Ейприл трябва да знае, че идеята да се построи ледена скулптура беше твоя.

Ейприл погледна от Дан към Бил, а после отново към Дан.

— Така ли?

Дан сви рамене.

— Трябваше да намеря начин да покажа на града колко добре ще изглежда скулптурата. Ние с Бил дори се замислихме за папиемаше.

— Боже каква каша щеше да излезе — обади се Бил и поклати глава. — Добре че заваля сняг, преди да осигурим достатъчно хартия и другите материали, та му дойде блестящата идея да създаде ледената скулптура, също както правят пред скъпите ресторанти в Чикаго. Той сам убеди Ерика да пробва и така стана всичко.

Ем Джи се усмихваше щастливо на всички, дори на побеснелия Хенри.

— Толкова се радвам. Да можеше само Айрини да я види.

— Мисля, че духът ѝ е с нас — каза тихо Ейприл и погледна Дан.

— Е, няма да ставам кисел само защото загубих — каза Джери и протегна ръка през масата към Ейприл. — Поздравявам те.

— Мисля, че всички сте полудели — заяви Хенри и изфуча от кафенето.

Бил го изпрати с поглед и се разсмя.

— Ако си разиграе картите както трябва, ще се прибере у тях и ще каже на Мейбъл, че е размислил и е гласувал за скулптурата.

Дан се ухили.

— Може пък така да се чувства най-добре, Бил. — Двамата мъже се спогледнаха развеселени.

— Не ми се иска да се намесвам — обади се от кухнята Джеси, — но ако съм чула правилно, вие приключихте, а мен ме чакат клиентите за чаша кафе и клюките.

— Разбира се, Джеси — каза Дан и се надигна. — Покани ги.

— Мен ме чака работа вкъщи — каза Бил и се отправи към вратата. — Поздравления, Ейприл.

Ем Джи и Джери също се сбогуваха и си тръгнаха, а хората от града нахлуха.

— Да си вървим — каза Дан и хвана Ейприл за лакътя.

— Кажи, Дан — обади се един мъж в гащеризон. — Как мина гласуването?

— Джеси ще ви разкаже всичко — каза Дан и побутна Ейприл към вратата.

— Дан — прошепна тя, докато си пробиваха път през тълпата, за да стигнат до неговата кола. — Има няколко неща, които...

— Добре. Сега имаш ли време?

— Май... аз... Да.

— Тогава да вървим. — Той й отвори вратата на червената хонда и затвори, преди тя да е осъзнала какво става.

— Дан, къде отиваме?

— Ще видиш. Надявам се да е останал сняг извън града.

— Защо ти е сняг?

Той я погледна и се усмихна.

— За да ти покажа истинския Дан Бътлър.

— И старият си беше добър, с изключение на няколко неприемливи момента.

— Не ми напомняй. Имам известен напредък, но пролича едва напоследък. Благодаря на бога, че спомена, че ще продадеш пръстена.

— Дан! Не си го направил!

Той изви едната си вежда, щом чу разпаления й въпрос.

— И какво, ако съм го направил? Пак ли ще ме зарежеш?

— Аз... — Тя се поколеба. — Не съм те зарязвала — каза тя, но разбра, че той говори истината. — Каквото и да си направил, никога нямаше да престана да те обичам.

Той посегна към ръката ѝ.

— Радвам се да го чуя.

— Само че, Дан, пръстенът... той означава толкова много за...

— За теб ли?

Тя замълча, защото не ѝ се искаше да признае, че в мислите ѝ пръстенът вече символизираше любовта им. Дори и да го нямаше, тя пак щеше да го обича, но част от магията нямаше да я има.

— Забрави за пръстена. — Дан сви по неасфалтиран път към стара ферма. — Сега трябва да се погрижим за други неща.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво ще правим във фермата на Танърли? — попита Ейприл, докато хондата подскачаше по пътя.

— Ще видиш.

— Не мога да си представя какво си намислил, Дан.

— Точно така исках да стане. От стария Дан винаги знаеше какво да очакваш.

Той спря колата до изоставения хамбар на Уил Танърли.

— Чакай ме тук. Веднага се връщам — нареди той и я остави в колата, докато той ситнеше по леда и през калта към вратата на хамбара. Когато се приближи, сбръчканото лице на Уил се подаде през отворената пролука на вратата и Дан го последва вътре.

Ейприл седеше в колата, обзета от несигурност, каквато никога не бе изпитвала по време на връзката си с Дан. Нямаше никаква представа какво е намислил да прави той. Все още обмисляше наученото, че той е измислил създаването на ледената скулптура, че след като му бе заявила, че ще продаде пръстена, е планирал протичането на гласуването.

Дали наистина бе продал пръстена? Не можеше да повярва, че го е сторил, но в този момент нищо не можеше да каже със сигурност. Той винаги я бе възбуждал сексуално, но сега бе успял да пробуди и въображението ѝ. Чувството бе ново и непознато, но въпреки това ѝ допадна.

Уил Танърли отново се показва на вратата на хамбара и я отвори с истинско усилие. Ейприл зачака, изпълнена с очакване. Сега щеше да разбере какво е намислил Дан.

Първо чу дрънченето на звънчета и се появи Уил с коня Нед с изкорубения гръб, който навремето използваше за оран, но през последните пет години вече не ставаше за работа. След тях се показва шейната. Ейприл се усмихна широко, щом забеляза Нед, по-хубав от когато и да е, гривата и опашката му сплетени с червени панделки, а звънчетата по хомота известяваха пристигането му.

Дан скочи от шейната, за да ѝ помогне да слезе от колата, но Ейприл вече бе отворила вратата и вървеше към него.

— Открита шейна с конче — засмя се от удоволствие тя. — Нямах представа, че още ги има.

Уил Танърли изпъна гордо гръб.

— Моята е единствената в цялата околия.

Ейприл му се усмихна.

— Нед изглежда страхотно, господин Танърли. Сигурно много работа ви се е отворила.

— Можеш да благодариш на Даниел. Той уреди всичко. Разбира се, аз бях този, който се сети за панделките, а госпожата изрови отнякъде одеялото за из път.

Дан разтърси ръката на стареца.

— Много ви благодаря за всичко, което направихте, господин Танърли. Значи все още мислите, че по задното пасище е останал достатъчно сняг, за да се повозим?

— Тъй ми се струва. Наобиколете тъдява, ама карайте все на изток чак до потока. Там обръщате и ще ви чакам. Хубавко да се повозите.

— Добре — отвърна Дан. Обърна се към Ейприл. — Готова ли си?

— Разбира се. Никога през живота си не съм се возила на открита шейна, теглена от кон.

— И аз така си помислих. — Той ѝ подаде ръка, за да има опора, докато се качва. — А пък и идеята с трактора вече е била използвана.

Тя се вгледа в сините му очи, чисти и ясни като небето над тях. Нямаше никакво съмнение каква е целта на тази разходка.

— Да, нали?

Сърцето ѝ заби много по-бързо, когато се замисли над неизвестността какво ще ѝ каже Дан, когато останат сами. Желаше този мъж, желаше го повече от всичко друго на този свят. Чудеше се от какво ли ще поиска да се откаже, за да бъдат заедно. Нима бе възможно да я заведе на романтична разходка сред полята, които тя толкова много обичаше, а след това да я накара да ги изостави, за да замине за града. Дан наистина бе направил промени в живота си, но не можеше да предположи, че ще се съгласи да стане фермер.

Докато се опитваше да разгърне червеното карирано одеяло, краката ѝ ритнаха нещо, което издрънча. Тя погледна въпросително Дан, когато и той се настани до нея.

— Какво си оставил тук на пода?

— Не му обръщай внимание — отвърна Дан и намигна. — Да знаеш, че е много трудно да те изненада човек. Само въпроси знаеш да задаваш. — Той пое юздите и подкара коня.

— Добре. — Тя вече бе решила, че е донесъл от любимото си вино и е взел и чаши. Сигурно бе решил да я заведе сред полето, да останат сами и да ѝ предложи да пият за годежа си. Планът ѝ хареса, но се съмняваше дали изходът ще се окаже благоприятен. Все още имаше много въпроси без отговори.

Помахаха на Уил Танърли, докато излязат през задната му порта на пасището. Снегът бе малко тънък и шейната повече дращеше, отколкото да се плъзга, но за Ейприл това нямаше значение. Димът от къщата на семейство Танърли се носеше някъде зад тях, а звънчетата на Нед не спираха оживено да бърбят, докато той крачеше удивително бодро, като се имаше предвид напредналата му възраст. Ейприл се престори, че е в сцена от „Доктор Живаго“.

Дан прехвърли юздите в едната си ръка, а с другата я прегърна и я привлече към себе си.

— Приятно ли ти е?

— Много добре знаеш, че ми е приятно. Напоследък си пълен с изненади, Дан Бътлър.

Той ѝ се усмихна.

— Това беше целта.

— Скулптурата беше красива.

— Знам. Бил я снима и ми прати снимките.

— Трябваше да ми кажеш какво си замислил — укори го тихо тя.

— Мислех си да ти кажа и да изгладим нещата между нас, но после реших друго.

— Защо?

— Предпочетох по-драматичния развой на събитията. Реших, че ще ти допадне повече, ако ти разкажа всичко наведнъж.

— Така ли? — Ейприл се разсмя. Нима я познаваше толкова добре? — Май си прав — призна си смутено тя. — По дяволите, очилата ми се изпотиха.

— Разбрах, че Бил не ме е издал, когато видях очилата. Тази сутрин нямаше никакво желание да ме впечатляваш.

— Вече имам.

— И преди съм ти казвал, Ейприл, че ме впечатляваш независимо дали си си сложила очила, или не. Просто не обичам да ми се пречат, когато те целувам.

— Това ли смяташ да направиш? — Въпреки студа ѝ ставаше все по-топло.

Той я притисна още по-близо до себе си.

— Мина ми през ума. От къщата на Танърли вече е почти невъзможно да ни видят.

— Тогава ще ги сваля. Не бих искала да преча на... Какъв е този шум?

— Сигурно бутилката и чашите на пода. Не му обръщай внимание. Тук ще завием към потока. А щом се усамотим можем да... поговорим.

— Дан, според мен нещо не е наред с шейната. Мисля, че нещо се разпада.

— Уил Танърли се закле, че всичко ѝ е било наред последния път, когато я е карал.

— Кое то е било преди поне тридесет години. Наистина, Дан, струва ми се, че... — Думите ѝ бяха прекъснати от хрущящ шум и шейната се наклони на една страна. — Дан!

— Стой, Нед. Стоп! — Дан дръпна юздите и двамата заедно изпаднаха от шейната. Той надникна под наклоненото возило и изруга тихо. — Единият плъзгач се е разхлабил. Сигурно гайките са ръждясали. Едва ли това чудо ще успее да мине и пет метра, а ние сме на километър и половина от фермата. Какво да правим сега?

Ейприл се разсмя.

— Да не би това да е носталгична версия на съвременното „Свърши ми бензина“?

Дан се намръщи.

— Не бих казал. — Той погледна засмяното ѝ лице и също се разсмя. — Не може да бъде. Толкова залагах на проклетата шейна, а единият плъзгач да вземе да се развали. Сега остава и стария Нед да се строполи и да издъхне.

Щом чу името си, конят извърна глава и ги погледна с тържествено изражение на спокойствие в големите очи.

— Можем да го разпрегнем и да го яздим на връщане — предложи Ейприл.

— Ако искаш да го разпрегнем още сега и да го вържем за онзи пън там, за да може да се разхожда, но да не тръгне да се връща. Още не. Аз... Има нещо, което искам...

— Ще останем — каза спокойно младата жена и леко стисна ръката му. — Прекарвам си чудесно, въпреки че древната шейна на Уил Танърли се разпадна.

— И аз. — Той я погледна в очите и разочарованието му отстъпи на желание. Стисна ръката ѝ. — Ще разпрегна Нед.

След няколко минути двамата отново се настаниха в шейната. Дан седна на наклонената страна, така че когато и Ейприл се качи, съвсем естествено се плъзна в скута му.

— Тук се разкриват неподозирани възможности — каза той и я гушна.

— Ставаше въпрос за целувка... — Тя наклони глава на една страна и затвори очи.

Устните му веднага се спуснаха над нейните.

— Само че ми си струва, че първо трябва да поговорим.

— Ммм.

— О, я забрави за разговорите. — Той докосна сладките ѝ устни със стон. Тя ги разтвори и го подкани да задълбочи целувката, като я превърна в обещание за любов и страст. Той я привлече към себе си и езикът му настойчиво завладя своята територия. Отговорът ѝ бе дълбок гърлен стон на удоволствие.

В поклащащата се шейна Дан най-сетне разкопча ципа на якето ѝ и ръката му покри гърдата, скрита под пуловера. Осъзна се, едва когато започна да обмисля възможността да я люби тук, в изкривената шейна.

— Ейприл — изрече задъхано той и повдигна глава. Устните ѝ все още бяха леко отворени и поаленели от натиска на неговите. Очите ѝ си останаха затворени.

— Не спирай — прошепна тя. — Люби ме, Дан.

— С малко помощ от твоя страна, ще го сторя — обеща разгорещено той. — Но не тук. Доведох те на тази разходка, за да поговорим за някои неща.

Клепките ѝ лениво се повдигнаха.

— Да не би да си мислиш, че ще ти повярвам?

— Ти винаги ми вярваш.

Тя се усмихна доволно.

— Не, това беше, когато се контролираше.

— Беше преди да усетя какво е да съм вътре в теб и да те любя, докато и двамата полудеем.

— Дан, желая те.

Той пое ръката ѝ и я постави на слабините си.

— И при мен е така — отвърна дрезгаво той. — Помогни ми, Ейприл. Първо трябва да уточним някои неща.

Тя потръпна, когато усети възбудата му и си представи как ще запълни празнината у нея.

— Искаш от мен да бъде разумна ли?

Усмивката му бе крива.

— Поне един от нас трябва да бъде, а аз май бързо губя форма.

Тя бавно отдръпна ръка и облегна глава на рамото му. След това си пое дълбоко дъх.

— Добре, слушам те.

— Благодаря. — Ръката му трепереше, докато закопчаваше якето ѝ. — Силата на това желание понякога ме плаши. Не съм свикнал да не се контролирам.

— Не ти ли харесва?

— Там е бедата. Много даже ми харесва. Не мога да се освободя от желанието да съм с теб.

— Това не е лошо.

— Не е. Не и ако се ожениш за мен.

Тя веднага притихна. Ето го и въпросът, който накара кръвта ѝ да се качи в главата, а ръцете ѝ да затреперят. Брак с Дан. Да лежи до него всяка нощ, да се събужда от целувките му сутрин. Копнееше за такъв живот, но...

— Не ми отговаряй още — каза тихо той. — Това беше само уводната част.

— Доста впечатляваща уводна част — прошепна тя.

— Искях тъкмо с нея да започна и да ти кажа как се чувствам, въпреки че още не редно да ти говоря за брак. Все още не.

Тя затвори очи от страх.

— Дан, моля те, не започвай отново. Този разговор го водихме преди осем години.

— Знам. Погледни ме, Ейприл. — Сините му очи не се откъсваха от лицето ѝ. — Аз не съм същият мъж, който те прегръщаше преди осем години, и който ти обясни, че не можем да се оженим. Нали ме чу какво казах първо? Искам да се ожениш за мен, а всички проблеми да вървят по дяволите.

— Чух, Дан. Това ме накара да настръхна.

Той се усмихна.

— Добре. Но сега е ред да чуеш и проблемите.

— Аз... ще ми се наложи да се преместя в Чикаго.

— Може и да не се налага.

— Дан, да не би да си се замислил да се заемеш с фермерство?

— Не. Много ясно си давам сметка, че ти се иска, но няма да съм щастлив като фермер. Трябва да разчитам на нещо, което мога сам да контролирам. Може и да губя всякакъв контрол, когато те любя, но не мога да допусна подобно нещо да се случи, когато става въпрос за сигурността ни.

— И какво остава тогава?

— Ще отворя магазин за спортни стоки на площада.

— Ами? — Въпреки че бе силно впечатлена от идеята, тя знаеше, че не бива да се поддава на ентусиазма си. Бунвил бе малък град и невинаги бизнесът процъфтяваше. — Това, разбира се, би било съвършеното решение, но и двамата знаем, че рискът е огромен.

— Да, но предпочитам да поема този риск, отколкото да вложя всичките си средства във фермерството.

— Дан, сигурна съм, че ще се получи — каза тя, а въодушевлението се прокрадна в гласа ѝ, въпреки че се стараше да не го показва. — Тук е гимназията. Доколкото знам, сега хората всичко си купуват от Спрингфийлд, но когато ти започнеш, това ще се промени. Все повече и повече хора се занимават с фитнес, дори и в Бунвил. Ще успееш. Просто знам, че ще успееш.

— Може и да не успея, Ейприл. Затова си помислих, че може да поискаш да видиш какво ще излезе и тогава да се обвържеш с мен. Все някъде ще трябва да си намеря място и искрено се надявам да е в Бунвил, но ако не стане, ще се наложи да се преместя другаде.

— Няма значение.

— Какво?

Тя вдигна глава и го погледна право в очите.

— Нали ме чу? Отговорът е да, Дан. Ще се ожения за теб и с удоволствие ще поема рисковете. Ти ще положиш всички усилия да останем в Бунвил, а това е всичко, което мога да поискам от теб.

По лицето му се разля облекчение, когато осъзна какво е казала тя.

— Ейприл, обичам те.

— И аз те обичам.

В бялата тишина двамата се вгледаха един в друг, всеки смълчан, за да не развали магията на мига с някоя неподходяща дума. Някаква птица изписка, а Ейприл се зачуди дали това не е кардиналът, който бе видяла преди. Сега, най-сетне можеше да сподели красотата наоколо с Дан. И винаги щеше да го прави.

Той я докосна по бузата.

— Ето сега трябваше да вдигнем тост, но май предпочитам да се приберем у дома и да те любя.

— А ти си бе направил труда да донесеш и бутилка, и чаши.

— Ще си ги върнем. Можем да пийнем по-късно.

Отново я обзе желание.

— Добре.

Пътуването към спалнята на Ейприл бе пътуване към усамотението. След като яхнаха Нед, за да го приберат до фермата на Танърли, те се опитаха да се откачат от подробното описание на стария човек на възможностите за повредата. Дан му обеща да се върне на следващия ден и да му помогне да върнат шейната.

До града стигнаха бързо, за да приберат пикапа на Ейприл от площада, извиниха се на хората, които се разхождаха наоколо. Щом излязоха от града, те подкараха доста по-бързо от позволеното, докато най-сетне се добраха до фермата на Ейприл. Щом пристигнаха, поставиха на пощенската кутия надписа „Яйцата свършиха“.

Най-сетне бяха в нейната спалня и се прегръщаха и целуваха, сякаш бяха оцелели след коработрушение.

— Струваше ми се, че никога няма да се върнем — каза Дан, докато целуваше Ейприл и в същото време се опитваше да я съблече.

— Първо Танърли, а после и всички онези, които ни спряха на площада. — Тя свали ризата му и го целуна по гърдите. — Дали ще

издържим живота в един малък град, Дан?

— Просто ще им се наложи да се научат — отвърна той, докато смъкваше дънките й, — че от време на време искаме да се насладим на усамотението си.

Тя изрита дънките.

— И то на много усамотение — шепнеше тя, докато Дан смъкваше бикините и милваше влажния триъгълник, скрит под дантелата. — О, Дан. — Тя притисна бедра към пръстите му.

— Наистина много. — Наведе се, за да целуне полюшващите се гърди.

— Идвай в леглото — прошепна тя и го привлече към мекия матрак, докато се опитваше да се справи с панталоните му.

— Мислех, че никога няма да го кажеш. — Той довърши сам събличането и двамата се отпуснаха. — Ммм, чаршафите миришат на теб. Свежи също като провинцията.

— Искам да миришат на теб. — Тя го привлече върху себе си. — Искам да усещам тази твоя топла, сексапилна миризма. — Тя потри нос в гърдите му. — Много я обичам.

— Кажи ми какво друго обичаш. Това? — Той я целуна настойчиво и я остави без дъх, а след това повдигна глава и я погледна.

— Да — прошепна тя.

— Ами това? — Целуна я по гърлото и бавно смъкна устни надолу, докато намери зърното й и бавно го засмука.

— Да, о, да. — Тя се изви към него.

Най-сетне той разтвори бедрата й и докосна пулсиращата точка с мъжеството си. Дишаше бързо и плитко.

— Ами това?

— Да! — Тя сграбчи бедрата му и го притисна към себе си.

— Ейприл — изрече той в ухото й. — Не съм взел никакви мерки.

Тя го погледна, а гласът й бе любовен шепот.

— Няма значение. Искам твоите деца. Нашите деца.

Дива радост проблесна в очите му.

— И аз — отвърна дрезгаво той и навлезе в нея.

Един-единствен път през този ден Ейприл се сети за наследствения пръстен, и то чак когато Дан извади бутилката, която се оказа шампанско, а не вино. Дан не бе споменал пръстена отново, дори когато ѝ предложи да се ожени. Тя се зачуди дали наистина не го бе продал, а ако не, къде ли беше.

На вечеря същия ден, която Дан бе организирал в едно тихо кътче в заведението на Джеси, тя разбра. Храната бе доста интересна. Въпреки че Дан поиска недопечена пържола, Джеси му я бе приготвила по обичайния начин хрускано препечена. В кухнята се бяха затруднили да махнат тапата от бутилката вино и затова в чашите им плуваха дребни парченца корк. Освен това Дан бе забравил да предупреди, че печените, а не пържените картофи обикновено се сервират с филе миньон.

Двамата влюбени се кискаха през всичкото време, държаха се за ръце и от време на време си открадваха по някоя целувка, но само когато им се струваше, че никой не гледа.

— Честно казано, това е най-романтичната вечеря през живота ми — каза Ейприл, когато Дан за трети път се опита да запали свещта, забодена в чинийка в средата на масата им.

— Според мен романтичната част ще трябва да почака, докато се върнем в спалнята ти. — Дан най-сетне успя да запали свещта и я премести настрани от течението, което цяла вечер я гасеше.

Джеси се появи до масата им.

— Всичко наред ли е тук?

— Абсолютно — отвърна ѝ лъчезарно Ейприл.

— Готов ли си за следващото, Дан?

Дан погледна Ейприл.

— Щом кажеш, Джеси.

— Връщам се веднага.

— Дан, правиш пак същото.

— Кое?

— Изненадваш ме.

— Разбира се. Сега вече разбрах как става. Така никога няма да знаеш какво те очаква.

Тя се усмихна колебливо.

— Разбрах.

— Не се притеснявай. — Той покри ръката ѝ със своята. — Аз, въпреки всичко, си оставам стария Дан. Има едно нещо, на което можеш да разчиташ, каквито и шантави номера да ти въртя. Обичам те, Ейприл. Винаги ще те обичам.

— Много се радвам, защото отчаяно се нуждая от теб.

Джеси прочисти гърлото си, за да ги извести, че се е върнала.

— Ето така. Не е идеална, но ще схванете каква е идеята.

Ейприл не можеше да откъсне очи от това, което Джеси остави на масата.

— Ако го погледнеш от определен ъгъл, прилича на сърце — обясни Джеси и наклони глава на една страна.

Дан простена.

— Какъв ъгъл, ако се изправиш на глава ли? Нали каза, че можеш да направиш скулптура от сладолед?

— Мислех си, че мога — отвърна Джеси. — Много по-трудно е, отколкото изглежда.

— Е, здраве да е. — Дан погледна Ейприл, която сякаш бе хипнотизирана от капещата купчина сладолед. — Поне опитаме.

— Пръстенът... — прошепна Ейприл. — Ти не си го продал.

— Не, разбира се — каза Дан, пое ръката ѝ, а Джеси тактично се оттегли. — Той е твой, наш. Символ е на любовта, която открихме.

— И аз така мисля. — В очите ѝ се надигнаха сълзи. — Този пръстен наистина е вълшебен.

Той поклати глава и взе свещта, за да разтопи леда около красивото бижу.

— Не съм сигурен дали пръстенът има някакви специално качества, или ти. Може би и двете, но знам на кого принадлежи вече. — Ръката му леко потръпна, когато извади пръстена от подобие на скулптура и го плъзна на пръста ѝ.

Ейприл преглътна.

— Дан, камъните изглеждат по-искрящи, по-красиви от преди. Може и да ми си смееш, че смятам подобно нещо за възможно.

Дан пое ръката ѝ и се вгледа в очите на Ейприл.

— Не бих направил подобно нещо. За мен вече всичко е възможно.

— Дори и магията ли?

Нежната му усмивка бе предназначена само за нея.

— Най-вече магията.

ЕПИЛОГ

Щом хората от Бунвил разбраха за предстоящата сватба на Дан и Ейприл, те решиха, че церемонията трябва да се проведе през юни на площада и да има почерпка с хотдог. На щастливата двойка не им се чакаше толкова дълго, затова седмица след като обявиха годежа си, двамата се ожениха тайно.

Като компромис за разочарованите граждани, Ейприл и Дан обещаха да направят празнуване на площада през първата седмица на юни, след като Ерика приключеше със скулптурата. Дори се съгласиха да преповторят брачните клетви и да разрежат торта, измайсторена от Джеси Хардкасл в приблизителната форма на „Сезон на растеж“.

От Коледа до юни Дан работи упорито, за да отвори магазина си за спортни стоки. И Бунвил, както и съседните градове се зарадваха на начинанието, а и бизнесът на Ейприл се увеличи в „Птичките и пчеличките“. Тя се шегуваше с Дан, че може и да се окаже, че има нужда от известно обучение по въпросите за птичките и пчеличките, защото все още не беше бременна.

Дан прецени, че и двамата са прекалено заети с работа и затова не могат да направят бебето. Той предложи да заминат на малко позакъснял меден месец след юнската церемония и тогава да се съсредоточат над въпроса.

Затова Ейприл грееше от нетърпение в светлия летен следобед, когато двамата с Дан преповториха клетвите си пред събралите се жители на Бунвил. Семплата ѝ лятна рокля и широкополата сламена шапка отразяваха нетърпението ѝ да отдели внимание единствено на мъжа до нея през следващите седем дни.

Площадът никога не бе изглеждал толкова прекрасен с лехите петунии и маргарити, посадени около беседката от облагородителния комитет на Бунвил. Отвъд тревната площ, специално окосена предишния ден заради събитието, се издигаше елегантна творба, наречена „Сезон на растеж“. Репортери и фотографи чак от Чикаго и Сейнт Луис се бяха скупчили около нея и дебнеха възможността да

интервюират привлекателната двойка, които разменяха брачни клетви в беседката.

Дори Хенри Гудпасчър бе в приятно разположение на духа, защото благодарение на новия магазин за спортни стоки, разположен непосредствено до банката му, собствената му работа се бе увеличила. Двамата с Дан често си говореха и един ден Хенри спомена за туристически брошури за Европа, които преглеждал у дома часове наред.

Дан го помоли да му даде няколко за известно време. Преди още Хенри да успее да го разубеди, Дан и Ейприл вече си бяха направили резервация, която според него не можеха да си позволят, за да заминат за някакво скъпо снобско място във Франция. Хенри погледна прегърнатата двойка в беседката и поклати глава. Дан се превръщаше в романтичен глупак, след като можеше да направи някаква връзка между място във Франция, наречено Монклер и завъртулките в смарагдовия пръстен, който носеше Ейприл.

Когато влюбените се отдръпнаха един от друг и се усмихнаха, Мейбъл сръчка Хенри в ребрата.

— Толкова са красиви, Хенри.

— По-смахнати хора от тях не съм виждал, Мейбъл. — Хенри въздъхна и погледна към скулптурата, протегнала се към синьото небе. — Нищо не разбирам. Дан Бътлър беше толкова разумен младеж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.